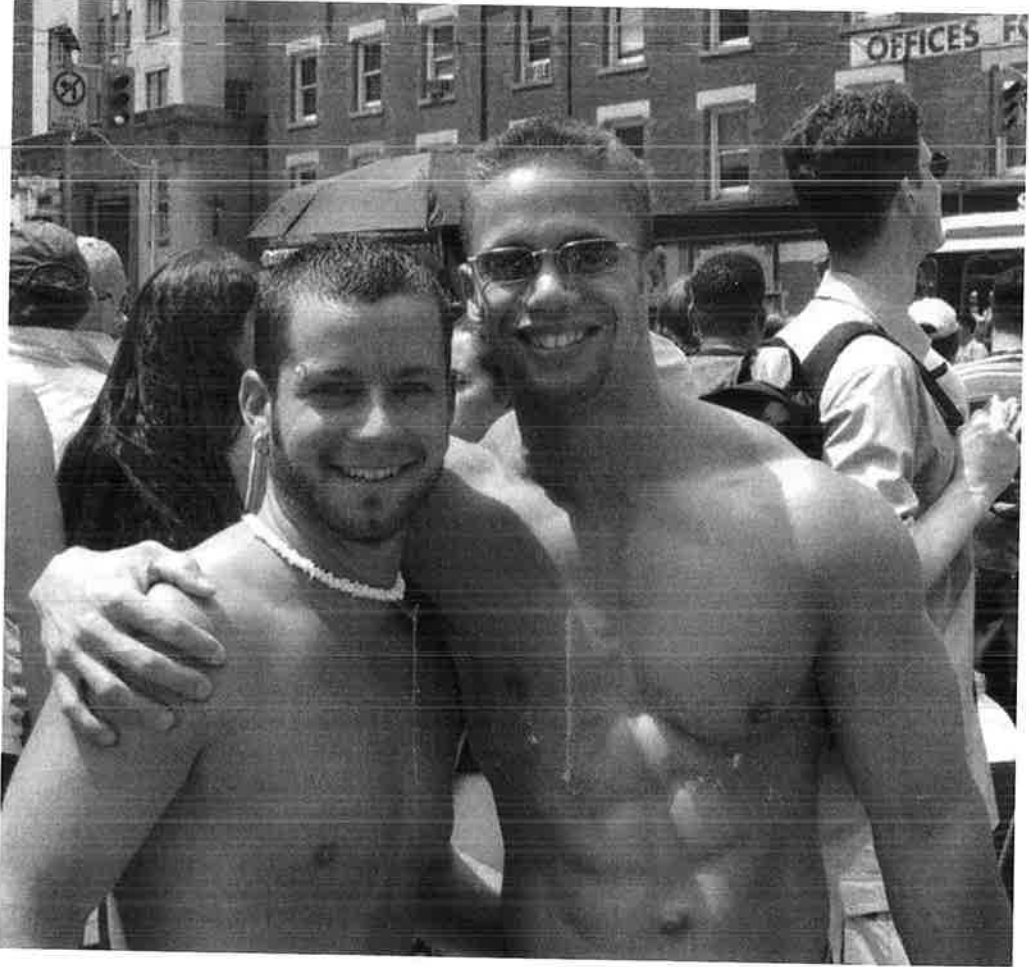

தமிழ்நாடு

Pride

2004 ஜூலை 26,27களில் ரொரன்டோ நகரில்
நடைபெற்ற **PRIDE** விழாவின்போது எடுக்கப்பட்டவை

ஓவியங்கள் கருணா.

முன் அட்டையில்- 'அச்சம்'
பின் அட்டையில்- 'கோடுகளில் இருத்தல்'

‘கிவீர்’ கோட்பாடும் .:பூக்கோவும்

Tamsin Spargo - மொழிபெயர்ப்பு: வின்சன்ற்

கிவீர் என்ற சொல்
ஒரு பெயர்ச் சொல்லாகவோ,
ஒரு பெயரடையாகவோ,
ஒரு வினைச் சொல்லாகவோ
செயல்படலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு
இடத்திலும் இது வழமையானது,
பொதுவானது அல்லது பொதுவாக்குதல்
என்பதற்கு எதிர்நிலையிலேயே
வரையறுக்கப்படும். “கிவீர்” கோட்பாடு
ஒருபடித்தானதோ அல்லது
ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கருத்தாக்கமோ
அல்லது முறையியல் கோட்பாடோ அல்ல.
பால்நிலை, பாலினம், பால் விருப்பு
பற்றியவற்றிடையேயான தொடர்புகள்
பற்றிய அறிவுவாழிகளின் ஈடுபாடே இது.

பயன்படுத்திய அடிப்படைச் சொற்கள்	
Gender	- பாலினம்
Sex	- பால் / பால்நிலை
sexual	- பாலியல்பு
Sexology	- பாலியல்
Sexuality	- பாலியல்பு
Erotic	- காமம்
Gay	- ஆண்ஒருபால்உறவு
Lesbian	- பெண்ஒருபால்உறவு
Bisexual	- இருபால்
Queer	- “கிவீர்”
Heterosexual	- ஆண்-பெண்
Infatuation	- விடலைக்காதல்
Homosexual	- ஒருபால்சேர்க்கை

முதற்பகுதி

பாலியல் பற்றியவை :

பல்கலைக்கழகங்களில் சமீபகாலமாக “கிவீர்” பற்றிய நிகழ்வுகள் நிறையவே நடந்து வருகின்றன. பர்பி, சேக்ஸ்பியர் ஏன் ஜேன் அஸ்டிரின்கூட் “கிவீர்” பதிவுருவங்களை உருவாக்கியிருக்கின்றனர். தெருக்களில் சிம்ப்ஸன்கூட்⁸ இளஞ்சிவப்பு முக்கோணத் தையும், “கிவீர்” என்ற சொல்லையும் விளையாட்டுத்தனமாகப் பயன்படுத்துவதைப் பார்க்க முடிகின்றது. இச்சொல் ஒரு காலத்தில் தடைசெய்யப்பட்டது அல்லது மதிப்பீணமாகக் கருதிக் குசகுசுக்கப்பட்டது. ஒரு காலத்தில் பெண்ஒருபால் உறவுடையோர் அல்லது ஆண் ஒருபால் உறவுடையோர் என்று தங்களை அழைத்துக் கொண்டவர்களால் இன்று மதிப்பிற்குரிய சொல்லாக, மரபு மீறலின் அடையாளமாகக் கோரப்படுகின்றது.

என்ன இதுவெல்லாம்:

சில வருடங்கள் முன்பு தொலைக்காட்சி அலைவரிசை 4இன் கட்டுப்பாட்டாளர் “நீலப்படமெடுப்பவர்களின் தலைவர்” என்று அழைக்கப்பட்டார். இவர் மேற்கொண்ட நிகழ்ச்சி அமைப்பிலிருந்து பால்சார் உள்ளடக்கம் கருதியே இது சொல்லப்பட்டது. இணைய வலையும் தொலைமதி அலைவரிசைகளிலுமிருந்து பால்சார் உள்ளடக்கம் தகுதி தீவு போன்ற அரசுகளின் அப்பாவித்தனத்துக்கான நெருக்குதல்களாகக் கொள்ளப்பட்டது. இப்போது ஒவ்வொருவருக்கும் அதில் பங்கிருப்பதாகவோ அல்லது அவர்கள் எல்லாரும் இதைப்பற்றிப் பேசுவதாகவோ காணமுடிகின்றது. விவரணப்படங்களும் நாடகங்களும் விலைமாதர் பற்றியும் உலகிலிருக்கும் அனைத்து உயிர்களினதும் பால் விருப்புக்கள் பற்றியும் மறைமுகக் குழுக்கள் பற்றியும் பேசுவதைக்

காணமுடிகிறது. ஒரு நிகழ்ச்சியில் பெருந்தலைகள் இருப்பார்களாயின் அவர்கள் நடத்தைகள் பற்றிப் பேச்சு வருவதற்கான வாய்ப்புக்கள் அதிகம். உங்களுக்கு அச்செயல்கள் விருப்பமில்லையாயின் நீங்கள் பேசாமலிருக்கவேண்டும். (துறவு இப்போது பால்க் கவர்ச்சியுடையதல்ல.) அல்லது தாந்திரிக பால்சார் நடவடிக்கையைச் செய்து பார்க்கவேண்டியதுதான். இது தான் மடோன்னாவின் வெளிப்படையாக அமைந்த, பிந்தைய நடவடிக்கை. அவருக்கு அதுபற்றித் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

அரசியலில் இன்னும் அதிகாரமும் பால்தன்மையும் கொள்கைக்கும் அழகியல் தன்மையையும் மீறி வெற்றிகொள்கின்றன. ஆண்ஒருபால்உறவுடைய அரசியல் வாதிகள் இன்னும் வெளியில் வெற்றிகரமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இங்கு ஆட்சி இலக்குகளுடன் இருப்பவர்களுக்கு ஆண்ஒருபால்உறவு என்ற வெளிப்பாடு பெரிதாகத் தோன்றுவதல்லப்போல் தெரிகிறது. செய்தித்துறை அடிக்கடி “சகிப்புத்தன்மை” என்பதை “The sun” இதழ் ஆண்ஒருபால்உறவுநிலைமீது தாக்ககுதலுடைய ஆசிரியத்தலையாங்கம் எழுதுவதில்லை என்று முடிவெடுத்தது போன்றவற்றின்மூலம் பறைசாற்றிக்கொள்கின்றது. ஒருபால்ஆண்உறவுடையோர் மற்றும் ஒருபால்பெண்உறவுடையோர் பற்றிய பாத்திரங்கள் தொலைக்காட்சி நாடகங்களில் மிகப் பொறுப்புடன் சித்தரிக்கப்படுவதுபோல் காணப்பட்டாலும், ஜூலியன் கிளாரி மற்றும் எடி இஸ்ஸார்ட்ஸ் ஆகியோர் கண்ணைப்பறிக்கும் வண்ண ஆடைமாற்றி வரும் காட்சிகள் அவர்களுக்கு பெயர் வாங்கித் தந்துதான் உள்ளன. மொத்தத்தில் நாம் அதிகம் திறந்த, அதிகம் சகிப்புத் தன்மையுடைய, பால்வயமான சமூகமாக மாறிவிட்டோம் என்றே தோன்றுகின்றது. அல்லது அப்படியா? பெரும்போக்குப் பண்பாடு “மற்றவை”களையும் (the other) எல்லாரோடும் ஒன்றாக இணைத்து ஒரு பெரிய நேர்கோட்டில் வைப்பதற்காகச் செய்யும் சிறிய கரிசனையா?

ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடிய பால்நடவடிக்கைபற்றி பரந்துபட்ட ஓர் வறையறை இருப்பதாகத் தோற்றினாலும் பழைய பல முன்முடிவுகள் அப்படியேதானிருக்கின்றன, புதிய எதிர்க்கூக்குரல்களும் உருவாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. குழந்தைநிலைப் பாலுணர்வுகள் பற்றிப் பிராய்டு கண்டுணர்ந்திருக்கலாம். ஆனால் 20ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்துகொண்டு பகுத்தறிவுடன் கதைத்துக்கொள்வதற்குரிதொன்றாக அது இல்லை. பால்நடவடிக்கை தொடர்பான குற்றச்செயல்புரிந்தோருடன் எப்படி நடந்துகொள்வது என்பது பற்றிய நெருக்கடிமனநிலை இருப்பதாகவே தோன்றுகின்றது. ஆவர்கள் நோயாளிகளா, அப்படியாயின் மருத்துவம் என்ன? அல்லது அவர்கள் “தீயவர்களா”? என்னத்தை அல்லது யாரை அவர்கள் எதிர்த்து குற்ற நடவடிக்கை புரிகின்றார்கள்.? சமூகத்தையா, சட்டத்தையா, இயற்கையையா?

பொதுவாக, ஒரு காம நடவடிக்கை நல்லதாகவும் இன்னொரு காம நடவடிக்கை தீயதாகவும் எப்படி எங்களுக்குத் தோன்றுகின்றது? இது கடவுள்சார் ஒழுங்குமுறையா, உயிரியல் இயல்பா அல்லது சமூக ஒருங்கிணைவா? எங்களுக்கு உண்மையில் உறுதியாகத் தெரியுமா எங்களுடைய சொந்த விருப்பங்களும் இன்பங்களும் சாதாரணமானவை, இயல்பானவை, நுண்ணியமானவை- அல்லது நாங்கள்? ஏன் பால்சார் பேசுபொருட்கள் மட்டும் இவ்வளவுதூரம் பேசப்படுகின்றன?

மாண்டிவியலாளர் கைல் ரூபின் (Gayle Rubin) வாதிடுவதுபோல ‘பால்நிலையின் எல்லைப்பரப்பு அதனளவிலான உள்ளார்ந்த அரசியல் பாரபட்சங்களும், ஒடுக்குதல் முறைகளும் கொண்டவை. பிற மனித நடவடிக்கைகள்போல பால்நிலைகுறித்த திட்டமான நிறுவனமயமான வடிவங்கள் எந்தவொரு காலத்திலும் இடத்திலும் மனித நடவடிக்கையின் விளைவாக இருக்கின்றன. இவை விருப்புக்கள் தொடர்பான முரணநிலையிலிருந்தும் அரசியல் தந்திரநிலைப்பாட்டிலிருந்தும் உள்ளீடு பெறுகின்றன. இரண்டுமே நோக்கமுடையுடையவையும் முக்கியமில்லாதவையுமாகும். இந்த வகையில் பால்நடவடிக்கை என்பது எப்போதும் அரசியல்தன்மையது. ஆனால் பால்செயல்பாடு மிகவும் கூர்மையான சவாலுக்குரியதாகவும் அதிகளவு அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்டதாகவும் இருந்த வரலாற்றுக் காலங்கட்டங்கள் உண்டு. இப்படிப்பட காலங்களில் காம வாழ்க்கைக்கான பகுதி மீள்புரிதலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கிறது.’

காமத்துக்குரிய வழிகள் மீள்புரிதலுக்கு உள்ளாக்கப்படுவதில் ஒருவகை நாம் பால்செயல்பாட்டைச் செய்து பார்ப்பதன்வழியாக எப்படி புரிந்துகொள்கின்றோம் என்பதுதான். நாங்கள் அப்படியொரு காலகட்டத்தில் இப்போது வாழ்வதாகத் தோன்றினால் அது மேற்சொன்னவற்றின் வழியாகத்தான் தோன்றுகிறது. இந்தப் புரிதலுக்கான தேடல் எண்ணிலடங்காச் சூழ்நிலைகளைத் தாண்டிச் செல்லலாம் - ஊடகங்கள், மருத்துவம், பாராளுமன்றம் - இந்தக் கட்டுரையில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட ஆய்வின் கவனக்குவிப்பு பல குழுக்களாலும் தனி ஆட்களாலும் பலவேளைகளில் எதிர்கொள்ளப்பட்ட, முற்று முழுதான, பலவேளைகளில் மிகக் கொடுமையான பால்நடவடிக்கை மீதான அரசியல் குறித்தானதாகும். பாலின வேறுபாடுகளை எதிர்கொள்ளும் முதல் குழுவினர் பெண்கள் என்ற வகையில், அதே போலவே லெஸ்பியன்களும், ஆண்ஒருபால்உறவுகளும் மேலும் இருபாலினத் தெரிவினர்களினை ஒப்பீடாக முன்வைத்து பிறருடைய நடவடிக்கைகள் தீர்மானிக்கப்படுவதால் பாதிக்கப்படும் பிற அனைத்துக் குழுக்களுமே இந்தத் தேடலில் முன் நின்றவர்கள். எமது அடிப்படையான பால்நிலை, பாலினம், பால்நிலைச்சார்பு பற்றிய எடுகோள்களை - ஒருபாலினத் தேர்வாளர் மற்றும் இருபாலினத் தேர்வாளரிடையேயான எதிர்நிலைப்பாடு, உயிரியற் பால்நிலை மற்றும் பண்பாட்டுவகைத்தான பாலினம், 4 மற்றது

ஆண் பெண் ஆகியநிலைகள் உட்பட அனைத்தையும் கேள்விக்குள்ளாக்கும் இந்தச் சிந்தனையாளர்கள் மனிதகுல அடையாளத்தின் தேடலுக்கான புதிய முறைகளை உருவாக்குகின்றனர்.

யார் இந்த ஃபூக்கோ?

மிஷேல் ஃபூக்கோ (1926-84) ஓர் மெய்யியலாளர், வரலாற்றாளர் மற்றும் சமூகச்செயல்பாட்டாளர். பொதுவாக பின்அமைப்பியல்வாதச் சிந்தனையாளர் என்று வகைப்படுத்தப்படுவோரில் மிகமுக்கியமான, தாக்குறவை ஏற்படுத்திய ஒருவர். மூக் தெரிதாவின்னுடைய மேற்கத்திய மீப்பொருளியல் குறித்தான விமர்சனத்துடன் மூக் லாக்கானுடைய உள்பகுப்பாய்வுக் கோட்பாட்டின் புரட்சிகர மீள்கூறலுடன் ஃபூக்கோவினுடைய அறிவு மற்றும் அதிகாரத்தினுள்ளேயான அதன்மீதான பல்வேறுபட்ட நுண்தேடல்கள் மிகச் சமீபகால மனிதர்களைப்பற்றிய படிப்புக்களின் அடித்தளத்தை மிகமுரண்படுகின்ற வகையில் குலைத்து உருவாக்கியுள்ளன.

ஃபூக்கோ ஒரு ஆண்ஒருபால்உறவுக்கார். 1984இல் எயிட்ஸ் காரணமாக இறந்தார். அவருடைய மரணத்துக்குப்பிறகு பல தொடர்ச்சியான தாக்குதல்களுக்கு அவருடைய பணிகள் ஃபூக்கோ பற்றிய உண்மைகளைத் தேடுதல் என்றவகையில் ஆளாக்கப்படுகின்றன. அவருடைய “ஸாடோமாவோக்கிஸ்” தேர்வுகளை நெறியற்றவகையில், பொருத்தமற்றவகையில் மெய்யியல் மற்றும் வரலாற்றின் அரசியல் பற்றிய அவருடைய எழுத்துக்களோடு தொடர்புபடுத்தி இவ்வாறு செய்யப்படுகின்றன. ஃபூக்கோவினுடைய பணியும் வாழ்க்கையும் சாதனைகளும் சீற்றமிக்க தன்மையும் பல ஒருபால்ஆண்உறவு, ஒருபால் பெண்உறவு நிலைப்பாட்டினர் மற்றும் பிற அறிவு வாழிகளுக்கு பிடித்துப்போன முன்மாதிரியாக அமைந்துவிட்டது. மேலும் அறிவு, அதிகாரம் மற்றும் பால் நிலைப்பாடு ஆகியவற்றின் இடையேயான தொடர்புகள் பற்றிய பகுப்பாய்வுளும் மிக முக்கியமான ஊக்கிகளான “கிவீர்” நடவடிக்கையாளர் மற்றும் அறிவுவாழிகளுக்கு அமைந்துவிட்டது.

“கிவீர்” கோட்பாடு என்பது என்ன?

“கிவீர்” என்ற சொல் ஒரு பெயர்ச்சொல்லாகவோ, ஒரு பெயரடையாகவோ, ஒரு வினைச்சொல்லாகவோ செயல்படலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு இடத்திலும் இது வழமையானது, பொதுவானது அல்லது பொதுவாக்குதல் என்பதற்கு எதிர்தலைபிலேயே வரையறுக்கப்படும். “கிவீர்” கோட்பாடு ஒருபடித்தானதோ அல்லது ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கருத்தாக்கமோ அல்லது முறையியல் கோட்பாடோ அல்ல. பால்நிலை, பாலினம், பால் விருப்பு பற்றியவற்றிடையேயான தொடர்புகள் பற்றிய அறிவாளிகளின் ஈடுபாடே இது. “கிவீர்” கோட்பாடு ஒரு சிந்தனைப் பள்ளியாயிருந்தால் அது ஒரு புலத்தின் மிகவும் மரபுமீறிய பார்வையாய் இருக்கும். இந்தச் சொல் பல்வேறுபட்ட முரண்தலைத் தெரிவுகளையும் நடவடிக்கைகளையும் பரிந்துரைக்கிறது. படங்கள், திரைப்படம், இசை, இலக்கியப் பாடங்கள் ஆகியவற்றில் ஒருபாலின விருப்புக்கள் குறித்த பதிவுகளைப் படிப்பிற்குள்ளாக்குகின்றது. பால்நிலைத் தெரிவின்தீதான சமூக மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தைப்பற்றிய பகுப்பாய்வு, பால் - பாலின ஒழுங்கமைவு பற்றிய விமரிசனம், பால்மாதிரியோர் மற்றும் பாலினம் மாதிரியோர் அடையாளம் பற்றிய படிப்பு.

“கிவீர்” மரபுவழி :

“கிவீர்” கோட்பாடும் சிந்தனைமுறையும் எப்படிப்பட்ட சில வழிகளில் திசை திரும்பின என்றும் எப்படி ஃபூக் கோவை நோக்கித் திரும்பின என்றும் இந்தக் கட்டுரை கருத்தில் கொள்கிறது. கல்விசார் எல்லைக்குள் பணியாற்றும் எழுத்தாளர்கள் உருவாக்கி ஒழுங்குபடுத்திய சமூகத்தின்மீதும் பாலியல்பின்மீதுமான ஃபூக்கோவின் கருத்துக்களாகவும் இது இருக்கும். ஃபூக்கோ ஒரு கிரியா ஊக்கியாக, தொடக்கப்புள்ளியாக, ஒரு முன்னோடியும் உதாரணமுமாக, ஆனால் அதேவேளை தொடர்ச்சியானவொரு தொந்தரவாகவும், புதிய சிந்தனைகளை இன்னும் உற்பத்தி செய்கின்ற ஓர் சிறிய மனவறுதியாகவும் பார்க்கப்படலாம். ஒரு கதையாடல்(narration) என்ற வகையில் இந்தக்கட்டுரை ஃபூக்கோவின் எழுத்துப் பணிகளையும் “கிவீர்” கோட்பாட்டின் விருத்தியையும் நேர்கோட்டு வரலாற்றில் வைத்துவிபரித்துச் செல்கின்றது. ஆனால் சாத்தியப்பட்ட இடங்களிலெல்லாம் ஒரு எளிய காரணியே வளர்ச்சிப் படிக்களைத் தூண்டுகின்றது என்ற புனைவுக்குள் தவறிப் போகாவண்ணம் பார்த்துக் கொள்கின்றேன். “கிவீர்” கோட்பாட்டின் தோற்றமூலம் ஃபூக்கோ அல்ல. அல்லது ஃபூக்கோவின் சிந்தனையின் முடிவிடம் “கிவீர்”கோட்பாட்டை நோக்கியதும் அல்ல. ஃபூக்கோவின் மொழிகளில் சொன்னால் இந்தக் கட்டுரை ஒரு பாலியல்புமுழுமையடைகின்ற (தற்காலிகமாக, அதேவேளை குறித்தஒருவகையாக இல்லாதமாதிரி) தற்போதுள்ள இந்த “கிவீர்” நிகழ்கணத்தினைக் குறித்த ஒருதொகுதிச் சொல்லாடல்களின் சுருக்கமான, ஒரு பகுதியின் ‘கொடிவழி’யாக(genealogy)¹ மட்டுமே பார்க்கப்படலாம்.

பால், உண்மை, சொல்லாடல்:

1970இல் மிஷேல் ஃபூக்கோவின் “பாலியல்பு வலாறு” (History of sexuality) என்ற நூலின் முதலாம் பகுதி எழுதப்பட்டது. இது மேற்கத்தியப் பண்பாட்டின் ‘பாலியல்புப் புரட்சி’ என்றழைக்கப்பட்ட காலகட்டத்தின் முடிவுப்பகுதியாகும். 20 நூற்றாண்டில் முற்போக்கு விடுதலைக்கும் அறிவொளிக்கும் வழிவகுத்தது என்று சொல்லப்படும் ‘விக்ரோரிய’² பாலியல்பு ஒடுக்குதல் பற்றிய நீண்ட நிறுவப்பட்ட கதைக்கு இது ஒரு கிளர்ச்சியுண்டாக்கும் சக்திவாய்ந்த எதிர்க்கதையாடலை வழங்கியது. ஃபூக்கோவினுடைய அவர் ஆவலுடன் எதிர்கொண்ட செயல்திட்டத்தின் தொடக்கம் இதுவே. அதேவேளை அவரது மரணத்துடன் முடிக்கப்படாமலே விடப்பட்டதும் கூட.

பாலியல்பு மனித வாழ்க்கையின் இயல்பான குணம் என மரபான கணிப்பில் பார்க்கப்படும். இது 17ம் நூற்றாண்டிலிருந்து மேற்கத்தியப் பண்பாட்டிலும் சமூகத்திலும் அமுக்கப்பட்டு வந்தது. ‘விக்ரோரிய’ பியானோக் கால்களைப்போல³ பார்வையிலிருந்து தவிர்க்கப்பட்டு குறிப்பிட முடியாததாக, பேச்சிலும் எழுத்திலுமிருந்து தணிக்கை செய்யப்பட்டுவந்தது. பாலியல்பு 19ம் நூற்றாண்டு பூர்வாக்களின்⁴ போலி மதிப்பு என்ற அடிப்படைத் தளத்திற்குக் கீழே கொதித்துக்கொண்டுதான் அங்கே இருந்தது. தடுப்புக்களாலும் அமுக்கப்பட்டதாலும் இது நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்தது. நாங்கள் ‘மினிஸ்கேர்ட்டின்’ யுகத்தில் விடுவிக்கப்படும் வரையும், ஆய்வாளர்கள் எங்கள் கால்களையும் அதி உள்ளார்ந்த எங்கள் விருப்புக்களை வெளிப்படுத்தும் வரையும் இவையனைத்தையும் திறந்து வெளியே கொண்டுவரும்வரையும் அது அப்படியே இருந்தது. சிக்கல்கள் அப்படியேயிருக்கும். எங்கள் நலம்விரும்பியபடியான மகிழ்வான பாலியல்பு விருப்புக்களுக்கு நாங்கள் செய்யக்கூடிய வெளிப்பாடுகளுக்கு நேர்மவிகிதித்தில் எங்களில் சிலர் பிறரைவிட மகிழ்வாயும் நலத்துடனும் இருப்பார்கள். ஆனால் உதவி சிக்கலுடன் இருப்போரின் கையிலிருக்கிறது. நோய்தீர்ப்பவர், ஆய்வாளர், ஆலோசகர் நாங்கள் நேராகி வெளியே வர உதவலாம். மனிதச் சாத்தியங்களின்மீதான தடைபற்றி சோகக் கதையிலிருந்து நல்லதொரு வெளிப்பாடு. ஆனால் இந்தக் கதை அது இருப்பதுபோலவே ஆறுதல்படுத்துவதாயும் பழகியதாயும் இருக்கிறது, உண்மையா? எப்போதும் பாலியல்பு நாங்கள் விடுவித்துவிடவேண்டும் என்பதற்காகக் காத்துக்கிடக்கிறது, அதனுடன் எங்களையும் விடுவித்துவிட, சமூக ஒடுக்குதல்களிலிருந்தும் விடுவித்துவிட காத்துக்கிடக்கிறது?

ஃபூக்கோ இந்த ‘ஒடுக்குதல்’ எடுக்கோளை மறுக்கிறார். பாலியல்பு பற்றிப் பேசத் தடையிருக்கவில்லை. ஆனால் குறிப்பிடத் தகுந்தவகையிலான பாலியல்புபற்றிய சொல்லாடல் உருவாக்கங்களுக்குத்தான் தடையிருந்தது என்று 19ஆவது நூற்றாண்டிலிருந்து சான்று சுட்டிச் சொல்கிறார். ஆகவே பாலியல்பு என்றால் என்ன அல்லது என்னவாக இருந்தது? மிக உயிரோட்டமான ஃபூக்கோவினுடைய வாதம் என்னென்றால் பாலியல்பு மனிதவாழ்க்கையின் இயல்பான கூறோ மெய்மையோ அல்ல. அது உயிரியல் தன்மையைவிடவும் வரலாற்று, சமூக மூலத்தோற்றங்களைக் கொண்ட கட்டப்பட்ட பட்டறிவு வகைமாதிரி. பாலியல்பு பற்றிய இந்தக் கருத்துருவாக்கம் உள்வாங்கக் கடினமானது. இது இயல்பிற்கு எதிரிதலையானதாகத் தோற்றும். பாலியல்பு பாலினத்தைப்போல எளிதாக இருப்பதாகத் தோற்றுகிறது. ஆனால் அது மேலும் எப்படியோ சிறப்பானதாயும் தனியன்களுக்குரியதாகவும் மிகவும் உள்ளார்ந்த - யார் எங்களுக்குவேண்டும், என்ன எங்களுக்கு வேண்டும், எப்படி எங்களுக்கு வேண்டும் என்பனபோன்ற - விருப்பின்பாற்பட்டதாகவும் இருக்கிறது. அது எங்களுக்கு உள்ளேயிருக்கின்ற ஏதோ ஒன்று. ஒரு உடைமை, எங்களின் உடைமை. ஆனால் பாலியல்பு இயற்கையானது என்ற ஆழ் நம்பிக்கை அதை அப்படியே எங்களுக்குச் சொல்வதல்ல. உயிரியல் தொடர்பான பரிமாணங்களை ஃபூக்கோ புறக்கணிக்கிறார் என்பது இதற்குப் பொருளல்ல. பாலியல்பின் உருவாக்கத்தில் சொல்லாடல்களினதும் நிறுவனங்களினதும் விலக்கமுடியாப் பங்களிப்பை அவர் முதன்மைப்படுத்துகின்றார். ‘புனித ஃபூக்கோ’⁵ என்ற நூலின் ஆசிரியர் டேவிட் ஹால்ப்பரின் குறிப்பிடுவதுபோல ஃபூக்கோ ஒருபால் விருப்பின் விளைவுகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. ஆண்ஒருபால்சேர்க்கைக்கான உள்ளார்ந்த முன்தூண்டுதலுக்கும் சமூக நியமநிலைக்கும் இடையேயான வேறுபாடுபற்றிக் பற்றிக் கேட்கப்பட்டபோது அவருடைய பதில்: ‘இந்தக் கேள்விக்குறித்து சொல்ல ஒன்றுமில்லை’, “ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை.”⁶ என்பதுதான். மனிதப் பாலியல்பின் தெளிவற்ற ‘உண்மையைத்’ தேடுவதற்குப்பதிலாக ஃபூக்கோ அதன் உற்பத்தியைப் பற்றி ஆய்ந்துகாணப் புறப்பட்டார். அவருடைய கருத்துக்குவிப்பு பாலியல்பு எப்படியிருக்கின்றது என்பதைவிட அது எப்படிச் சமூகத்தில் செயல்படுகின்றது என்பதாக இருந்தது.

“பாலறிவியல்” (Scientia sexualis):

உட்பகுப்பாய்வாளர் தங்கள் வாடிக்கையாளரை அவர்களுடைய உள உணர்வு நலன்களுக்கான திறவுகளைக் கொண்டிருக்கும் என்பதற்காக அவரவர் பாலியல்பு ரகசியங்களைத் தேடுப்படி ஊக்குவிக்கையில் ஃபூக்கோ உட்பகுப்பாய்வு எவ்வழியாக எங்களை எங்கள் பாலியல்பு பற்றிய அறிவை உற்பத்திசெய்யத் தூண்டுகிறது, அழைக்கிறது என்பதை தேடினார். இந்த அறிவு இயற்கைத்தன்மையைவிட பண்பாட்டுத் தன்மையதாக ஒரு குறித்தவகை அதிகார உறவைப்பைக்

கட்டிக்காப்பதாக இருக்கிறது.

பிந்தைய இங்குமங்குமான முயற்சிகளில் ஒன்றாக உட்பகுப்பாய்வு பார்க்கப்படலாம். பேசாதிருக்கச் செய்யவோ அல்லது அமுக்கிவைக்கவோ முயற்சிக்காமல் மாறாக மக்களைக் குறித்த வழியில் அதைப்பற்றி (தங்களுக்குத்தாங்களே) பேசவைக்கிறது. மேற்குலகின் “பாலறிவியல்” :பூக்கோ அழைப்பதுபோல பாலியல்பு உண்மைகளைக் காண்பதிலும் (வெட்கத்துக்குரிய) பாவஅறிக்கை முறையை அதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கான அடிப்படை வழிமுறையாகப் பாவிப்பதிலும் ஆழவேருன்றி உள்ளது. கிறிஸ்தவ பாவஅறிக்கையிலிருந்து மருத்துவ, நீதிசார், கல்வியியல் மற்றும் குடும்ப நடைமுறை ஊடாக சமகால உட்பகுப்பாய்வு அறிவியல்வரை ஆண், பெண் மற்றும் பெடியன்களும் பெட்டைகளும் கடந்தகாலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் தங்கள் பாலியல்பு விருப்புக்களையும், உணர்வுகளையும், எண்ணங்களையும் துண்டித்துக் கொண்டதும் அதைப்பற்றி வேறு யாரிடமேனும் கூறியது பற்றிய ஓர் வரலாற்றுப் பதிவு கண்டுபிடிக்கப்படலாம். தங்களுடைய சாமியாரிடம் பாவங்களைப்பற்றிச் சொல்லுதல், தங்களுடைய நோயறிகுறிகளை வைத்தியரிடம் சொல்லுதல் ஆகியவை கதைத்தல் வழியான குணமாக்கு முறைக்கு உள்ளாதல்: நோயை அறிக்கையிடுதல், குற்றத்தை அறிக்கையிடுதல், உண்மையை அறிக்கையிடுதல். இந்த உண்மை பால்தன்மையானதே.

இந்த அனைத்து பாவஅறிக்கைக் காட்சிகளிலும் பேசுபவர் தனது பாலியல்பு பற்றி ஒரு கதையாடலை உருவாக்குவார். அக்கதையாடல் அதிகாரத்தையுடைய ஓர் ஆளுமையால் விளக்கமளிக்கப்படும். இந்தப் படிமுறைச்செயலில் காணப்படும் ‘உண்மை’ உண்மையாகக் கண்டுபிடிக்கப்படுவதில்லை, மாறாக உற்பத்தி செய்யப்படுவது. ஒரு குறித்த சொல்லாடலில் உள்ள அறிவு போன்று இது ஏற்கனவே இருந்துகொண்டிருக்கிறதுடன் அதிகாரத்ததுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. :பூக்கோவின் அனைத்து எழுத்துக்களிலும் இருப்பதுபோல அதிகாரமென்பது, ஒரு குறிப்பிட்ட தனி ஆளிடமோ அல்லது வகுப்பினரிடமோ உள்ளார்ந்து இருக்கின்ற சொத்துப்போன்றதல்ல. மாறாக அது ஒரு சறுக்கலான உறவாகத்தான் பார்க்கப்படவேண்டும். வேறுபட்ட வரலாற்று நிகழ்கணங்களில் பாலியல்பைக் கட்டியெழுப்பிய அந்த ஒருமித்த கருத்து யாது என்று அவர் கேட்கிறார். எப்படி அதிகாரம் பால் பற்றிய அறிவை உருவாக்குவதில் சுற்றிச்சுழன்றது?

18ஆவது நூற்றாண்டு முதல் பாலியல்பு என்பது ஏதோ ஒழுங்குபடுத்தப்படவும் நிர்வாகத்துக்குள்ளாக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகவுமே கருதப்பட்டு வந்தது. மாறாக கணிக்கப்படவேண்டியதொன்றாக அல்ல. பாலியல்பின் ஒழுங்குபடுத்துதலில் ‘சர்ச்சம்’ சட்டமும் நீண்டகாலமாகக் கவனம் செலுத்தி வந்தன. ஆனால் புதிய புத்தொளிக்காலத்தில் அரசசார் கட்டமைப்புக்கள் உருவாக்கப்பட்டன. குழுவாகவும் தனியனாகவும் பாலியல்பை இவை கண்காணித்தன. திருத்தப்பட்ட பொதுநிலையினருக்கான பாவ அறிக்கை முறைகள் சமூக நெறிகளை அகவயமாக்கும் முயற்சிகளின் பல்வகைகளில் ஒன்றாக உள்ளன. இந்தச் சமூகமையில்தான் இன்றளவும் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற பாலியல்பைப் புரிந்து கொள்வதற்கான பல வழிகள் உருவாகின. இந்தவேளையில்தான் ஒருபால்சேர்க்கைக்கு இருபால் சேர்க்கைக்குமான எதிர் நிலையை வடிவமைத்தது தொடங்கியது.

குறிப்புகள்

குறிப்புகள் மொழிபெயர்ப்பாளரால் கொடுக்கப்பட்டவை. அப்படியல்லாதவை மாற்று எழுத்துக்களில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

1. geneology - கொடிவழி என்ற சொல் பொருத்தமாக இருக்கலாம்.
2. ‘Victorian’ - விக்டோரியா அரசியின் ஆட்சிக்காலத்தில் எழுந்த நெறிமுறைகள்...
3. இக்காலத்தில் தளபாடங்களுக்குக் அவற்றின் கால்கள் தெரியும் படியாக விடுவதில்லை. (உயர்குடியினர் மேசைக்கடியில் செய்யும் சேட்டைகளைப் பார்க்கக்கூடாது என்பதற்காகவோ என்னவோ) கால்கள் தெரிவது இழுக்கு என்று நினைத்து நிலந்தடவும்படி துணியால் கதிரை மேசைகளை மூடிவிடுவர்.
4. மார்க்கசிய எழுத்துக்களில் வரும் பூர்சுவா என்பதும் இதுவும் ஒன்றல்ல. நேரடியான பொருளில் - சமூகப் பணக்காரர்களைக் குறிக்கும் சொல்.
5. *Saint Foucault: Towards a Gay Hagiography*
6. *Micheal Foucault. History of Sexuality: An Introduction. P.101*
7. வட அமெரிக்க தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடகப் பாத்திரங்கள்.
8. ஒரு தொலைக்காட்சிக் கார்ட்டூன் பாத்திரம்

மட்டக்களப்புத் தமிழகம்

நூலின் வரலாற்றுப் பதிவுகளும் அதன் விளைவுகளும்

இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியம் கட்டமைத்த புவியியல் எல்லைக்குள் வாழ்கின்ற போதும் ஆறுமுகநாவலனின் ஆசாரக் கறை படியாமல் தங்கள் மண்ணின் தொன்மங்களையும் சிறு மரபுகளையும் பேணி வருவதுதான் மட்டக்களப்பு. என்று குறிப்பிடும் எக்ஸில் வெளியீட்டினர் இரண்டாவது பதிப்பாக இந்நூலை அக்டோபர் 2002 இல் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். மட்டக்களப்புத் தமிழகம் என்னும் இந்த வரலாற்று நூல் கனடாவிலும் ஐரோப்பாவிலும் கடந்த வருடம் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது.

ஒருவரது அனுபவமானது
பிறிதொருவருக்கு வாழ்வாக
அமைந்துவிடுவதில்லை.
நான் எனது
அனுபவங்களைத்தான்
எழுதிடமுடியும்.
உங்களது அனுபவங்களை
என்னால் எப்படி
எழுதிடமுடியும்.
இதுவரையிலான
வரலாறுகளென
எழுதப்பட்டவைகளின்
கருத்தியலானது
ஒரு பிரச்சாரமே அன்றி
அது எல்லோருக்குமான
வரலாறு எனும்
கருத்தியலானது
மிகப்பெரிய ஏமாற்றாகும்.

அசுரா

இதுவரை கால மனித வரலாறுகள் எனப்பதியப்பட்டுள்ளவைகள் மீதான நம்பகத்தன்மைகள் பற்றிப் பேசுவதாயின் ஒரு மனித சமூக வரலாற்று கட்டமைப்பானது பிறிதொரு மனித இன,மொழி,கலாச்சாரம் போன்றவைகள் மீதான பகைமையை உருவாக்குவதன் மூலமாகவே சாத்தியமாகிறது. இவ்வாறாக எழுதப்படும் வரலாறுகளிற்கான நம்பகத்தன்மைகளுக்கு அடிப்படைக் காரணிகளாக திகழ்வதில் பிரதான பாத்திரம் வகிப்பது புத்தகம், பத்திரிகை போன்ற தொடர்புச் சாதனங்களாகும். அதாவது அச்சுருவில் வெளிவரும் சம்பவங்களுக்கு ஒரு நம்பகத்தன்மையானது மரபியலாகவே தொடர்ந்து பேணப்பட்டு வருவதேயாகும். நாமறிந்த சில வரலாற்றுக் கட்டமைப்புகளையும்,அதன் பன்முக நிராகரிப்பையும்,சற்று சுருக்கமாக உங்களுக்கு அடையாளம் காட்டுகிறேன்.

இந்திய சுதந்திர வரலாற்றை எடுத்துக் கொள்வோமாயின். இந்தியாவிற்கான சுதந்திரமானது திரு காந்தியின் மூலமாகவே பெறப்பட்டதென்பதாக ஒரு வலுவான கட்டமைப்பு நிறுவப்பட்டது. நான் இப்போ இந்திய சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தது கிட்டல்தான் எனக்கூறுவேனாயின் பி. ஜே. பீ. என்னை சாகும்வரை கல்லால் அடிக்குமாறு உத்தரவிடலாம். இல்லை கட்டப்பொம்ன்களாயின் கிட்டலர் எமக்கென்ன மச்சானா மாமனா இல்லை கொஞ்சி விளையாடும் எங்கள் குலப் பெண்களுக்கு மஞ்சள் அரைத்துக் கொடுத்தானா அவன் எமக்கு சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுப்பதற்கு என முறுகலாம். ஆனால் கிட்டலரும் இரண்டாம் உலகயுத்தமும் இந்தியக் காலனித்துவ வெளியேற்றத்திற்கு எவ்வகையில் தூண்டுதலாக அமைந்ததென்பதை அறியாத தேசியர்கள் எம்மிடையில் ஏராளம் வேறொரு உதாரணத்தைக் காண்போமாயின் இன்றைய உலகப்பயங்கரவாதக் கட்டமைப்பும் அதற்கான மேற்குலகப் பங்களிப்பும் அதில் உலக அதிகாரியான

அமரிக்காவின் மூர்க்கத் தனமும். (இன்றைய அவர்நிலை பரிதாபம் ஈராக்கில்) இதில் வேடிக்கை என்னவெனில் கொலைகள் செய்வதில் நியாயப் பலம்பிக்கவர்கள் ஜனநாயக வாதிட்களாகவும் கொலை செய்வதில் நியாயப் பலம் அற்றவர்கள் பயங்கரவாதிகளாகவும் வரலாற்றுக் கட்டமைப்பு, சரி இவைகளெல்லாவற்றையும்விட நாம் அனைவரும் பங்கு பற்றிய எமது விடுதலைப் போராட்டம் எழுதப்படும் வரலாற்றைப் பார்ப்போமாயின் செழியன் எழுதிய ' ஒரு மனிதனின் நாட்குறிப்பானது' அவரது ஒரு அனுபவமாகவும்.கோவிந்தன் எழுதிய 'புதியதொரு உலகம்' அவரது அனுபவமும் சுய வாக்கு மூலமாகவும்.மாஜனி திரணகமவின் 'முறிந்தபனை' ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் மீது ஒரு விசாரணையையும் கோரியது. ஆனால் அடல்பாலசிங்கத்தின் 'சுதந்திர வேட்கையானது'அவரின் அனுபவமாகவும் அவரது விருப்பமாகவும் அமைந்திருக்கிறது. இவ்வாறாக அனுபவங்களைப் பெற்ற நாம், தொடர்ந்தும் எழுதப்படும் வரலாறுகள் மீது பணிந்து போவதென்பது சாத்தியமில்லை.

ஒருவரது அனுபவமானது பிறிதொருவருக்கு வாழ்வாக அமைந்து விடுவதில்லை. நான் எனது அனுபவங்களைத்தான் எழுதிடமுடியும் உங்களது அனுபவங்களை என்னால் எப்படி எழுதிடமுடியும் இதுவரையிலான வரலாறுகளென எழுதப்பட்டவைகைகளின் கருத்தியலானது ஒரு பிரச்சாரமே அன்றி அது எல்லோருக்குமான வரலாறு எனும் கருத்தியலானது மிகப்பெரிய ஏமாற்றாகும். இயற்கை மீதான ஆய்வுகளும் தேடல்களும் ஒரு வரலாறாகிவிட முடியும் காரணம் இயற்கை என்பது கருத்தியலை உள்வாங்கிய ஓர் தொகுப்பல்ல மானிடரைப்போல. இயற்கையை நாடுகளாகவும் தேசங்களாகவும் உரிமை கோர்த்துவங்கியதிலிருந்து மானிட வரலாறென்பது அறிதலுக்கானதென்ப பொதுவாகப் பேசப்பட்டு வருகின்றது ஆனால் அதன் சாராம்சமானது தேசிய, இன, மத, அதிகாரங்களைக் கோருவதற்கான பிச்சாரமாகவே தொடர்ந்து வருவதை நாம் காணலாம்.

எனவே ஆசிரியர் கந்தையாவின் இந்த 'மட்டக்களப்பு தமிழகத்தின்' எனது வாசிப்பில் நான் பெற்ற அனுபவங்களை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்புத்தகத்தினூடாக ஒவ்வொருத்தருக்கும். வெவ்வேறு அபிப்பிராயங்களும் விமர்சனங்களும் உருவாகும். எனது வாசிப்பிலும் பல்வேறு விமர்சனங்கள் இருப்பினும், பிரதானமான இரு விடயங்கள் பற்றியே உங்கள் கவனத்திற்குள்ளாக்குகிறேன். கந்தையா மாஸ்டர் அவர்களைப் புலவர் என விளிப்பதே பொருத்தமாக இருக்கும் அவர் தந்தை வினாசித்தம்பியும் ஒரு புலவராகவே இருந்திருக்கிறார் அறிமுகம் எனும் பகுதியில்

'ஆசிரியர்போற்றும் அணிசால் இலங்கையிலே சீரார் குணதையைச் சேர்ந்த வளர்புகளும்...'

இப்படியாக யாழ்நூலகத்தில் மட்டக்களப்பு புகழ்ந்து கூறும் நூல் ஒன்று இருப்பதை மேற்கோளாகக் காட்டுகிறார். ஆரம்பத்திலேயே ஆசிரியர் மீதான அவருக்கிருக்கும் பற்று எமக்குப் புலனாகும்

எனக்கு வந்து மட்டக்களப்புப் போய்ப் பார்க்கவேண்டும் எனும் ஆவலைத் தூண்டுவது அங்கு காரணப் பெயர்களாக அமைந்திருக்கும் எழுவாங்கரை படுவாங்கரை எனும் பிரதேசங்களேயாகும் இந்தப் பிரதேசங்களுக்கான காரணப் பெயர்களை ஜெயபாலனின் கவிதை ஒன்றின் மூலமாகவே கேள்வியுற்றதாக ஞாபகம். ஆனால் இங்கே புலவர் கந்தையா எழுவாங்கரைப் பிரதேசத்தையும், படுவாங்கரைப் பிரதேசத்தையும் விபரிக்கும் எழுத்து நயமானது வாசகர்களிடம் அப் பிரதேசங்களின் காட்சிகளையே மனக்கண் முன் நிறுத்தும் என்பதில் ஐயமில்லை. அடுத்த தடவை இலங்கை போனால் நிச்சயமாக மட்டக்களப்புப் பார்க்கவேண்டும் எனும் ஆவலை மிக அதிகளவில் தூண்டி விட்டுள்ளார். எழுவாங்கரை, படுவாங்கரை பற்றிய அவரது அறிமுகப் பகுதியில். மட்டக்களப்பு மக்களின் அனைத்துப் பண்பாடு கலாச்சாரத் தனித்துவங்களான திருமண நிகழ்வுகள் உணவு முறைகள் என யாவும் சேரநாடான கேரளாவின் பண்பாட்டுக் கலாச்சாரங்க ஞாடல் நிறையவே பொருத்தம் இருப்பதாகக் கூறுகிறார். மேலும் இவ்வறிமுகப் பகுதியிலே மட்டக்களப்பு மக்களின் வாழ்விற்கான ஆதரமான விவசாயமும் அதற்காக அம்மக்கள் வேலை செய்யும்போது பாடும் பாடல்களென மட்டக்களப்பு வாழ் மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளை ஒரு புலவருக்கு உரிய பாணியில் விளக்குகிறார். இப்படி இந்த அறிமுகப்பகுதி வாசிப்பிற்கு சுவையாகவும் ஒரு காட்சியைக்கண்டு களித்த அனுபவம் வாசகர்களுக்கு உருவாகும் என நான் நம்புகிறேன்.

உணர்ச்சிக் கவிநலம்

இப்பகுதியல் மட்டக்களப்பில் விளங்குகின்ற நாட்டுப்பாடல்கள் பற்றிக்கூறிப்பிடும்போது 'எழுத்து வாசிப்பு அறியாத தொழிலாளர்களின் கற்பனைத் திறனில் வெளிவரும் நாட்டுப்பாடல்களானது அவர்களின் வாழ்வேடு நீக்கமுற நிலைத்திருப்பதாகக் கூறுகிறார். அப்பாடல்களை இயற்கைப் பேரழிவுகளாலும் சிதைத்துவிட முடியா வண்ணம் தலைமுறைத் தொடர்வுகள் மூலமாக நிலைத்து சிறப்புற்று, உயிரும் ஆற்றலும் படைத்த இலக்கியமாக உள்ளது மட்டக்களப்பில் உள்ள நாட்டுப் பாடல்கள் எனக் கூறுகிறார்.

இலக்கணம், உவமை, உருவகம் எனும் வரையறைக்குள் சிக்கித் தவிக்கும் படித்த புலவர்களுக்கே இல்லாத சுதந்திரம் இந்த நாடோடிப்புலவர்களுக்கு இருப்பதாகக் கூறும் பண்டிதர் கந்தையா இவர்களை சுதந்திரப் புலவர்கள் என்கிறார். வள்ளுவன், கம்பன், இளங்கோ போன்ற புலவர்களிடையே தர்க்கத்திற்குள்ளாகும் வரையறைகளெல்லாம் இவர்களுக்குள் இல்லாத மகிமை என்கிறார். சமையம் வரும்போது சின்னப்போடியும், உதுமா லெவ்வையும், பாத்தும்மாவும்கூட நல்ல உயிரோவியங்களைப் படைத்திருக்கிறார்கள். யாருமே குறுக்கிட முடியாத சுதந்திர உணர்ச்சிக் கவிகள் இந்த நாடோடிப் பாடகர்கள் எனக் கூறுவதன் மூலமாக தானும் ஒரு கற்றறிந்த புலவர் என்பதால் தன்னையும் சுய விமர்சனத்திற்குள்ளாக்கியிருப்பதாகவும் நாம் கருதிக் கொள்ளலாம். இப்பகுதியான உணர்ச்சிக் கவிநலம் எனும் பகுதி பற்றி வந்து ஒரு விமர்சனத்தின் ஊடாகப் புதிதலை உருவாக்குவது எனக்கு மிகச்சிரமமாக உள்ளது என்பது எனது அபிப்பிராயம்

யமாக இருக்கு. எப்படி என்று சொன்னால் ஒரு இயற்கை அழகை, அல்லது ஒரு காட்சிப் புலத்தை நான் பார்த்தது போல் பிறருக்கும் அதைப் புரிய வைத்திட முடியாது என்னால் கேட்கப்படுவின் உணர்ச்சி நிலையை ஒரு ஆர்வத்திற்கும், வெறுப்பிற்கும் உள்ளாக்கலாமே அன்றி அக்காட்சி பிறருக்கு தோன்றுவதில்லை ஆகவே நான் கூறுவதை விட இவ்வணர்ச்சிக் கவிநலம் எனும் இயற்கைக்காட்சியை நீங்கள் வாசித்து உணர்வதே சிறப்பாகவும் அதுவே உகந்ததாகவும் இருக்கும். மேலும் இவ்வாறான நாட்டுப்பாடல்களை, பத்திரிகைச் செய்தியாளர்கள் இக்கவிகள் பற்றி கட்டுரைகள் வெளியிட்டு வருகிறார்கள் என்றும் அவர்கள் சேவையானது நன்னோக்கமுடையதாயிருப்பினும் இக்கவிதைகளின் மரபு கடந்த கருத்துக்களையும் கற்பனைகளையும் கட்டுரையாளர்கள் தாமே புனைந்து உண்மைகளின் உயிர்த் தன்மையைச் சிதைக்கிறார்கள் என வருந்துகிறார். எப்படி என்று சொன்னால் மட்டக்களப்பில் பெண்கள் அருவி வெட்டப்படும் போது பாடும் கவிகளென எழுதுகிறார்கள் (மட்டக்களப்பில் வேளாமை வெட்டுதலை(ப.46)) 'அருவி வெட்டுதல்' என்று சொல்லும் வழக்காறு இந்நாட்டில் இல்லை. ஒரு நாட்டு மக்களின் மரபுறியாது அவர்களது கலைதனை ஆராயத் தலைப்படுதலால் இத் தவறுகள் நிகழ்வதாக ஆசிரியர் வருந்துகிறார் ஆகவே நானும் இதைப்பற்றி பேசிப்பாழ் படுத்தாமல் கவிப்புலமை வாய்ந்தவர்கள் இப்பகுதி பற்றி கூறுவதே சிறப்பாக இருக்கும் என்பதால் அவர்களிடம் இப்பகுதியை விட்டு விட்டு நான் விலகுவதுதான் முறையானது.

நாட்டுக்கூத்து

இப்பகுதியில் நாம் மூழ்கி எழுவோமாயின் ஒரு கூத்தை முழுமையாகப் பார்த்துக் கழிப்புற்ற உணர்விற்கு நாம் வரமுடியும். இதில் பதியப்பட்டிருக்கும் தாளக்கட்டுகள் வந்து, மிகச்சுவையாக இருக்கும் வாசிக்கும்போதே. முன்பு நான் கூத்தும் அதை வடமோடி தென்மோடி என்பதையும் மேலேட்டமாகவே அறிந்திருந்தேன் ஆனால் இப்பகுதியான நாட்டுக்கூத்து ஒரு முழுமையான தகவலை எனக்குத் தந்திருக்கிறதெனக் கருதுகிறேன். இவ்விரண்டு வகையான வடமோடி, தென்மோடிக் கூத்துக்களின் பல அம்சங்களும் ஆட்டங்களும், தாளங்கள், உடை அலங்காரங்களெனவும், இவைவெவ்வேறு உத்திகளைக் கொண்டு ஆடப்படுவது போன்ற நிறையவே தகவல்களை வாசகர்களுக்கு சுவையாக புரியவைக்கும். அதற்கு பிரதானமாக எமக்கு துணைபுரிவது அவர் கையாடும் எழுத்து நடை. மற்றும் கூத்துக்களில் வரும் பாட்டுக்களின் சரவரிசை அதற்கான சொற்கோப்புகளின் தாள ஓசைஎனல்லாம். பாருங்கள்

“தாதிந்தத் தோதிந்தத் தோதிந்தத் தாதாம்.
தாதிந்தத் தோதிந்தத் தோதிந்தத் தாதாம்
தாதகதா தோதகதெய் தாதகதா தோதகதெய்.

இவ்வாறாக இக்கலையில் அவருக்கிருக்கும் புலமையை நாம் அறியக்கூடியதாக இருக்கும் இதை நான் மற்றது 10

ஒரு இரகசிகளான மனநிலையில் இருந்துதான் மிக சுதந்திரமாக சுகமாக அனுபவித்தேன். இது பற்றி முழுமையாக அறிந்த தில்லை நடேஸ்தான் (அண்ணாவி) குறை குற்றங்கள் இருப்பின் எமக்கு தெரிவிக்கவேண்டும்.மற்றது இன்றைய நினை கலைகளின் ஆக்கிரமிப்பினால் கூத்து எனும் பாரம்பரிய இசை நாடகம் பறக்கணிக்கப்படுவதை அவர் வேதனையோடு தெரிவிப்பதோடு இக்கூத்துக்களின் பெருமையினை நிலை பெற உதவுமாறு கலைஞர்களிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்.

செந்தமிழ்ச் சொல்வளம்

மனிதர்கள் தோன்றிப்பல்லாயிரம் வருடங்களுக்குப் பின்பே மொழி தோன்றியதும் அதுவும் முதல் மொழி எனும் போது பெருமை கொள்ளவும் புல்லரிக்கவும் செய்கிறது. தயவுசெய்து தமிழைப் பகிடிக்குள்ளாக்குவதோ கிண்டல் பண்ணுவதோ எனது நோக்கம் அல்ல. சாதியத் தோற்றத்திற்கான பார்ப்பனிய வர்ணக் கோட்பாட்டிற்கு எனது எதிர்ப்பு எவ்வளவு முக்கியத்துவமானதோ அக்கோட்பாட்டிற்கும் அதைத் தொடர்ந்து பேணிப்பாதுகாக்கவும் தான் விரும்பாக் காரணிகளாகிப்போன புறக்கூறுகளான எமது ஊர் பெயர் போன்றவகைகள் சாதிக்கு அடையாளமாக இருப்பதுபோல நாம் பேசும் தமிழும் சாதிய அறிக்காரணமாக இருக்கிறதே கோதாரியில் போனது இல்லையா? இந்த வர்ணப்பூட்டை உருவாக்கிய பிராமணியமானது அதில் திறவுகோலுக்கான துவாரத்தை அப்பூட்டில் உருவாக்கவில்லை. அது நமது மரணத்தின் பிற்பாடும் திறக்கமுடியாத லொக்கு.பெரியார் சொன்னதுபோல் தமிழ் ஒரு காட்டுமராண்டித் தமிழாகிவிட்டதே என்பதை நானும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவல நிலை. ஆகவே இப்பகுதியான செந்தமிழ்ச் சொல் வளமெனும் பகுதி எனது முக்கியத்துவத்தைப் பேணவில்லை என்பதைக் கூறிக் கொள்கிறேன்.

எனிமேல் பகுதிகள்தான் எனது ஏரியாப்பகுதி

அரசியலும் தமிழர் குடியேற்றமும்

இப்பாருங்க மாணுட வரலாறு எழுதும் ஆசிரியர்கள், அவர்களது பலவீனம், அவர்களது விருப்பமும் சார்புநிலையும், அதிகாரம் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தியே அவர்கள் நலன்கள் சார்ந்த விருப்புகளை வரலாறுகள் என பதிவு செய்கிறார்கள். இப்பகுதியில் வரும் பிரதேசங்களுக்கான காரணப்பெயர்களைக் குறிப்பிடப்படுகிறபோது வாசகர்கள் சிலவற்றை சுதந்திரமாக ஏற்றுக்கொள்வதையும் சில காரணப்பெயர்களை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு நிர்ப்பந்திக் கிறார்கள். மாணிட வரலாறு எழுது பவர்கள். உதாரணத்திற்கு புளியந்தீவிற்கான காரணப்பெயயர் பற்றிக் குறிப்பிடப் படுகிறபோது இலங்கையின் பூர்வீககுடிகளுள் புளிந்தர் எனும் சாதியினரும் இருந்ததாக மகாவம்சம் கூறுவ தையும் கூறு கிறார், புளியாறுங்கள் அதிகமாக இருந்ததால்தான் புளியந்தீ வெனப் பெயரானது, என தனது தீர்மானமான கருத்தாகக் கூறுகிறார் (ப.391). (பப.3) யாழ்நூற்புலவர் எனும் ஒருவர் அறிமுகப் பகுதியில் புலியன் எனும் வேடகுலத்தலைவன் அரசுபுரிந்த இடமாதலில் முன்னாலில் புலின் தீவு என

வழங்கப்பெற்றதாகவும் அதுவே திரிபுபட்டு இன்று புளியந்தீவாக மாறியதாகவும் மேற் கோள்காட்டுகிறார். இப்ப இவற்ற இந்த லொள்ளு வேலையால் என்ன நடக்கப்போகுதெண்டதைப்பாருங்க மகாவம்சம் புளிந்தர் எனும் பெயரால்தான் புளியந்தீவு திரிபட்டது ஆக அது நம்ம ஏரியா மக்களே இடத்தைக் காலி பண்ணுங்கோ எண்டப் போகினம். நம்ம யாழ்ப்பாணத்தான் மசிரவிட்டான். யாழ் நூற்புலவரே சொல்லிப்போட்டார் பெயரே புலியன் என்று பிற்பாடும் சந்தேகமோ. நீங்க பெட்டிபடுக்கைகளைக் கட்டுங்கோ நாங்கள் முந்தித்தான் 24 மணித்தியாலம், இரண்டு நாள் எண்டு தவணை குடுக்கிறது. அது இப்ப ஓல் பாசன். இப்ப வந்து ஒரு மணித்தியாலத்தில் நீங்க மாறிடனும் எண்டு சொல்லப் போறாங்க. நீங்க என்ன செய்யப்போறீங்கள். இல்லை இல்லை இது எங்கடை எண்டு நீங்க புளியமரத்தைக் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டிருக்கப் போறீங்க. இதுதான் நடக்கப்போறது. இந்தாளுக்கேன் இந்தத் தேவையில்லாத வேலை. இது வந்து கிண்டல் பகிடுகளுக்கப்பால் இனவாதம், தேசிய வாதம், சாதியாதம் போன்ற விசக்கிருமிகளால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள மக்களிடத்தில் இவ்வாறான செய்திகள் வெறும் அறிதலுக்காகவே என மேற்படி கிருமிகளால் பாதிப்புக் குள்ளான வாசகர்கள் கண்டு கொள்ளாமல் செல்வார்களா? அல்லது நான் மேற்குறிப்பிட்டது போல் அடிபடி நடக்குமா? இதைவிட முஸ்லீம் வாசகர்களிடத்தில் இது போன்ற வரலாற்றுப் பதிவுகள் எவ்வித தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டுக் கலைத்தது போதாதா? ஆனால் சத்துருகொன்றான், சந்திவெளி, வந்தாறுமுலை, ஏறாவூர் எனும் காரணப்பெயரானது வாசகர் அனைவரையும் ஒரே உணர்வில் ஆழ்த்திவிட வாய்ப்பு அதிகம். எப்படியென்றால் இக் காரணப்பெயரானது யுத்தத்தின் விளைவாக நிகழ்ந்தவை யுத்தமும் கொலைகளும் நடந்திருக்கும் என்பதற்கு எமக்கு ஆதாரமாக தேவை. (முற்குக் எனும் சாதியினர் தமது பகை வாரான திமிலர் எனும் சாதியினரை பதுங்கியிருந்து தாக்கிக் கொன்றதன் விளைவுகளாகவே மேற்படி ஊர்களுக்கான காரணப் பெயர்கள் அமைந்தது) (சத்துருகொன்றான் தேசத்துரோகிகளைக் கொன்ற இடம்) சந்திவெளி (சென்றிப்போட்டுத்தட்டும் இடம்) வந்தாறுமுலை(ரயநில் போட்டுக் கொழுத்திப்போட்டு கொக்கோலா குடிச்சுக்கொண்டு 'ஆறதலடைகிற' இடம்) ஏறாவூர் (நம்ம ஏரியா வேறுயாரும் ஏறமுடியாத ஊர்) இப்படியாக நாமும் யாழ்ப்பாணத்தில் பெயர்கள் வைக்கமுடியும் அல்லவா?

ஆனால் முக்குவருக்கும் திமிலருக்கும் மீண்டும் யுத்தம் வருகுதோ இல்லையோ வெள்ளாளருக்கும் முக்குவருக்கும் யுத்தம் வருவதற்கான சூழலை உருவாக்கிப்போட்டு இந்தாள் போய்ச்சேர்ந்திட்டு நீங்க அடிபடப்போறீங்க 'என்னண்டோய் வந்தேறு குடிகளெண்டு சொல்லுவீங்க எங்களா, நாங்கதானே மட்டக்களப்பின் முத்தகுடி அந்த வரலாறு தெரியுமாவோய்' என முக்குவர் கேட்டு ஒரு வரலாறு எழுத முடியாதா? ஆனால் யாரும் மறுக்கமுடியாது இக்காரணப்பெயர்களைச் சூட்டியவன் ஒரு கவிஞன் இல்லை என. மகாநாமதேரர் புனைந்த மகாவம்சத்தையும் இவர் கேள்விக்குட்பட்டுத்

தாமலேயே அதிலிருந்து இக்கட்டுரைக்கு பலம் சேர்க்கவும் முனைந்திருக்கின்றார்.

நம்ம ஆளான கலாநிதி க. குணராசா (செங்கை ஆழியன்) 1996இல் 'ஈழத்தவர் வரலாறு' எனும் நூலொன்றை எழுதியுள்ளார் அதில் மகாவம்சத்தின்மீது அவர் கொதித்தெழும்புவதைப் பாருங்கோ. "கி.பி. 1275 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1440 ஆம் ஆண்டு வரை ஆரியச்சக் கரவத்திகள் கட்டிக்காத்த வட இலங்கையின் விலை மதிப்பில்லாத சுதந்திரத்தை தென்னிலங்கை மன்னனிடம் பறிகொடுத்தமையாகும்(ப.81)" இடையில மகாவம்சத்துடன் ஒரு சமரசமும் வாறதைப் பாருங்கோ. "220 அண்டுகால அநுராதபுர அரசின் வரலாற்றை நோக்கினால் இக்கால எல்லைக்குள் ஆட்சிபுரிந்த 19 மன்னர்களுடன் 8 தமிழ் மன்னர் 81 வருடங்களுக்கு மேல் ஆட்சிபுரிந்ததைக் கண்டு கொள்ளலாம் என்கிறார் மகாவம்சத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு, ஆயினும் இக்கால வரலாற்றை பல அத்தியாயங்களில் கூறும் மகாவம்சமானது தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தை சில செய்யுள்களிலே மட்டுமே கூறி முடிக்கிறது" எனக் குழைகிறார். இவரது மிக மோசமான கொலை அதரவுக் குணம்சத்தைப் பாருங்கோ. "மன்னாரில் மதம் மாறியவர்களையும் மதப்பிரச்சாரம் செய்த குருவையும் மன்னாரின் அரசியல் நிர்வாகியாக விருந்த இளஞ்சிங்கம் என்பவரையும் சங்கிலியன் கொன்றமை மதம் பற்றியதன்று அரசியல் பற்றியதே எனச்சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். மதம் மாறியவர்கள் போத்துக்கேயரின் ஊடுருவல்களுக்கு வழி செய்வார்கள் என எண்ணியே சங்கிலி அவ்வாறு செய்தான் என்கிறார். மதம்மாறியவர்கள் போத்துக்கேயர்களின் ஊடுருவலுக்கு உதவியவர்களும் அல்ல உதவுவார்களோ என கருதப்பட்டதால்தான் அது ஒரு அரசியல் கொலையாக செய்தவனே அல்லாது சுமமா எல்லாம் அவன் கொலை செய்யவில்லை இதில் என்னும் பியூட்டியைப் பாருங்கோ ஆனால் நான் இதைச் சொல்லவில்லை இது வரலாற்றாசிரியர்களின் கூற்று இதுக்கும் எனக்கும் எந்தச்சம்மந்தமும் இல்லை என ஒரு அநாமதேய நபரொருவரைக் குறிப்பிடுவது. அநாமதேய நபரைக் குறிப்பிடுவது வந்து ஒரு பீடியா லொஜிக் உதாரணத்திற்கு ஒன்றைச் சொல்லுகிறேன் முந்தி நாங்களும் இங்கை தொலை பேசிச் செய்தி ஒலிபரப்பு செய்தனாங்கள். அது ஒரு காலம். அன்று ஒரு நாள் தேவதாஸ் செய்திவாசிக்கும் முறை நானும் தேவதாசும் இருந்து தேடுறும் தேடுறும் ஒரு செய்தியும் கிடைக்கவில்லை, மண்டையைச் சொறிந்து கொண்டு இருக்கிறபோது எமது நண்பர் முன்னை நாள் தின்பதி றிப்போட்டார் வந்தார். நாங்கள் முளிச்சுக்கொண்டு இருப்பதைக்கண்டு என்ன பிரச்சனையடாப்பா என்று கேட்கவும், நாங்க இப்படி இப்படி எண்டு பிரச்சனையைச் சொன்னோம் கடகட எண்டு பேனை எடுத்தான் வீரகேசரியை முன்னால் விரிச்சுக் கொண்டு கடகட எண்டு ஒரு பத்து நிமடச்செய்தி எழுதித் தந்துட்டான். நாங்களும் வேண்டிப் பார்த்தம் சுப்பராக வீரகேசரியில் வந்ததைக் குறுக்கால் மறுக்கால் ஓடி அந்தமாதிரி எழுதியிருந்தது. ஆனால் கடைசியில் 'இப்படியாக அரசில் அவதானிகள் கருதுகிறார்கள்' என எழுதிக்கிடக்கு அது ஆர்டா மச்சான் எண்டு

கேட்டோம் அது நாங்கதான் வேறயார். இப்படியாகத்தான் அரசியல் அவதானிகள் கருதுகிறார்கள் என்பதும் சில வரலாற்று அசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள் என்பதான மீடியா லொஜிக். இந்த ஈழத்தவர் வரலாறு எனும் இந்நூலானது நிரம்பிய தமிழ் அதிகார விருப்பையும் மகாவம்சத்திற்கு நிகராக தமிழ் இனவாதத்தை கோரும் ஒரு கருவியாக இருப்பதால் இப்புத்தகத்தை பரிசை ஊடறுத்து ஓடும் செயின் நதியில் நான் வீசி விட்டதாக அறியத்தருகிறேன்.

இப்போ மீண்டும் 'மட்டக்களப்பு தமிழகத்திற்கு' வருவோம்.(ப.393) இதில் குடியேற்ற நிகழ்வு அடிக்கிக் கொண்டு வரும்போது ஒன்றைக் கூறுகிறார் "இலங்கையின் பழங்காலத்து நிகழ்ச்சியினைக் கூறும் இராமாயணத்தின்படி இராவணன் அசுரர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவனென்று அந்நூல் கூறும், அசுரர் என்போர் துகி(பாம்பு,நாகம்) எனும் சாதியைச் சேர்ந்தோரென நாம் துணிவுறத் தக்க சான்று இருக்கு வேதத்துள் காணப்படுகின்றது." இதில் வந்து பாருங்க துணிவுறத்தக்க என்பதானது வாசகர்கள் தனது நிலைப்பாட்டிற்கு வரவேண்டும் என்பதான ஒரு பிரச்சாரம். பிறகு சொல்கிறார், "ஆனால் அசுரர் என்று வழங்கப்பெற்றவர் திராவிடரே என்று முடிவுக்கு இன்றைய ஆராச்சியாளர் வந்துள்ளனர்" என்பதாக அதாவது இவர் கூறுகிற அநாமதேய ஆராச்சியாளர்கள் இவரது இருக்கு வேத ஆதாரமான அசுரன் எனும் கருத்திற்கு முரணானவர்கள் என்பது கிளியராகத்தெரிகிறது. இருக்கு வேதத்தில் கூறப்பட்ட அசுரன் என்பதே முறையானதென்பதிலும் இருக்கு வேதத்திலும் இவருக்கு இருக்கும் பற்றும் பக்தியும் இலகுவாகப் புகிறது. இராமாயணம் ஒரு புராணப் புனைவாகக் கொள்வோமாயினும் நிஜமான ஒரு அரசியல் கொலையின் விளைவுதான் இந்த இயற்றப்பட்ட இராமாயணப்புனைவு. இராவணன் எனும் பாத்திரத்தின் கொலைக்கு, ஆரியரின் ஆட்சிக்கும் அதிகாரத்திற்குமானது என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாதது.வரலாற்றுப்பிரச்சாரம் இப்படியாகத்தானே எமது கண்முன்னால் விரிந்து கிடக்கிறது. பயங்கரவாதிகள், தேசத்துரோகிகள் என கொலைகள் விழுகிறது எம்கண் முன்னால். இராவணன் திராவிடனோ வேறு எக்குலத்தவனோ அவனை தேசத்துரோகியாக்கிய புண்ணியவான்களில் கந்தையாவும் ஒருவர்.

ஒழிபு (பொதுஅம்சங்கள்)

மேல்நாட்டார் வரவும் இங்கு வாழ்ந்த சைவ நன்மைகளை தம்மத்திற்கு மாற்றும் செய்தும் சைவர்களுக்கு இன்னல் வளைவித்தும் வந்தாரென்று அக்காலை வெறுக்கப்பட்டனரெனினும், முக்கியமாக கத்தோலிக்கர், மெதெடிஸ்தசபையார் ஆகிய இரு பெரும் கிறித்தவப் பிரிவினரும் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திலே கால் வைத்த மையால் நற்பயன்களும் பல இங்கே விளையலாயின. என்பதோடு மேனாட்டு மொழிக்கல்வி, விஞ்ஞானக்கல்வி போன்றவற்றை அறிமுகப்படுத்தி புதியமுறையான பாடசாலைகளின் தோற்றம் மற்றும் வேடுவர் எனும் இன மக்களின் பாரம்பரிய தொழிலான வேட்டையாடுவதிலிருந்து தச்சுத்தொழிலில் அவர்கள் ஈடுபடுவதற்கான முயற்சிகளிற்கு மற்றது 12

மெதெடிஸ் சபைகளே காரணமாக அமைந்ததெனவும். குறவர் இன மக்கள் தண்ணீர் குடித்துவந்த பாத்திரமான நாடன் குடுவையை நீக்கி அவர்கள் கிளாசில் தண்ணீர் குடிக்க வைத்ததும் என அனைத்து சமூக நல திட்டங்களும் ஆங்கிலேயரின் வருகையினாலேயே நிகழ்ந்தது என்பதையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆகவே மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திற்கு காலனித்துவத்தால் கிடைத்த நற்பேறுகளையும் மேலும் விவசாயம், நீர்ப்பாசனம், வைத்தியம், சுகாதாரம், போக்குவரத்து முதலியவற்றின் சீர்திருத்தம் என்பனவாக பல துறைகளிலும் எழுந்த நன்மைகளை ஆசிரியர் நன்றியுடன் நினைவு கூறுகிறார் ஆங்கிலேயரின் வருகையின் பின்பே மட்டக்களப்புப் பொது நூல்நிலையமென்று நிறுவப்பட்டதும் என்கிறார். இவர் 1920 இல் பிறந்தவர் ஆங்கிலேயரின் இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்றமானது 1948 இல் என அறிகின்றோம். பண்டிதர் கந்தையாவின் வாலிபப் பருவத்தில் இவ்வாறான சமூகநலத்திட்டம் ஆங்கிலேயரால் மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதை வைத்து நான் கருதினேன். தன்னாலும் அவரது முன்னோர்களாலும் நினைக்கவே அருவருக்கும் விடையங்களை (வேடரை கிளாசில் தண்ணீர் குடிக்க வைத்தது இழிசனர் எனப்படுபவர்களுக்கும் கல்வி) ஆங்கிலேயர் மேற்கொண்டதை தன்மீதான சுயவிமர்சனமாக இருக்கலாம் என நினைத்து அவர்மீது ஒரு நல் அபிப்பிராயம் ஏற்ப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் கணமே மறு கணத்தில் அல்ல அதே கணத்தில்... இதைத்தொடர்வதற்கு முன்னால் ஒரு விடையம்.

பண்டிதர் கந்தையா பெரிய புலமை பெற்ற கல்விமான் அவருக்குரிய பட்டங்களை இதன் அட்டைப்படத்தில் நீங்கள் காணலாம். எனக்குப் பின்னால் ஒரு கோதாரியும் இல்லை இவன் சோபாசக்தி நெடுகலும் என்னைக்கேட்பது நாதன் நீங்க எப்படி காலிக்கொலிஜ்ஜில் படிச்சனீங்கள் என்று. அவருக்கு மட்டுமா எனக்கே அச்சந்தேகம் உள்ளது. ஆனால் சொன்னால் நீங்க நம்மமாட்டர்கள் என்னால் ஆறு மொழிகளில் பேசக்கூடிய வல்லமை என்னிடம் உள்ளதை...பருத்தித்துறைத் தமிழில் பேசவேன், வேலனைத்தமிழில் பேசவேன், அல்லப்பிட்டித் தமிழில் பேசவேன், வட்டுக்கோட்டைத் தமிழில் பேசவேன், கற்குளத் தமிழில் பேசவேன். மட்டக்களப்புத் தமிழில் பேசவேன். ஆனால் பண்டிதர் கந்தையாவிற்கு தமிழில் மட்டக்களப்புத் தமிழ் மட்டுமே தெரியும் போது ஆறுதமிழ் தெரிந்த என்னிடம் உச்ச ஏலுமோ? இப்ப முதல்விட்ட இடத்திற்கு வருவோம் அதாவது ஆங்கிலேயரின் இன்ன இன்ன சமூக நலத்திட்டங்கள் நடந்தது நானும் அது ஒரு இவரது சுயவிமர்சனமுமாகும் எனக் கருதிய மறு கணமும் இல்லை அதே கணம்... பொறி கிளம்பியது... போனேன் றிபேசில் புலவர் பரம்பரை (பக்கம் 214 இரண்டாம் பந்தி .) "ஒல்லாந்தரது ஆட்சியைத் தொடர்ந்து இலங்கையில் நிலை பெற்ற புறச்சமைய பிரிவுகள் மட்டக்களப்பிலும் மெல்லப்பரவி மக்களுடைய தமிழ்ப் பண்பினையும் ஒழுக்கலாற்றினையும் மாற்றி வரும்போது அந்நிலையை மாற்றி அனைவருக்கும்

நல்லறிவு புகட்டிச் சைவசமய இயக்கம் என்ற பிரச்சார இயக்கத்தின் பேரால் தமிழ் மானங்காத்த ஒரு மட்டக்களப்பு நாவலர் நம் சரவண முத்துச்சாமியார் அவர்கள்“ கிளிஞ்சுது ஒக்கம்.

யார் இந்த மட்டக்களப்பு நாவலர்? யாழ்ப்பாண சைவ உயர்குடிவேளாளர் ஆறுமுகநாவலரே. அந்த புண்ணியவானே தலித் மக்களின் சமூகமேம்பாட்டிற்கு மரணக்குழி தோண்டிய ஆறுமுகநாவலர்... மட்டக்களப்பிற்கு மானம்காக்கும் அவதாரமா இந்த ஆறுமுக நாவலர்... என்பதை மட்டக்களப்புத் தலித் மக்கள்தான் எமக்கு புரியவைக்க முடும்.

எனவே ஆங்கிலேயரால் தனது சுயவாழ்விற்கும் சுயகல்விக்கும் கிடைத்த நன்றிக்கு பிரதி உபகாரமாகவா பண்டிதர் கந்தையா அவர்களைப் பாராட்டியது என எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஒழிபு என்னும் இப்பகுதியில்(ப.430) குறிப்பிடுகிறார் “மட்டக்களப்பில் சாதிப்பிரிவுகள் உயர்வு தாழ்வுகளைப் குறிப்பதற்காகவன்றில் பெரும்பாலும் அங்குள்ள கோவில் நிர்வாகங்களுக்காக எழுந்தன எனக் கொள்வதே பொருத்தமாகும்” என்கிறார். இவர் இப்படி உரைப்பதற்கும் இதில் கூறப்படும் விடயம் பற்றியும் அதில் இல்லாத உயர்வு, தாழ்வுகளையும் பார்ப்போம்.

(ப.434,,435)கோவில் நிர்வாகத் தலைமைக்கு கலிங்க வெள்ளாளர் ஒருவரை நியமித்ததாகவும் இப்பக்கத்தில் குறிப்பிடுகிறார். ஆரம்பத்தில் கூறினார். உயர்வு தாழ்விற்காய் சாதிப்பிரிவுகள் குறிக்கப்படுவதில்லை என்பதாக கோவிலுக்காக சாதிப்பிரிவுகள் எனக் கூறியவர் பிறகு பாருங்கோ 435 ஆம் பக்கத்தில் அந்தர் பல்டி அடிக்கிறார் எப்படியெனில் இந்த கலிங்க வெள்ளாளரை பூபால கோத்திரர்களெனவும் அழைக்கப்படுவதோடு இவர்கள் பூமியை ஆள்பவரது குலமுமாம் என்பதாக... எதை உயர்வு தாழ்வு அற்ற சமூகமெனக் குறிப்பிடுகிறார்.

கோவில்களில் ‘அமுது முட்டி’ யாழ்ப்பாணத்தில் இதை நாங்கள் காளாஞ்சி வாங்குவதென்று கூறுவது ஆனால் இங்கே ‘அமுது முட்டி’ வாங்கும் தகராறுகளில் குலம் கோத்திரம் கேட்டு தகராறுகள் நடப்பதாகவும் (ப.439) கூறுகிறார் அப்ப இதிலும் உயர்வு தாழ்வு இல்லையா? நம்ம இடம் பரவாயில்லப் போல கிடக்கு. நம்மட இடத்தில் இன்ன இன்ன சாதிக்கெண்டு ஏற்கனவே பிரித்துவைத்து திருவிழா நடக்கும் போது அந்தந்த திருவிழாக் காற்றில் ஒருவர் பொதுவாக காளாஞ்சியை வாங்குவார்.

இந்த ‘அமுது முட்டி’ வாங்கும்போது பிரச்சனை அதாவது எனக்குத்தான் உனக்குத்தான் என்று கழபிழா நடந்தால் தான் உயர்ந்தவன் என உறுதிப்படுத்தி வாதாடும் திறமையுள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டுமாம்! கலிங்க மன்னனும் அப்பிடித்தானாம் சொல்லியிருக்கிறானாம். யாழ்ப்பாண வெள்ளாளரும் மட்டக்களப்பு வெள்ளாளரும் கைகோர்ப்பதைப்பாருங்கோ. அங்கையும் படிச்சவன் வெள்ளாளன்தான் இங்கையும் படிச்சவன் வெள்ளாளன். படிச்சவர்கள் வாதமுடியும்தானே. மற்றவங்களை நீங்க படிக்கவிட்டால் தானே மற்றவர்கள் வாதாடுவதற்கு. வெள்ளாளன்றை வாதாடும் திறன் ஆனது சம்மா கதைச்சு

வாதாடுவதில்லை. கதைச்சு வாதாடுறதெண்டாலும் பரவாயில்லை. தலித்துக்கள் சம்மா அந்தமாதிரி பூனா சனா சொல்லி வெருட்டிப் போடுவாங்கள். ஆனா இப்படி எண்ணிட்டு பாவம் இவங்கவாதிடுறது. கவிபாடி எல்லோ வாதாடுவேணும். பாருங்கோ கீழ எப்படி வாதாடுகினம் என.

(ப.440)

அமுதுகள் படைத்து அந்தணர் அளிக்கத் தமதுபிற சூத்திரசாதிகள் எழுந்து மன்னா... மகிபா... மானிலத் தரசே(பிராமணரை விடவும் தாமே உயர்ந்தவர்கள் என்று .புறாஸ்சம் வைக்கப்படுகிறது) அன்னா எந்தணன் அறம்பறித் திடுவோன் சாதம் புசிக்கில் தனித்துண்டிருப்போன் (அவங்க ஊருக்கெல்லாம் சாப்பாடு குடுத்துத்தான் சாப்பிடுவாங்கள்) ஈயாக் குலத்தோன் அவனிடத் தருந்தில் தீராததோசம் தொடருமென் றோதி வெறுப்புறச் சூத்திரர் வெந்தணும் வினவ

.....

அரசனுக்கு பயங்கரவெருட்டு நடக்குது பாருங்க அமுது முட்டிக்கு இழுபறி நடந்தா கலிங்க மன்னனிட்ட வெருட்டித்தான் நீதி கேட்கப்படுகிறது பாருங்கோ.

வேளாளர் என்று விருதுகள் பெற்றுமும் ஏழாலடியார் இருகரம் அதனால் (கையேந்தி எவர் முன்னும் பணியோம்)

தந்தாலுண்டு தருமம் வளர்ப்போம் கந்தர் குலத்தாய்! உன் கட்டளை தருக

.....

(மன்னனும் பயத்தில் ஆக்கும்)

மன்னவர் மகிழ்ந்து அப்படியேயாகுக என்றான்.

இப்படியாக வாறுதுகளில் உயர்வு தாழ்வு இல்லையா? இதவிட வேற ஒண்டபாருங்க வெள்ளாளரிடம் 17 சிறைக்குடிகள் இக்குடிகள் வெள்ளாளர்களின் நன்மை தீமைகளுக்கு தொண்டு புரியவேண்டியவர்கள். ஒவ்வொரு குலத்தாருக்கு உரிய விதிமுறைப்படியேதான் சடங்குகள் அமையவேண்டும் கலிங்க குலத்தாருக்கு ஒரு சடங்குமுறை படைபாட்சி குலத்தாருக்கு ஒரு சடங்கு முறை, உலகிப்போடி குலத்தாருக்கு ஒரு சடங்கு முறை, வெள்ளாளர்க்கு ஒரு சடங்குமுறை. மேற்குறிப்பிட்ட நான்கு குலத்தார்களுக்கமான சடங்குகளிற்கான பணிகளை 17 சிறைக்குடிகளும்தான் செய்தாக வேண்டும். ஆனால் இந்த 17 சிறைக்குடிகளும் தங்களுக்கு ஏதும் வெத்தெண்டால் (விழா) அந்தப் பதினேரு குடிகளுக்கும் ஒரே சடங்கு முறையும், அதையும் அவர் அவர்களே செய்யவும் வேண்டும்... இதுகளில் எல்லாம் உயர்வு தாழ்வு இல்லையா?

இறுதியாக வந்து சொல்லுகிறார் தீண்டாமை எனும் கொடு நோய் தீண்டப்பெறாத திருநாடாகவே மட்டக்களப்புத் தமிழகம் விளங்கிவந்திருக்கிறது என. நம்ம மிஸ்டர் காந்தி சொன்னது போல் “தத்தம் தொழில்களை எவ்விததங்கு தடையின்றி மக்கள் அனைவரும் செய்வதற்கான பழம்பண்பாடு கலந்த சட்ட திட்டங்களே இந்த இனப்பிரிவேதவிர மற்றப்படி சாதிகீதி, தீண்டாமை கீண்டாமை,

எண்டெல்லம் இங்கை ஒண்டும் இல்லை.” ஆகவே நான் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டதுபோல் மானிட வரலாறு படைப்பெதெனக்கூறி, இனவாதம், சாதி வாதம், தேசியவாதம், மொழி வாதம் பேசும் படைப்புகள் யாவும் பிரச்சாரம் எனும் கருத்தியலே.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பு தொட்டே தமிழகத்திலிருந்ததாகக் கருதப்படுகிற குடிப்பிரி மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் இன்றும் அழியாது விளங்குகின்றது. என ஒழிபு எனும் பகுதியில் முதல்பக்கத்திலே குறிப்பிட்டார். அது உயர்வு தாழ்வுகளைக் குறிப்பதற்காகவன்றிப் பெரும்பாலும் அங்குள்ள கோயில் நிர்வாகங்களுக்கென்று எழுந்தன எனக்கொள்ளலே பொருத்தமும் என்றார். தான் சொன்னதற்கு மாறாக அவரே சொன்ன சாதிப் பிரிவுகளை நான் உங்களுக்கு இனம் காட்டியுள்ளேன். இவ்வளவு சமூகங்களையும் காட்டியவர் எனக்கு நான் தேடும் சமூகமொன்றை இதற்குள் காணவில்லை? அப்படிப்பட்ட சமூகம் மட்டக்களப்பில் இல்லையோ என ஐயமுற ஸ்டாலின் விஜியிடம் கேட்டேன் (எக்ஸில் ஆசிரியர்குழு)

நீங்கள் உங்கள் மலத்தை எப்படி அகற்றினீர்கள் என. நாம் காடுகளின் மத்தியிலே வாழ்ந்து வந்தமையால் அங்கு தான் நாம் நீண்டகாலமாக எங்கள் மலங்களை அகற்றி வந்தோம். பின்பு ஆங்கிலேயருடன் குளிக்கக்கூஸ் வந்து விட்டதென இருப்பினும் எமது பீயை அள்ளுகின்ற சமூகமொன்று மட்டக்களப்பில் எங்கேயோ ஓர் இடத்தில் இருப்பதாகவும் சொன்னார். ஆனால் பண்டிதர் கந்தையா அச்சமூகத்தை, அச்சமூகத்தின் இருப்பை, அவர்களும் மனிதர்கள், அவர்களுக்கும் பண்பாடு கலாச்சார விழுமியங்களுடன் கூடிய சோகமான அவலமான வாழ்வு உள்ளதை மறைத்துவிட்டார். இக்குடிப்பிரிவிற்கான காரணம் என்ன? காரணம் யார்? உங்களது தீண்டத்தகாதவர்கள் எனும் கருத்தியலுக்குள்ளேயே வரமுடியாத இப்பிரிவுகள் எங்கே?

கொரில்லா நாவலின்(சோபாசக்தி) கதைசொல்லி ஓர் இடத்தில் சொல்லுவார். நாம் கீழே இருந்து பார்க்கும்போது எங்களுக்கு வறுமைக்கோடே கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை என்று. இவ்வாறாக தனது ஏழ்மையின் கொடுமையை சித்தரிக்கும். இதேபோல் பண்டிதர் கந்தையாவின் சமூகத்தில் இப் பீ அள்ளிய சமூகமானது கீழே இருந்து பார்க்கிறபோது தீண்டத்தகாதவர்களே அவர்கள் கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை. இவர்கள் தீண்டத்தகாதவர்களால், பாக்கவே கூடாத சமூகம்.

பண்டிதர் கந்தையை இதில் வெள்ளாள மேட்டுக் குடிக்கலாச்சாரத்தையே காட்டியுள்ளார். மேலும் மட்டக்களப்புத்தமிழகத்தை மறு பதிப்பு செய்த எக்ஸில் ஆசிரியர் குழுவிடம் எனது அபிப்பிராயமாக கூறுகிறேன், இப்பத்தகத்தின் வெளித்தோற்றமானது இயல் இசை நாடகப் பொலிவுடன் துலங்குவதைக் காண்கிறேன் இவ் வெளித்தோற்றப் பொலிவிற்கு இடையூறாகவே எனது விமர்சனத்திற்கு உள்ளான பகுதி இருப்பதையும் உணருகின்றேன் அவிடத்திற்கு மாறாக இவ் ஆசிரியரின் பிற்படைப்புக்

மற்றது 14

களான ‘கண்ணகி வழக்குரை’ “பாஞ்சாலிசபதம்” போன்றபடைப்புக்களை இதில் இணைத்திருப்பின் இப்புத்தகத்தின் வெளித் தோற்றத்திற்கு பொருத்தமாக அமைந்திருக்கும் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

கற்பதுவே கேட்பதுவே கருதுவதே நீங்களெல்லாம் அற்ப மாயைகளோ உம்முள் ஆழந்த பொருளில்லையோ.

என செங்கையாளியனின் ‘ஈழவர் வரலாறு’ என்னும் புத்தகத்தைக்காட்டியும் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திலுள்ள தமிழர் வரலாற்றுப் பகுதி, ஒழிபு எனும் பகுதிகளைக் கருத்தில் கொண்டு பாரதியாரின் பாடலைப்பாடி, தகத்திங்கிணதோம் சொல்லி எனது சொதப்பல் நிறைவுற்றது. (எல்லாம் அற்ப மாயைகள் என்றால் ஏன் நாம் இங்கையிருப்பான் எனக்கூறி ஒரு சிலர் கூட்டத்தில் இருந்து வெளியேறிவிட்டதாகவும் பின்பு அறிந்தேன்) தலித்தியமானது தமக்குமேல் உள்ளவர்கள் மீதான கோபத்தை வெளிப்படுத்துவது போல் தமக்குக் கீழ் உள்ளவர்கள் மீதான அனுதாபத்தை வெளிப்படுத்துவதில்லையே.

நடைபெற்ற நிகழ்விலிருந்து

மேற்படி புத்தக வெளியீட்டு நிகழ்வில் உரையாற்றியவர்கள் தேவதாஸ், அரவிந்தாபுத்துரை, தில்லைநடேஸ், நான், சுகன், அருந்ததி, றயாகரன். இவர்களில் உரையாற்றியவர்களின் கருத்து நிலையை கவனத்தில் கொண்டு பேசியவர்கள் அருந்ததியும், றயாகரனுமாகும்.(சமர்) ‘மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின்’ எனது வாசிப்பின் கவனத்திற்குள்ளானவை. வரலாற்றின் விளைவுகளும், மட்டக்களப்புச் சமூகத்துள் நிலவும் சாதி ஒழுங்குகளும், அதன் ஆதிக்க உணர்வுநிலைகள் பற்றியதாகவே. அதாவது எழுதப்பட்ட, எழுதப்படும் மானிட வரலாறுகள் பற்றிய நம்பகத்தன்மைகள் மீதான கேள்விகளாகும். இவ்வாறாக எழுதப்படும் வரலாறுகளுள் ஒழிந்திருக்கும் இனவாத, தேசியவாத, கொலைக் கருவிகளால் பாதிப்புக்குள்ளாகியிருக்கும் மக்கள் மத்தியில் இது போன்ற வரலாறுகள் எழுதப்படும் போது நிகழ்ந்துவிடும் அபாயங்களை இனம் காட்டினேன். அதாவது புளியந்தீவிற்கான காரணப் பெயர்களைக் குறிப்பிடப்படும்போது, மகாவம்சம் கூறுகிறது புளிந்தர் என. ஒரு இன மக்களே அவ்விடத்தில் வாழ்ந்தமையால் புளிந்தர் என்பதே அவ்விடத்திற்கான உண்மைப்பெயர் எனவும் யாழ்நாற் புலவர் கூறுவது புலியன் எனும் வேடுவத்தலைவன் ஆட்சிக்குள் அவ்விடம் இருந்தமையால் புலியன் தீவென்பதே அவ்விடத்திற்கானபெயர் எனவும், பண்டிதர் கந்தையா புளியமரம் இருந்தமையாலேயே அவ்விடத்திற்கு புளியந்தீவென பெயர் வரக்காரணமாகியது எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் ஆசிரியரின் புளியந்தீவு எனும் பெயர் வரக்காரணமானது புளியமரம்தான் என வலியுறுத்துவதையும் அதனால் நிகழ்ந்து விடக்கூடிய விளைவுகளை ஒரு நாடக பாணியில், சிங்களப்பிரஜை புளிந்தர் தான் அங்கு வசித்தசுதேசிகள் ஆகவே அவ்வூர் எமக்கே உரிமையுடையது ஆகவே நீங்கள் இடத்தைக் காலி

பண்ணுங்கள் என்பதை சிங்கள மொழியில் பேசி நடித்தேன், புலியன் என்ற பெயர் உள்ளதால் இதைவிடவேறு ஆதாரமா? எனவே அது யாழ்ப்பாணத்திற்கே உரியது புளியந்தீவி லுள்ளவர்களை வெளியேறுமாறு யாழ்ப்பாணம் நிற்பந்திக்கும் என்பதையும் அதேபோல் முஸ்லிம் இனத்தவர்கள் முற்றாக நிராகரிக்கப்படுவதையும் நான் செய்கையாக்கியிருந்தேன். இவ்வாறானது இனவாதக்கோசங்களாக நான் கருதுவது பிறருக்குத் துன்பமாக இருந்தமையாலேயே பரிசில் பிரபல நாடக ஆசிரியர் மனோ (அம்மா) இப்படியே சிங்களத்திலேயே தொடர்ந்து பேசுங்கள் எதற்கு தமிழில் பேசுவான் எனக் கேள்வி எழுப்பினார்.

மேலும் இப்புத்தக வெளியீட்டு வைபவத்தில் தமது உரைக ளினூடாக மாக்கிய அடையாளத்தை எனக்குக் காட்டிய வர்களில் தேவதாஸ், ஸ்டாலின், தில்லைநடேஸ், றயாகரன் போன்றவர்கள். மேற்படி வைரசால் (மாக்கிசம் ஒரு வைரசு என்பதாக தொடரும் வாசிப்பில் புரிந்து கொள்ள வேண்டிக்கொள்கிறேன்) பாதிக்கப்பட்டவர்களில் தாமே சிகிச்சை பெற்று குணமடையும் தகுதி பெற்றவர்களாக தேவதாஸ், ஸ்டாலின் போன்றவர்கள். இவ் வைரசால் பாதிப்பற்று, பல்வேறு மருத்துவ சிகிச்சைகளும் பலனற்று மரணத்திற்கு முதல் நிலையான கோமாநிலைக்கு சென்றுள்ளவர்களில் றயாகரனும், தில்லைநடேசும் இந்திகழ்ச்சியில் முன்வரிசையில் அமர்ந்திருந்த சிறுகதை ஆசிரியரும், நாவலாசிரியருமான சோபாசக்தியுமாகும். ஆனால் இவரிடம் இவ் வைரசிற்கான எதிர்ப்பு சக்திகள் (கலகம், கல்வெட்டு என) இருந்தது. ஆனால் பாருங்கள் சில வைத்தியங் களுக்கான மருந்துகளை நாம் உபயோகிக்கும் போது சிலருக்கு அம்மருந்துகளால் பக்கவிளைவுகள் சில உருவாகுவதுபோல் அதாவது வேறு வருத்தங்கள் தோன்றிவிடுவதுபோல் சோபாசக்திக்கு கலகம், கல்வெட்டு களை உபயோகிக்கும்போது சில பக்கவிளைவுகள் (ஆணந்தவிகடன், குமுதம், இந்தியன் ரூடே, சினிமா எக்ஸ்பிரஸ், துக்கக், அம்புலிமாமா, வேதாளன் போன்ற பத்திரிகைகள் வாசிப்பது சிரமமாக இருப்பது) தோன்றுவதால் வைரசிற்கான மருந்துகளை உபயோகிப்பதை முற்றாகவே தான் நிறுத்திவிட்டதாகவும் என்னிடம் கூறினார். இவைகாரணமாக புலம்புகிற பரிதாப நிலைக்கே சென்றுவிட்டார். அதாவது எப்போதாவது நாம் பாட்டாளிவர்க்கு ஆட்சியை காண்போம், இப்படி, இப்படி எல்லாம் சமூகம் இருந்து வந்திருக்கிறது. நாளைக்கு இந்த முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்திய சமூகம் யாவும் உதிர்ந்து கொட்டுப்பட்டு என் சக்திக்கேற்ற வேலையும் என் தேவைக்கு ஏற்ற வசதிகளும் கிடைக்கப்போகிறது என்று தொடர்ந்து புலம்பியபடி இருக்கிறார் பாவம்.

இப்புத்தக வெளியீட்டு வைபவத்தில் உரையாற்றியவர்களின் கருத்து நிலையை கவனத்திற் கொண்டு, அதற்கு பதிலுரைத்த வர்களில் திரு றயாகரனும் ஒருவர். சாதியமானது எமது மொழி, பண்பாட்டுக் கலாச்சாரத்துடன் ஆழமாக வேருன்றிவிட்ட அவல நிலையினால், இச்சாதியக் கருத்தியலானது ஒழிவ தற்கு சாத்தியமே இல்லை என நான் கூறியதற்கு தீண்டாமை என்பதே கி.பி. தோன்றிய கருத்தாகும். அனைத்து மக்களுக்கான விடுதலை சாத்தியமாகும்போது சாதியமும்

ஒழிந்துவிடும் என்பதாகக் குறிப்பிட்டார் திரு. றயாகரன். (சமர்) இங்குதான் சிறப்புற்று தனித்துவமாக இருந்த தமிழ்மொழியானது சமஸ்கிருதத்தோடு கரைந்துவிட்டதை நாம் உணரமுடியும். அதாவது தோசம் என்பதற்கான அர்த்தமானது தமிழ்மொழியால் இன்று வரை குற்றம், பாவம் என்பதாகவே பண்டிதர்களாலும், பேராசிரியர்களாலும் அர்த்தப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. தோசம் என்பதனாலான விளைவே பாவம், குற்றம் என்பதே ஒழிய தோசம் என்பது பாவம், குற்றம் என்பதல்ல. நன்றாக கவனித்துப்பாருங்கள். பண்டிதர் கந்தையா கூறுகிறார்.

...ஈயாக் குலத்தோன்

அவனிடத் தருந்தில்

தீராததோசம் தொடருமென் றோதி..

எனும் போது அவனிடத்தருந்தும்போதே தீராததோ சம் உணவைத் தீண்டும்போதே (தோசம்) பாவம், குற்றம் உண்டாகிறது அதாவது தீண்டும்போதான விளைவே தமிழில் பாவம், குற்றம் மேலும் ஒரு உதாரணம் மலத்தை மிதித்த பிராமணன் தனது காலை மட்டுமே கழுவுகிறான் ஒரு தலித் அவனைத் தொடர்ந்து மலத்தை விடமிகக் கேவலமாகக் கருதி தலையில்லிருந்து கால்வரை கழுவி தன்னை சுத்தப்படுத்திக் கொள்கிறான். (பெரியார்)தோ'ம் எனக்கூறி தீண்டு தலாலான (தோசம்) விளைவே பாவம், குற்றம் என்பது. தோசம் என்பது தீண்டாமை.

கி.முன் 563 இல் பிறந்ததாக வரலாறு கூறும் புத்தர் தீண்டாமைக்கு (தோசத்திற்கு) எதிராக பார்ப்பனியத்துடன் போராடி இருக்க திரு றயாகரன் தீண்டாமை என்பது நேற்றுத்தான் (கி.பி) தோன்றிய கருத்தியல் என்கிறார்.

எமது சிந்தனைத் தொடர்ச்சியானது வரலாற்றிலிருந்தும், வரலாற்றுச்சார்பிலும் (விழுங்கிப் பின் கக்குவது) இருந்தே தொடர்ந்து வருகிறது. தீர்வுகளில் இருந்து அல்ல. விளைவுகளிலிருந்தே எமது சிந்தனைகளைத் தொடங்க வேண்டியவர்களாக நாம் மாறவேண்டும்.

இதுவரைகால மானிட வரலாறுகளை நாம் நம்புவதெப்படி, இவ்வாறான வரலாறுகளில் இருக்கும் உண்மை பொய்களை எப்படி இனம் காண்பது. ஒரு வரலாற்றைச் சார்பாகக் கொண்டு நாம் சிந்திப்பதும், அல்லது இரண்டிலொரு வரலாற்றிற்குத் துணையாக நின்று சிந்திப்பதுமே வழமையாக தொடர்ந்து வருகிறது. இவ்வகையான சிந்தனைமுறைத் தகவமைப்பிற்கு 18ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோன்றிய நவீனத்துவ சிந்தனை முறையே பிரதான பாத்திரம் வகிக்கிறது. ஒரு வரலாறானது பொய்யானதா, உண்மையானதா என்பதை ஆராயவேண்டிய அவசியமே எமக்குப் பயன்றது. ஒரு வரலாறானது பொய்யாகவோ புனைவாகவோ இருக்கலாம் உண்மை, பொய் என்பது ஒரு முக்கியத்துவமே அல்ல.

உதாரணத்திற்கு புத்தரை, புத்தரின் போதனைகளை ஆராய முற்படுவோமாயின், அவர்பற்றி சில தகவல்களை அம்பேத்கர் கூறும் போது புத்தர் என்பது ஒரு புனைவுதான் என நம்புவதற்கும் பலமான ஆதாரங்கள் இருப்பதை நாம் இனம் காணலாம். புத்தவரலாற்றின் விளைவுகளென்ன. இனவாத,

தேசியவாத, பார்ப்பனியவாத வரலாறுகளால் விளைந்த விளைவுகளென்ன, மாக்கியத்திலான விளைவுகளென்ன என்பதே எனது கேள்விகளாக இருந்தன. ஆகவேதான் 'மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் உள்ள சில வரலாற்றுப் பதிவுகளும், அதன் விளைவுகளும் என்பதாகவே எனது பேச்சு அமைந்திருந்தது. மட்டக்களப்பில் உயர்வு, தாழ்வு இல்லையென பண்டிதர் கந்தையா குறிப்பிட்டதற்கு, அவர் எழுதிய முரண்பாடான தகவல்கள் குறித்து இவைகளுள் உயர்வு, தாழ்வுகள் இல்லையா எனவும் கேட்டுக் கொண்டேன். கூட்டத்தில் பேசியவர்களுள் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர் ஸ்டாலின் மட்டுமே. அவர் விகிதாசார கணித முறையை பயன்படுத்தி யாழ்ப்பாணத்தைவிட மட்டக்களப்பில் சாதியானது தனது சமூகப்பிரயோத்தில் மூர்க்கத்தனமான விளைவுகளை ஏற்படுத்துவதில்லை என்பதாகப் பேசினார். ஆனால் எனது வாசிப்பில் பண்டிதர் கந்தையாவின் பதிவுகளையும் அவர் காட்டியுள்ள வேறுபாடுகளையும் குறித்து நோக்குகையில், யாழ்ப்பாணத்திற்கு நிகராகவே மட்டக்களப்பிலும் சாதி அமைப்பும் அதன் உயர்வு, தாழ்வுகளும், பீ அள்ளவைத்த சமூகங்களும் இருக்குமெனக் கருதி தவறுதலாகப் பேசியுதற்காக மட்டக்களப்புச் சமூகத்திடம் நான் பகிரங்க மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நான் அப்படிப் பேசியதை வாசகர்கள் அதை அப்படியே மெல்லமாக தூக்கி யாழ்ப்பாணத்தின் மேல் போட்டு வாசிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கல்விமூலம் பெறும் அறிவானது உத்தியோகத்திற்கு கானது மட்டுமே. வரலாற்றால் பெறும் அறிவானது அதிகாரத்திற்கான பிரச்சாரம் மட்டுமே. இராவணன் அசுரனே என வலியுறுத்த இருக்கு வேதத்தை துணைக்கு அழைத்து அவனை இராமன் கொன்று சரியானதே என இராவணனின் கொலைக்கு, இராமனுக்கு சாட்சியாக பண்டிதர் கந்தையா இருந்தமையால் இராவணன் மீதான எனது அனுதாபத்தை வெளிப்படுத்துமுகமாக இக்கட்டுரையை இராவணனுக்கு சமர்ப்பணமாக்கிக் கொள்வதோடு, எனது பெயரையும் நாதன் என்பதற்கு பதிலாக அசுரா என எழுத்துலகம் விளக்குமாறும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நாதன் செத்துவிட்டான். இனி அசுரா

(16-11-2003இல் பாரிசில் நிகழ்ந்த 'மட்டக்களப்புத் தமிழகம்' எனும் நூலின் வெளியீட்டு வைபவத்தில் ஆற்றிய எனது சுருக்க உரையின், விபரமான கட்டுரை இது).

அறிதுயில்

பார்ப்பனியப்
பல்லக்குத்தூக்கிகளுக்கும் காவடி
எடுப்போருக்கும் பார்ப்பனியத்தில்
கண்ணிழந்த பித்தர்களுக்கும்
சமர்ப்பண தர்ப்பயாமே

இலக்கியத்துக்கான தீவிர தேடலில் கவனத்தைக் குவித்து கனடாவில் இருந்து வெளிவரும் சஞ்சிகை. இதுவரை நான்கு இதழ் வெளிவந்திருக்கிறது. சீரிய நாடகங்கள், திரைப்படங்கள் பற்றிய விமர்சனங்கள், என்று மூன்று இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன.

இதழ் 4. பிரேமிளின் நினைவு நாளான 11-06-2004 இல் பிரேமிள் சிறப்பிதழாக வெளிவந்துள்ளது. அதே நேரம் கனடாவில் இலக்கியத்தோட்டம் குழுவினரால் வெங்கட்சாமிநாதனுக்கு வழங்கப்பட்ட இயல் விருது நிகழ்வின் எதிர்ப்புக் குரலாகவும் வெளிவந்துள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது.

பிரமிள் எழுதியவை நல்ல கவிதைகள் என்பது சரிதான். பல அவருடைய பரிசோதனை முயற்சிகள், கேலிகள் என்ற வகையிலும் மேலும் பல விமர்சனக் கவிதைகள் என்ற வகையிலும் அடங்கும். பிரேமிளைப் புறக்கணிக்க அல்லது கனவிலாவது வெளிநாட்டிலாவது மறந்துவிட நினைப்பவர்களைக் கூட ஆவியாகத் துரத்துவன அவரது விமர்சனக் கவிதைகள் என்று அறிதுயில் குழுவினர் தெரிவித்துள்ளனர்.

உன் பெயர் நடுவில்

ஒரு 'வ'

என் பெயர் முடிவில்

ஒரு 'ள்'

உன்னை நான் பகலின்

பகிரங்கத்தில்

நிறுத்திக் குரைத்தால்

உன் பதில் நடுநிசி

ரகசியக்குழுக்களில்

பதுங்கிய 'வள்!'

மற்றது

உடல் வதையும் உள வதையும் - கனடியத் தமிழ்ச் சூழலில் பெண்கள்.

பார்வதி கந்தசாமியுடன் உரையாடல் கற்குறா

பார்வதி கந்தசாமி ஒரு மொழியிலாளர். இவர் தற்போது கனடாவில் வசித்து வருகிறார். கனடாவில் யோர்க் பல்கலைக் கழகத்தில் அகதிகள் ஆய்வுத் துறையில் ஆய்வாளராக இருந்தவர். தற்பொழுது உளநோய் ஆலோசகராக கடமையாற்றுகிறார். சமூகத்தேடலுக்கான பல நூல்கள், பெண்கள், சிறுவர், முதியோர் தொடர்பான பல விழிப்புணர்வு நாடகங்களை மேடையேற்றியும், தொலைக்காட்சி நாடகங்களையும் ஆவணப்படத்தியுமுள்ளார். பெண்ணியவாதியாக செயற்பட்டு வரும் இவர் கனடாவில் பெண்களின் பிரச்சனைகளில் தனது கவனத்தை முழுமையாக ஈடுபடுத்துபவர்.

கனடாவுக்கு வந்த - Immigrants
எல்லோரும் செறிந்து வாழும்
நிலைதான் இங்கு இருக்கிறது.
எங்கள் சமூகத்தில் நடைபெறும்
நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்தீர்கள்
என்றால் வேறு சமூகங்களுடனோ
அல்லது மற்றக்
கலாச்சாரங்களுடனோ கொண்டு
வந்து இணைக்கும் போக்கு
இல்லை. கலியாணவீடோ
செத்தவீடோ என்னவென்றாலும்
நம்மவர்கள் தனித்து இருப்பார்கள்.
கலை நிகழ்ச்சிகள் என்றால்
பரதநாட்டியம் அளவுக்குத்தான்
அறிவு இருக்கிறது. என்னென்றால்
இன்னொரு நாட்டிற்கு வந்து
அங்குள்ள சூழலை உள்வாங்குவது
இல்லை. நம்மவர்களுக்கு ஒரு
பயம். நாங்கள் நமது
கலாச்சாரத்தை விட்டு வெளியில்
போனால் பிள்ளைகளும்
போய்விடுவார்கள் எண்டு. அந்தப்
பயத்தின் காரணமாக அநேகர்
அங்கால தொடர்பு கொள்ளுகின்ற
இல்லை. அதைவிட எங்களிட்ட
ஒரு நேசிஸ்ட் கருத்தோட்டம்
ஆழமாகச் சமைஞ்சுபோய்
இருக்கிறது. வெள்ளைக்காரனிட்ட
இருக்கிறதைவிட எங்களிட்ட பல
மடங்கு இருக்கிறது

கனடியத் தமிழ் சூழலில் பெண்கள்
எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள் எவை என்பதை
உங்கள் அனுபவத்துக்கூடாக கூறமுடியுமா?

எனது அனுபவத்துக்கூடாக என்று சொன்னால் பெண்களின் உளவியல் பிரச்சனையான மிகப் பாரதூரமானதாக இருக்கிறது. அவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளில் உளவியல் தாக்கம் இப்ப இப்ப கூடுதலாக வெளிப்படுகிறது. 90களின் ஆரம்ப காலங்களில் நான் அமெரிக்காவில் இருக்கும் போது 'சிறுகொடிந்த பறவைகள்' என்றொரு நாட்டிய நாடகம் எழுதி 'வாட்டூர்' பல்கலைக் கழகப் பிள்ளைகளுக்கு அனுப்பினேன். 89ம் ஆண்டு நான் கலிபோர்னியாவில் உள்ள ஸ்ரான்போட் பல்கலைக்கழகத்திற்குப் போனேன். இங்கு கனடாவுக்கு ஒவ்வொரு வருடமும் வந்து வந்து போயிருக்கிறேன். இங்கு வந்து போகும் போது இங்குள்ள பெண்களிடம் கேட்டு அறிந்ததும், தெற்காசியப் பெண்கள் அழைத்த கருத்தரங்கில் விளங்கிக் கொண்டவற்றையும் கலிபோர்னியாவில் ஜெயிலில் அடைபட்டிருந்த தமிழ்ப் பெண்களிடம் கேட்டு அறிந்த தகவல்களையும் இணைத்து அந்த அநுபவங்களை நாடக வடிவில் காட்டச் சிறுகொடிந்த பறவையை ஊடகமாகக் கொண்டேன். எனது அநுபவத்துக்கு ஊடகப் பார்க்கும்போது இங்குள்ள மேற்கத்தைய சூழலுக்குள் எங்கள் பெண்கள் நிறையவே பாதிப்புக்குள்ளாகியிருக்கிறார்கள் என்ற உணர்வு ஆரம்பத்திலேயே தெரிந்தது. அவர்களில் பலர் ஏமாந்த பறவைகளாக ஒன்றும் தெரியாத சூழலுக்குள் இங்கு வானூர்திகளில் ஏற்றி அனுப்பப்படுகிறார்கள் என்றதைத் தெளிவாக உணர்ந்துதான் அந்த சிறுகொடிந்த பறவைகள் என்ற நாட்டிய நாடகத்தை எழுதினேன். அதில் நான் அதிகம் கொண்டு வந்தது இந்திய இராணுவப் பிரச்சனைகள். உண்மையில் இந்திய இராணுவ ஆதிக்கக் காலங்களில் அதிகம் பாதிப்புக்குள்ளாகியது எங்கள் பெண்கள் - ஈழத்தின் யுத்தகாலத்தில் இலங்கை இராணுவம் பெண்களுக்குச் செய்த அட்டூழியங்களையிட இந்திய இராணுவம் செய்த அட்டூழியங்கள் பாரதூரமானவை. பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள் என்று பார்த்தால் பெண்களை மூன்றுவகையினராக வகுக்கவேண்டும். 1. நடுத்தர வயதுப் பெண்களும் இளம் குடும்பப் பெண்களும் 2. இளம் பெண்கள் 3. வயோதிபப் பெண்கள். பெண் சூழ்நிலைகள் என நான்காவது வகையினராகவும் வகுக்கலாம்.

இவர்களில் முதலாவது வகையினர் அதிக பிரச்சனைகளுக்கு முகம்கொடுக்கின்றனர். சீதனப் பிரச்சினை, பாலியல் தொடர்பான பன்முகப் பிரச்சினை, குடிவரவுப் பிரச்சினை, அதிகாரக்கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கி ஓடுங்கி நாலு சுவர்களுக்குள் அடங்கி இருக்கவேண்டியமை, குழந்தை, முதியோர் பராமரிப்பு, ஆங்கில வகுப்புகளுக்குச் சென்று களையச் சூழலை அறியும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக்கொள்ளாமல், ஒன்றுக்கும் உதவியற்ற ஒரு சடமாக, மீண்டும் மீண்டும் காது அடைக்கக் கததப்படுவதாலும் காதைப் பொத்தி அறையப்படுவதாலும் ஒதுக்கப்படுவதாலும் ஏற்படும் உளவியற் பாதிப்பு, பாலிய வயதுப் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதால் ஏற்படும் அழுத்தம், போதிய பணவசதியின்மை, குடும்ப வன்முறைக்கு உள்ளாதல், சமூக- அரசியல் அதிகாரங்களுக்குக் கட்டுப்படல் போன்ற பல்வேறு பிரச்சனைகளுக்கு உள்ளாகின்றனர்.

அப்படி பாதிப்புக்குள்ளான பெண்கள் எத்தனை பேர் வரையில் இருக்கிறார்கள்?

இருக்கிறார்கள். நிறையப் பேர் இருக்கிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் என்று நூற்றுக்கணக்கில் இருக்கிறார்கள். இந்திய இராணுவ அட்டுழியங்களால் பாதிக்கப்பட்டோரில் அனேகமானவர்கள் வடபகுதிப் பெண்கள். இந்திய இராணுவத்தால் பாதிக்கப்பட்டு நாலாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பெண்கள் குடாநாட்டில் விதவைகளாகியுள்ளனர். வன்னிப் பிரதேசப் பெண்களும் இருக்கிறார்கள். என்னுடைய சினேகிதரின் அக்கா ஒருவர் இந்திய இராணுவத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர். அதன்பின் இச்சமூகத்தின் முன் முகம் கொடுக்க முடியாது என்ற குற்ற உணர்வில் அவ கிணற்றுக்குள் குதிச்சிட்டா என்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் தான் தூக்கிப்போட்டாங்களோ என்று யாருக்கும் தெரியாது. அதிகாரிகளிடம் கேட்க அவர்கள் சொன்னாங்கள் இது புலிகள் வந்து செய்திருக்கிறார்கள் என்று. டொக்டர் சரவணபவானின் அறிக்கைப்படி அவ பாலியல் வதைக்கு உள்ளாகினவ. சாட்சியும் இருந்தது. அயலுக்குத் தெரியும் அமைதி குலைக்க வந்த இந்தியப்படைதான் செய்தது என்று. அதிகாரம் துப்பாக்கி முனையில் இருந்தது அவர்களிடம். அப்போது, யாரும் ஒன்றும் சொல்லமுடியாது. அதைவிட இங்கு கலியாணம் பேசி வரும் பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சனைகள் அதிகமாகவேயுள்ளன. இலங்கையில் கலியாணம் செய்து குடும்பமாயிருக்கும் பெண்களுக்கு இருக்கும் பிரச்சனைகளை விட இங்கு பரதாரமாக இருக்கிறது. ஏனெனில் இங்கு குடும்பமாக இருக்கும் பெண்களுக்கு எவ்வித ஆதரவும் கிடையாது. அங்கு இருக்கும் சமூக பாதுகாப்பு இங்கு இருக்கின்ற பெண்களுக்கு இல்லை. அயல் இல்லை. பேச்சுக் கலியாணங்களால் பல பெண்கள் நிலை எல்லாவு தூரம் பாதிப்புக்குள்ளாகிறது என்பது பலருக்குத் தெரியும். இலங்கை போல் குடும்ப உறவினர்களின் வட்டம் இங்கு நெருக்கமானதாக இல்லை. இங்கு நடக்கின்ற பேச்சுக் கலியாணத்தில் பேசப்பட்டு கனடா வரும் பெண், வந்த அன்றே தங்குவதற்கு விடு இல்லை. வந்த அன்றே புருசனுடன் போகின்றா. அந்நியமான ஒருவனுடன்- முன்பின் பார்த்திராத ஒருவனுடன் அவ போகிறா. இங்கு இரண்டு பேரும் ஆளுக்கான் அந்நியமானவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். அனேகமான குழலில்- ஊரில் பெண்ணின் பக்கத்து வீட்டுக்காரராகவும் அந்தப் பையன் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அங்கிருக்கும் போது அவனுக்கு வேறு ஒரு முகம் இருந்தது. ஆனால் இங்கு வந்து களையச் சூழலில் அவனுடைய முகம் வேற. இது தான் அதிகமான குடும்பங்களில் அடிப்படைப் பிரச்சனையாக இருக்கிறது. அதைவிட எங்கட குடும்பங்களில் மது ஒரு பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. அதுக்காக மது அருந்தாத குடும்பங்களில் பிரச்சனை இல்லை என்பதல்ல. அங்கும் அனேகமான பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. மது அல்ல பிரச்சனை- மது அருந்தும் ஆன்தான் ஒரு பெரிய பிரச்சனை. இங்கு தமிழ்ப் பார்டிகளில் பார்த்தீர்கள் என்றால் தெரியும். ஆண்கள் ஒரு புறமாகவும் பெண்கள் ஒருபுறமாகவும் இருப்பார்கள். ஆண்களின் குடித்தல் நிகழ்வு ஆரம்பமாக பெண்கள் ரேஸ்டுக்கு தேவையான உணவுப் பொருட்கள் பரிமாறுவார்கள். அந்தச் சமயங்களில் நல்ல தண்ணியில் தளம்பும் அவரைப் புன்னையனும் பாத்துக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள்- ஆனால் அவர் இண்டைக்குத் தானே குடிக்கிறார். இங்கேதான் குடிக்கிறார் என்று தினமும் தண்ணியில் இருக்கும் புருசனைக் காப்பாற்றும் நிலை அவர்களுக்கு ஊட்டப்பட்டு இருக்கிறது. அவர்களை அறியாமலேயே அவர்கள் பாதிப்புக்கு உட்படுத்தப்படுகிறார்கள். பிரச்சனைப்படுத்தலுக்கு உட்படுகிறார்கள்.

பொதுவாகப் பெண்கள் (கனடாவில்) கலியாணத்திற்கு பின்பாக அதிக கொடுமைகளை அனுபவிக்கிறார்களா?

பலவகையாக இதைப் பார்க்க வேணும். கிழக்கு மாகாணம், மலையகத்திலிருந்து வந்தவர்களில் இப்படியான பிரச்சனை என்று வந்தவர்கள் மிக மிகக் குறைவு. அதற்கான சமூகவியற் காரணங்களைப் பார்க்கவேண்டும். எங்களுடைய கிராமங்களில் இருந்து வந்த பொம்புளயந்தான் இங்கு அதிகம் இருக்கிறார்கள். நகர்ப்புறம் சார்ந்து- நகர்ப்புறம் சார்ந்து என்றால் கொழும்பில்- யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தில் வசித்தவர்களைத்தான் சொல்லலாம் - வந்தவர்களது அநுபவங்கள் சற்று வித்தியாசமானவை. பெண்கள், கிராமப்புறங்களில்- யாழ்ப்பாண, மட்டக்களப்பு பல்கலைக்கழகங்களில் படித்த பெண்கள் கூடுதலாக வந்திருக்கினம்- அநேகமான பெண்கள் அங்கு படித்தவர்கள் அல்லது வேலை செய்தவர்கள். அவர்களுக்கு இங்கு வந்தபின் பெரிய ஏமாற்றம்- அவர்களில் பலர் இங்கு வந்தபின் குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கணவன்மாரின் விருப்பில் வீட்டுக்குள் அடங்கியிருவினம்.. அதைவிட அவர்கள் எதிர்பார்த்து வந்தது போல வேலையை அவர்களது கணவன்மார் செய்யவில்லை. அனேகமான கணவன்மார் ரெஸ்டோரன்டுகளில் கிளினிங்- Gas Station போன்ற வேலைகள்தான் செய்கிறார்கள். அது அவர்களுக்கு பெரிய ஏமாற்றம்- ஒரு பொம்புளை இங்கு கலியாணம் பேசி வந்தவா, அங்கு பல்கலைக்கழகத்தில் லெக்சரா இருந்தவா. இங்கு கலியாணம் பேசி வந்த பின்தான் தெரியும் தன் மாப்பிள்ளை செக்கியூரிட்டி என்று- இதால் செக்கியூரிட்டியாக இருப்பவர் கலியாணம் செய்யக்கூடாது என்று இல்லை. அது பிழையான வேலை என்றும் இல்லை. பிரச்சனை அவ ஏமாற்றப்பட்டுப் போனா எண்டதுதான். அவளுடைய எதிர்பார்ப்புக்கு ஒரு இடி விழுந்த மாதிரி. அவர் செக்கியூரிட்டிதான் என்று தெரிந்து வந்திருந்தால் விசயம் வேறு. ஆனால் எங்ட நாட்டிலை மத்தியதர வர்க்கத்தின்ரை எதிர்பார்ப்பைச் சுமந்து வந்த அந்தப் பெண்ணுக்கு தன்ரை மாப்பிளை எஞ்ஞினியர் அல்ல என்றதும் தான் ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டேன் என்றதும் பாரிய மனத்தாக்கத்தைக் கொண்டுவரும்தானே! அதைத்தாங்கி வாழும் சூழலில் அவ இருக்கமாட்டா- கனடாவைப் பொறுத்தளவில் அகதிகளாக வந்த

பெண்கள் குறைவு. ஆண்கள்தான் அதிகளவாக வந்தவர்கள். அவர்களை நோக்கி வந்த பெண்கள்தான் கூடுதலாக இருக்கிறார்கள். மாப்பிள்ளைமாறைத் தேடிவந்தவர்கள், அதைவிட கணவன்மார்களிடம் எப்பொன்சர் மூலம் வந்தடைந்த பெண்கள்- ஆகிய இருவகையினரின் எண்ணிக்கையும்தான் இங்கு அதிகம்.. இவர்களிடம் - அதாவது கலியாணம் செய்ய என்று அங்கிருந்து வந்த குடும்பங்களில் தோன்றும் பிரச்சனைகள் மிகவும் பாரதூரமானவையாக இருக்கும்..

இன்றைக்கு நீங்கள் கனடாவை எடுத்துப் பார்த்தீங்கள் என்றால் இப்படி வந்த பெண்களை நாங்கள் ஒரு வகையினராகப் பிரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இங்கு வளர்ந்து கொண்டுவாற பிள்ளைகளை வேறு ஒரு வகையாகப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அதைவிட அங்கிருந்து இளம் பெண்களாக இங்கு வந்தவர்களை வேறு வகையாகப் பார்க்க வேண்டும். ஏனெனில் இவர்கள் எல்லோருக்குமான பிரச்சனைகள் வெவ்வேறு காலகட்டம்- சூழல் போன்றவற்றால் தாக்கப்பட்டு பாதிப்புக்குள்ளானவர்களாக இருக்கினம். அதாவது என்னுடைய மகன் படிச்ச காலத்தில்- அதாவது ஒரு 5 வருசத்துக்கு முந்தி. அவற்றை படிப்பு வட்டத்தில் உள்ள சில பொம்பிளைப் பிள்ளைகளுக்கு போன் எடுக்கேலாது. பெற்றோர் தமது பிள்ளையன் ஆம்பிளைப் பிள்ளைக்கு போன் எடுத்தால் தடுக்கினம். ஆனா இண்டைக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சம் மாறிவிட்டது- இங்கு பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கு கூட கலியாணத்தடை விதிக்கப்பட்டு அவர்களின் காதலுக்கு தடை விதிக்கப்பட்டு- காதல் பிரிக்கப்பட்டு பெற்றோர்களின் வற்புறுத்தலுக்குள்ளால் அவர்கள் வேறு ஒரு குழலுக்குள் போகினம்.. சில பிள்ளைகள் அதனை நமது வழமை- மரபு என்று ஏற்று பழையபடி தாய் தகப்பனைப்போல் மாறுகினம்.. தமிழ் சினிமாவின் பாதிப்பு நமது பிள்ளைகள் கனடாவிடத்தில் இருக்கிறது தானே.

புலம் பெயர்ந்த சூழலை கவனத்திற்கெடுத்தால் மிக அதிகமான பெண்கள் தற்கொலைக்கு உள்ளானது கனடாதான்- எப்படி அதன் உக்கிரம் இங்கு இருக்கிறது- எத்தனைபேர் தற்கொலை செய்திருப்பார்கள் ?

நாங்கள் இங்கு தற்கொலை நிறையவே இடம்பெறுகிறது என்று யோசித்து 95ம் ஆண்டு ஒரு வீடியோ ஒன்று எடுத்தோம். அதற்குப் பெயர் மன உளைச்சல். அரை மணிநேர வீடியோ- அதில் ஒரு பெண் எப்படி- என்ன விதமான மன உளைச்சலுக்கு உள்ளாகிறாள்- அந்த மன உளைச்சலை எந்தெந்தக் காரணிகள் தீர்மானிக்கின்றன- அவைகள்தான் அவளை தற்கொலைக்கு தள்ளிவிடுகின்றன என்பதைப் பார்த்தோம்- தற்கொலைக்கு தள்ளிவிடும் குழலுக்கு ஒரு பெண் வரும்போது நாங்கள் அப்படி ஒரு பெண்ணைச் சந்திச்சோமெண்டால் எவ்வாறு உதவி செய்யலாம் என்பதுதான் அந்த வீடியோ- அது ஒரு நல்ல வெற்றி அதற்குப்பிறகு பெண்கள் நீண்டகாலமாகத் தற்கொலை செய்யவில்லை. பின்னர் ஒரு பெண் மட்டும் அதுவும் கொலையா- தற்கொலையா என்பது கேள்விக்குறியாக இருந்து பிறகு அது கொலையாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்தப் பெண்ணினுடைய கணவன் இன்னும் ஜெயிலில் தான் இருக்கிறார். நீண்டகாலமாக பெண்களுடைய தற்கொலைகள் நடக்காமல் இருந்தது.பிறகு திகிலூட்டும் கொலைகள் நடந்தன. அண்மையில் ஒருசில தற்கொலைகள்! ஆனால் ஒரு காலத்தில் நடந்து வந்த தற்கொலைகள் திடீரென்று ஒரு நிறுத்தம் வந்தது இந்தக் கல்வியூட்டலினால். ஒரு அரை மணி நேர வீடியோதான். ஆனால் கலாபம் நிறுவனத்தினூடாக பல தடவைகள் இங்கே போட்டோம்.. அது நமது பெண்களிடத்தில் நல்ல தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இங்குள்ள சூழல் எப்படி, என்னென்ன பிரச்சனைகள் பெண்களைத் தற்கொலைக்குத் தூண்டுகின்றன என்று நினைக்கிறீர்கள் ?

தங்களைப்பற்றிய நல்ல அபிப்பிராயமோ தங்களால் எதையும் செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கையோ இந்தப் பெண்களிடம் இல்லை. அது ஏற்படுத்தப்படவில்லை. தன்னம்பிக்கை ஊட்டப்படாததால் அவர்கள் தங்களால் ஒன்றும் இயலாது. தாங்கள் ஒன்றுக்கும் உதவாத ஆட்கள் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். தற்கொலை செய்த பெண்களின் வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தால், அதில் ஒரு பெண் தான் விரும்பியவரை விட்டு வேறு ஒருவரைப் பெற்றோரும் சகோதரர்களும் கலியாணம் செய்யும்படி தூண்டியதால் தற்கொலை செய்து கொண்டவர். அவர் வேறுயாரிடமும் அதுபற்றிச் சொல்லவில்லை. ஆனால் LINC வகுப்பில் அது பற்றிக் கட்டுரை ஒன்று எழுதியிருக்கிறார். அவ சம்மா எழுதின கட்டுரை அவரின் வரலாறாக இருந்திருக்கிறது. அது பற்றி ஆசிரியர்கள் கவனப்படவில்லை- அவர்கள் கவுன்சிலர்கள் இல்லை என- அவ இறந்த பின்தான் எல்லோரும் யோசித்தார்கள். ஐயோ பிள்ளை இப்படி எழுதினதே கட்டுரை என. இப்படி இந்தப் பெண்களுக்கு எங்கே உதவிக்குப் போறது என்ன செய்யுறது என்று தெரிவதில்லை. இன்னொன்று 20வயதுக்கு மேல் உள்ள பிள்ளை கலியாணம் செய்ய என வந்தவர் அவரைப் பாவிச்ச அகதி அந்தஸ்த்து இழந்த தன் காதலியைக் கைப்பிடிக்கப் பயன்படுத்தப் பட்டதாலும் தனது வருங்காலக்கணவர் என மனதால் அவரைக் காதலித்ததால் மனமுடைந்து மாடியால் பாய்ந்தவ ஒருவர் எனக் கூறப்பட்டது. இப்ப பிரச்சனைக்கு உள்ளான பெண்களைக் கவனித்தால் பலரும் இவரை வேண்டாம்- இந்தக் கலியாணம் வேண்டாம் என்று சொன்னோம் என்பவர்கள் தான் கூடுதலாக இருக்கினம்- இதைவிட சமூக நிர்ப்பந்தமும் ஒரு காரணமாகக் கூறப்படுகிறது, அதாவது காதலித்தவர்கள்- கண்டு இரண்டு நாள் கதைச்சால் போதும் கதைத்தவர்களைத்தான் கலியாணம் செய்ய வேண்டும்- என்ற நிர்ப்பந்தம்- அவர்கள் எங்கும் எதிலும் சேர்ந்து போகாதவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களைச் சேர்த்து வைக்கிறது சமூகம்.. காதல் என்பதற்குப் புது வரைவிலக்கணம் எங்கடை சமூகத்திலை. கண்டதும் காதல். கண்டறியாததும் காதல்.

கனடாவில் தற்கொலை செய்த பெண்களைப்பற்றிச் சொன்னீர்கள். அடிப்படையில் குறிப்பிடும்படி என்ன சிக்கல்கள் இருக்கின்றன?

புருசன்மாரின் வன்கொடுமை நிறையவே இவர்களுக்கு இருக்கிறது. அது தாண்டி மனோவியல் ரீதியில் பாதிக்கப்பட்ட

பெண்களும் இருக்கிறார்கள். ஒரு குடும்பத்தில் பார்த்தீங்கள் என்றால் புருசன்காரன் சொல்கிறான்-ஒருநாளும் தான் பெண்சாதிக்கு அடித்ததில்லை என்று- அங்கு பிரச்சனை என்னவென்றால் உளவியல் ரீதியில் அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொள்ளவில்லை. இருவரையும் வற்புறுத்திக் கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். விரும்பிச் செய்த கலியாணம் இல்லை. ஒரு பிள்ளை எல்லாம் சுதந்திரப்பறவையில் இருந்த பிள்ளை. அது கொஞ்சக் காலம் என்றாலும் சுதந்திரமாக தான் விரும்பியதையும் செய்து திரிந்த பிள்ளை- அப்படியான ஒரு சின்னப் பிள்ளையை திடீரென கொண்டுவந்து கலியாணம் செய்து வைத்தால் அதுக்கும் பிள்ளைகள் பிறந்தவுடன் பிள்ளை பெறும் இயந்திரம் மாதிரி விட்டுக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்து பிள்ளைகளைப் பார்க்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். வெளியில் வேலைக்குப் போய் சுதந்திரிந்த பிள்ளைக்கு வீட்டில் அடைச்சு வைத்தது இன்னொரு பாரிய கொடுமை. அதால் அந்தப் பிள்ளை தற்கொலை செய்திருக்கு- அந்தப் பிள்ளை தற்கொலை செய்ததும் எல்லோருடைய கேள்வியும்- அவளுக்கு என்ன குறை? ஏன் தற்கொலை செய்ய வேண்டும்? என்பது எல்லோருடைய குறையும்- ஆனா அவளுக்கு தான் வேலை செய்ய வேண்டும் என்று ஆர்வமாக இருந்திருக்கிறது. அவளுக்கு வேலை செய்ய முடியவில்லை. பிள்ளைகள் அவளுக்கு பெரிய ஒரு சுமை- அவளுக்கு வயது குறைவு- பிள்ளை ஒன்றும் வருத்தக்காரப் பிள்ளையாய்ப் போச்சுது. அவரின் ஆறுதல் தனது அம்மா வரும் வரைக்கும் பொறுப்போடு என்பதுதான்- ஆனால் அவளுக்கு கலியாணம் கட்டின நான் முதல் மனை உளைச்சல் இருந்திருக்கவேண்டும்- யாரிடமும் வெளியில் சொல்ல முடிவதில்லை. தனது நிலை பற்றி அறிய முடிவதில்லை. அவர்களுக்கு வெளியில் போய் யாரிடமாவது கதைக்கும் குழல் இருந்திருந்தால் இப்படியான முடிவுகள் பெரும்பாலும் எடுக்கமாட்டுதுகள்- கனடாவிலை மொழியும் ஒரு தடைதான். நமது குடும்பச் சூழல்தான் மிகவும் மோசமான தாக்கத்தை கொண்டு வருகிறது. புருசன் என்பவன் ஏதோ தெய்வம் என்றும் அந்தப் புருசனைச் சார்ந்து வாழ வேண்டியது நமது கடமை என்றும் கட்டப்பட்ட இறுக்கமான கலாச்சார சூழலில் இந்தப் பெண்களுக்கு தம்மை எப்படி விடுவிக்க வேண்டும் என்று தெரிவதில்லை. அதற்கான அரசு உதவி நிறுவனங்களது உதவி இவர்களைப் போயடைவதைப் பற்றி அக்கறை எடுப்பதில்லை. தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் கேளுங்கள் தரப்படும்தான். மனப்பாதிப்பைப் பற்றிய விளக்கம் தந்த சுசான் என்ற மனைவத்தியர் பாயும் புகையிரத்தத்தில் குழந்தையுடன் பாய்ந்து மாய்ந்தும் கூட மேல் நாட்டுச் சமூகம் கூட அக்கறை எடுப்பதாய் இல்லை. வேரோடு புடுங்கி எடுக்கப்பட்டுப் புதிய சூழலில் வேர்கள் இல்லாமல் பனிச்சூழலில் கட்டிடக் காட்டுக்குள்ளே நாலு சுவர்களுக்குள்ளேயும் நச்சுக் காற்று நிறைந்த பாதாள அறைகளிலும் தனித்து விடப்படும்போது நமது பெண்களது மனம் வீரத்தியடையாமல் என்ன செய்யும்? தமது பிள்ளைகள் அவர்களின் புருசன்மாரினால் எவ்வளவு கொடுமைக்கு உட்படுத்தப்பட்டாலும் பெற்றோர், உடன்பிறப்புக்கள். சமூகம் சேர்ந்து வாழும்படியே வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கினம். வா- அல்லது பிரிந்து போ- கொஞ்சக் காலத்திற்காவது பிரிந்திரு என்று சொல்கிற பெற்றோர் மிக மிகக் குறைவு. இப்படியான சூழலில் குடும்பத்தாலும், சமூகத்தாலும், அரசாலும் கைவிடப்படும் பெண் பிள்ளைகள் - ஆதரவற்ற பெண்கள் உள்பாதிப்புக் கூடி தற்கொலையை நாடுகின்றனர். அவர்களுக்கு தம்மை அழித்து விடுவதே ஆதரவற்ற நிலையின் விடுதலை என்று நினைக்கின்றனர். இப்ப அண்மையில் ரெயினுக்குள் பாய்ந்து தற்கொலை செய்து கொண்ட பெண்கூட, அவளுக்கு அவளின் குடும்பத்தாலு பாதிப்பு ஏற்பட்டதாக இல்லை. ஆனால் அவா, தனது புருசனை இழந்துவிட்டதும் தான் எல்லாவற்றையும் இழந்து விட்டதாக நினைத்து விட்டா. அந்தப் பெண் தன்னுடைய பிள்ளைகளை கார் டிக்கிக்குள்ளே போட்டுட்டு தானும் படுத்துக் கொண்டு தன்னுடைய உயிரையும் எடுக்க முனைந்தா முதல். அவளுக்கு அப்போதே மனச்சோர்வு இருக்குது. அமுது கொண்டே இருக்கிறா. ஒரே விட்டுக்குள்ளேயே இருக்கிறா. தன் புருசன் 50 படங்களை விட்டின் கோல் முழுக்கவும் போட்டிருக்கிறா. இது அதாவது அவளின் மனச்சோர்வில்தான் அவ அப்படிச் செய்கிறா என்று உணர்ந்த கொள்ளும் ஆற்றல் அவளின் உறவினர்களுக்கு இருக்கவில்லை. அதை உணர்ந்து கொள்ளக் கூடிய ஆற்றலை உண்மையில் நாங்கள் வளர்க்க வேண்டும்.

பல குடும்பங்களுக்குப் பெண்களைப் புரிந்து கொள்ளுதலில் மிகப் பெரிய சிக்கல் என்னவென்றால், அநேகமானவர்கள் பெண்களிலேயே அனைத்துப் பிழைகளையும் போடுகிறார்கள். என்ன பிரச்சனைக்கும் பெண்தான். பிள்ளை பிழை விட்டாலும் பொம்புளைதான். புருசன் பிழை விட்டாலும் பொம்புளைதான். புருசன் கசினோக்குப் போனாலும் பொம்புளைதான் பிரச்சனை. புருசன் குடிச்சாலும் பொம்புளைதான் பிரச்சனை. இந்த மனோநிலைதான் பெரிய பிரச்சனை. அப்ப, நீ சரியா இருந்தா அவன் ஏன் குடிக்கிறான். நீ சரியா இருந்தா திருத்தலாம். இப்படித் திருப்பித் திருப்பி திருப்பி வந்து அந்தப் பொம்புளைதான் பிரச்சனை. எண்டு பழி பிரச்சனை எங்கேயோ இருக்க பிரச்சனையால் பாதிக்கப்பட்டவரைத் தாக்கிறது சமூகம். இண்டைக்கு கனடாவில் வந்து என்ன கதைக்கினம் எண்டா பெண்ணாதிக்கம் கூடிவிட்டது. கனடாவில் ஆம்புளையளுக்கு பொம்புளையள் ஞாயம் கதைக்கினம். டிவோர்ஸ் எடுக்கினம் என்ற போக்கு பொதுப் புத்தி மட்டத்தில் இருக்குது. அதைவிட பெண்களைப் பற்றி மோசமான கதைகளை உருவாக்குவது பெண்களாகத்தான் இருக்கினம்.. அவர்கள் தாங்கள் சுமந்துவந்த சமுதாயப் படிமனத்தை, அதாவது ஒரு பெண் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற படிவத்தை மனதில் நல்ல வடிவாகத் திட்டமாகப் பதித்து வைத்திருக்கிறார்கள். அப்ப அந்தப் படிவத்தில் இருந்து விலகினா அது பிழை. நான் ஒரு ஆம்புளையோட காரில் போனா அவனோட நான் தொடர்பு. பாலியல் தொடர்பு என்றது மாதிரியான பேச்சுக்களை முன்வைக்கத் தயங்காதவர்கள். இளம் பெண்கள். புருசனை விட்டுட்டு இருப்பவர்கள், புருசன் இல்லாது இருப்பவர்கள், புருசனை இழந்தவர்கள்தான் இப்படியான துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளாவார்கள். இது ஒரு மிகப் பெரிய கொடுமை..

இப்போது இங்கு பிரிந்திருக்கும் பெண்கள் எவ்வகையில் மீளவும் புருசன்மாரினாலோ குடும்ப உறவினர்களாலோ பிரச்சனைக்கு உள்ளாகினம். அவைக்கு எப்படி கனடிய அரசு உதவி வழங்குகின்றது?

எவ்வளவு பிரிஞ்சு இருந்தாலும் பல பெண்கள் மீளவும் கணவர்மாருடன் திரும்பிப் போறவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். திரும்பிப்போய் மீள கூடுதலான வன்முறைச் சூழலிற்குள் உள்ளானவர்கள் அதிகம்- எங்கள் பெண்கள் மட்டுமல்ல கனடியச் சமூகத்திற்குள் இருக்கும் பெண்களே அப்படித்தான்- உண்மையாக கொடுமையான வன்முறை ஏற்படுவது நமது பெண்களைவிட

மேற்கு நாடுகளில் வாழுகின்ற பெண்களுக்கு கூட- அதை எங்கட ஆட்கள் உணர்ந்து கொள்வதில்லை. அவர்கள் உடுப்பை வித்தியாசமாகப் போட்டு வெளியில் திரிஞ்ச உடன அவர்கள் சுதந்திரமானவர்கள் என்ற எண்ணம் நம்மவர்களிடம் உள்ளது. ஏனென்தா நோட்டில் தெருவில் கொஞ்சகினம்- என்றவுடனே அவர்களுக்கு சுதந்திரம் உள்ளது என்று நினைக்கினம்- இங்கு வன்முறைக்கு உட்பட்ட பெண்களுக்கு- ஒடுக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு என்று இருக்கும் “செல்ற்றர்” வழிய போய்ப் பார்த்தீர்கள் என்றால் ஏராளமான வெள்ளை கறுப்புப் பெண்கள் இருப்பதைப் பார்ப்பீர்கள்- அதுக்குள்ள வந்து இப்போது அநேகமாகப் புது வரவாளர்களின் தொகை கூடிக் கொண்டு வருகிறது. இங்கே வைத்தியசாலைகளில் உளவியல் பிரிவுகளில் இருக்கும் தமிழ் பெண்களை விட செல்ற்றரில் இருக்கும் தமிழ்ப் பெண்கள் குறைவு- ஆனால் செல்ற்றரில் இருக்கும் மற்ற இனப் பெண்களில் புதுக்குடிவரவாளர் அதிகம். செல்ற்றரில் இருப்பவர்கள் உளவியல் தாக்கத்துக்கு உட்படாதவர்கள் என்று இல்லை- எங்கள் பெண்களை அதிகம் உளவியல் நிறுவனங்களில்தான் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது என்றால் இது எதைக் காட்டுகிறது? நாங்கள் அடிவாங்கி வாங்கி மனமே மரத்துப் போகிறது- வதைப்படுத்தும் வார்த்தைப் பிரயோகங்களால் மனம் பேதலிச்சுப் போகிறது- அதுக்குள்ள நீங்கள் பார்த்தீர்கள் என்றால் ஒரு பெண்ணுக்கு பாரதாரமான உளவியல் பிரச்சனை வந்தால் அந்தப் பெண்ணைக் கைவிட்டு ஆண் வெளியேறுவது எமது சமூகத்தில் அதிகமாக இருக்கிறது. ஆனால் ஆணுக்கு அப்படி நடந்தால் கூடுதலான பெண்கள் கடைசி வரையும் வைத்துப் பார்க்கினம். நான் வேலை செய்யிற தமிழ் பெண்களிடையே தமிழ் குடும்பங்களில் ஒரே ஒரு ஆண்தான் சுகவீனமாக ஆனால் குடும்பத்தோடு இருக்கிறார்- மற்றவர்கள் எல்லோரும் பெண்கள். பெண்களுக்கு உளவியல் பிரச்சனைகள் வந்தவுடன் விலகியவர்கள்தான் பலர்- தனித்து பெண்ணை விட்டுவிடுவது. ஏனென்றால் பாரிய உளவியல் பிரச்சனைகள் உள்ள பெண்களிடம் பாலியல் உணர்வுகள் இல்லை என அவர்கள் கூறுகின்றனர். இப்படியான பெண்கள் ஆண்களால் கைவிடப்படுகிறார்கள். அந்த நிலையில் ஆண்கள் இருக்கின்றனர். ஆனால் அவளிடம் கல்லானாலும் புருஷன் என்பது மீண்டும் மீண்டும் பல சமூகப் பெறுமானங்களுடாக பல்வேறு மட்டங்களில் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. அதனால் அவள் கைவிடமுடியாதவள் ஆகின்றாள்.. கணவனுடன் பேசாமல் இருக்கும் பெண்களும் தாலியைக் கைவிடமாட்டார்கள். கணவன் இரண்டாம் மனைவியோடே வாழ்ந்தாலும் தாலி முதல் மனைவியின் கழுத்திலையிருந்து இறங்கமாட்டாது. இது எதைக்காட்டுகிறது என்றால் சமூகம் பெண்மீது கணவன் என்ற அதிகார ஏணியால் அவளைத் தானே தன்னை இனங்காண முடியாதவாறு ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றது என்பதைத்தான். அவள் அத்தகைய நிலையில் தான் இருந்துகொண்டே தன்னை இழந்த நிலையில் தாலியுடன் வாழுவதே பாதிக்கப்பட்ட மனநிலைக்கு உதாரணமல்லவா? தாலி அவளது சமூகப் பாதுகாப்புக்கருவி. சமூக அடையாளத்தை காக்கும் ஒன்றாக அவளுக்கு உள்ளது.

செல்ற்றரில் இருந்து எத்தனை பெண்கள் தற்கொலை செய்திருப்பார்கள்?

செல்ற்றரில்- அதாவது காப்பகங்களில் இருந்து யாரும் தற்கொலை செய்யவில்லை. செல்ற்றருக்குப் போன தமிழ்ப்பெண்கள் யாரும் தற்கொலை செய்யவில்லை. ஆனால் போன எல்லாரும் பின்னர் தனிய வாழ்கை நடத்துகிறார்கள் என்றும் இல்லை. அதுக்குள்ள ஆதரவுகள் நிறைய இருக்குது. அதுக்குள்ள போகும்போது முதலில் நிறையப் பெண்களுக்கு சரியான கஸ்டமாக இருக்கும்- செல்ட்டர்களுக்கு நான் போறான். செல்ட்டர்கள்தான் என்னுடைய இப்பத்தைய வேலைகளின் ஆதாரம்.. அதில் இருக்கிற பிள்ளைகள் ஆரம்பத்தில் சரியான மன உளைச்சல்களுக்கு உள்ளாகி தங்களைப் போட்டு சித்திரவதைப்படுத்துவினம். அவர்களுக்கு தாங்கள் கொலை செய்யப்படுவினம் என்ற பயம் கூட எப்பவும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஏனென்றால் வெளியில் இருந்து வற பிரச்சனைகள் பெரிய பயங்கரமான பிரச்சனைகள்- அது மட்டுமல்ல ஒரு செல்ட்டரில் இருந்து ஒரு பிள்ளை வெளியில் போக அண்ணன்காரன் கையில் எட்டிப் பிடிச்சிட்டான். தேடித் தேடி செல்ட்டரைக் கண்டுபிடிச்ச வந்து அவனை எட்டிப் பிடிச்சுக்கொண்டு. எங்களை அவமானப்படுத்துகிறாய்- எங்கட குடும்ப மானம் போகுது- நீ உன் புருசனோட போகோணும் என்று சொல்லி வற்புறுத்துவினம். இந்தப் பிள்ளைகளை குடும்பம்- பாதுகாக்கேல்ல- ஆதரவு தரேல்லை- அந்தப் பிள்ளைக்கு எல்லாம் அவளின் குடும்பத்தின் ஆதரவு துப்பரவாக இல்லை. எல்லோரும் கைவிட்டிட்டினம். ஏனென்றால் நீ புருசனை விட்டிட்டுப் போட்டாய்- அவளுக்கு புருசனோட வாழப் பிடிக்கவில்லை- ஆனா குடும்பம் புருசனோட போ எண்டு வற்புறுத்துகிறது- அப்ப இந்த குடும்ப உறவு- இரத்த உறவு என்று சொல்வதெல்லாம் என்னவாகின்றது இப்போது? எப்படியாவது பிள்ளையைத் தேடி அலைந்து கண்டுபிடித்து புருசனோட சேர்த்துவிடத்தான் இந்தக் குடும்பம் முன்னிற்கிறது. புருசனின் கொடுமை பற்றியோ உளவியல் ரீதியில் அது ஏற்படுத்தும் தாக்கம் பற்றியோ ஒரு அக்கறையும் படுவதில்லை இது. கட்டிய புருஷனிடமே பாலியல் கொடுமைகளைச் சகிக்க முடியாத சில பெண்கள் உள்ளனர். இதை எங்கட சமூகம் நம்புமா? மேலை நாட்டு வீடியோக்களுக்கான பாலியல் ஈடுபாடுகள் நிஜவாழ்க்கை நிகழ்வுகளாகக் கருதித் தங்கள் மனைவியரை வற்புறுத்தும்போது அதுவும் பாதிப்பைப் பெண்களிடம் ஏற்படுத்துகின்றது.

சில பெண்கள் பிள்ளைகளுடன் செல்ட்டரில் வாழ்கிறார்கள் தானே. அவர்களுக்கான உதவி பராமரிப்பு செல்ட்டரில் எப்படி இருக்கிறது?

செல்ட்டர் என்பது ஒரு நிரந்தர வதிவிடம் அல்ல. தற்காலிக வதிவிட்தான். கூடுதலான பெண்கள் பிள்ளைகளுடன்தான் இருக்கிறார்கள். செல்ட்டரில் வாழ்கை கஸ்டமானது. குறிப்பாக எங்களது குடும்பங்களுக்கு இது மிகவும் கஸ்டம். வாழ்க்கை முறை, மொழி, உணவு, இடவசதி, பாடசாலை வசதி, பணவசதி கஸ்டம்தான். ஆனால் செல்ட்டர் தற்காலிகமானதுதான்- ஆனாலும் நாய் வாயிலிருந்தும், புலிவாயிலிருந்தும், நரிகள், ஓநாய்கள், வல்லூறுகளிலிருந்தும் பாம்புகளின் நஞ்சிலிருந்தும் வெளியேறியதாகப் பல்வேறு மிருகங்களாகத் தங்கள் கணவரின் கொடுமைகளை வர்ணிக்கும் பெண்கள் செல்ட்டரில் கஸ்டங்கள் இருந்தாலும் தாங்கள் பட்ட மனச்சித்திரவதையை விட அது பரவாயில்லை என்கிறார்கள். என்ன பிரச்சனைகள் என்றால் எல்லா செல்ட்டர்களும் வசதியானது என்று இல்லை. அரசாங்கத்தின் நேரடிப் பணம் போகும் செல்ட்டர் என்று இருக்கிறது- கொஞ்சம் கூடுதலாகப் பணம் கொடுபடும். அவர்களுக்கு. அவர்கள் கொஞ்சம் வசதியான அறைகள் வைச்சிருக்கினம்-

ஆனா வேற செல்ட்டர்கள் இருக்குது. சரியான நெருக்கம். ஒரு அறைக்குள்ளேயே தாய் பிள்ளைகள் எல்லாம் படுக்கோணும். மேலேயும் கீழேயும் படுக்கிற கட்டில் இருக்கும். சில இடங்களில் அதுக்குள்ள குசினி எல்லாம் பொதுவாக இருக்கும். தாங்களே சமைக்கலாம். சில இடங்களிலை ஒரு அறையிலையே இரண்டு குடும்பங்களும் இருக்கும். சல இடங்களிலை சாப்பாடு எவ்வாம் வழங்கப்படும். முஸ்லீம் பெண்களுக்கு கலால் முறைப்படியான உணவுப் பிரச்சனைகள்- மாமிச்ச சாப்பாடு, மரக்கறிச் சாப்பாட்டுப் பிரச்சனைகள் எல்லாம் இருக்கு. இப்போ கொஞ்சம் கொஞ்சம் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகிறது. எமது நாடு மாதிரி இங்கு எல்லாம் அரசாங்கத்தின் நேரடிக் கண்காணிப்பு இல்லை. ஒவ்வொன்றும் தமது சபைக்குள்ளால் இயங்கும். அரசாங்க கண்காணிப்பில் இருக்கும் செல்ட்டரில் வேலையாட்கள் கூடவாக இருக்கும். இப்படி செல்ட்டர் சிக்கல்கள் இருக்க செல்ட்டர் வேலையாட்களால் பாதிக்கப்பட்ட பாரபட்சம் காட்டப்பட்ட பெண்கள்கூட இருக்கிறார்கள். நான் போற ஒரு செல்ட்டர் திறமான செல்ட்டர்- ஏனென்றால் அதன் தலைவர் வந்து ஒரு கறுப்பினத்தவர். அங்கு பணிகள் நடக்கும் விதம் வித்தியாசம். வேறு ஒரு செல்ட்டர் இருக்கிறது. அங்கே நானும் வேலை செய்தானம். ஒன்றரை மாதம் வேலை செய்தானம். என்னையே கலைச்சாச்சு. நான் பெண்களுக்கு கூட ஆதரவு செய்யுறன். தங்களுக்கு எதிராக நடக்கிறன் என்று. பொதுவாக செல்ட்டரில் துவேசம் இருக்கிறது. அதைவிடப் பிரச்சனை பிள்ளைகள்தான். நிறையப் பிள்ளைகள் சிறிய இடத்தில் இருக்கும் போது பாரிய சிக்கல்கள் வரும். குடும்பத்தின் வன்முறைச் சூழலுக்குள் ஆட்டிட்டு பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் அங்கு வருவார்கள். அவர்களுடன் வேறு பிள்ளைகள் கலக்கும் போது. பெருத்த சிக்கல்கள் வரும். இந்த செல்ட்டர் வாழ்வு தற்காலிகம் என்றபடியால் அதன் பிறகு அவர்களுக்கு வீடுகள் கொடுக்கப்பட்டு தனித்துப் போகும் போது மாறுவார்கள். ஆனால் புருசன்மாரால் அடித்துத் துன்புறுத்தலுக்குள்ளானவர்கள் என்றால்தான் குறைந்த கட்டண வீடு கிடைக்கும். மெட்ரோ கவுஸ் என்ற வீடு. அது உடனடியாகப் பிரச்சனை வந்து அவர்கள் உடனடியாக செல்ட்டருக்குப் போகவேண்டும். போக முதல் அவர்களுக்கு அடி விழுந்திருக்க வேண்டும். பெரிய அநியாயம் என்னவென்றால். உணர்வு ரீதியில் உளவியல் ரீதியில் துன்புறுத்தலுக்குள்ளானவர்களுக்கு வீடு கொடுப்பதில்லை. உண்மையாய் அடிச்சுக் காயம் இருக்கோணும். பொலிஸ் ரிப்போட் இருக்கோணும். அப்படியானவர்களுக்குத் தான் தனி வீடு கொடுப்பார்கள். உளவியல் ரீதியில் துன்புறுத்தப்படும் பெண்கள் ஏராளம். உதாரணத்துக்கு ஒரு பெண் இருக்கிறா, அவ உளவியல் ரீதியில் பலத்த துன்புறுத்தலுக்குப்பட்டா. உடலியல் ரீதியிலும் துன்புறுத்தப்பட்டா. ஆனால் அவளுக்கு செல்ட்டருக்குப் போகத் துணிவு இல்லை. பலம் இல்லை. எவ்வளவு உதவிகள் கிடைத்தும் முடியவில்லை. சமூகக் கட்டுப்பாடுகளை உடைத்துக் கொண்டு, உறவினர்களை வெறுத்துக் கொண்டு போறாதுக்கு அவ முடியாமல் இருந்தா. கடைசியில் அவரின் பிள்ளைகள் பாடசாலையில் பாடங்களை ஒழுங்காகச் செய்யவில்லை என்று பாடசாலையில் பிள்ளைகள் ஒடுங்கிப் போயிருப்பது கண்டு, பிள்ளைகளின் நடத்தைகள் நடைமுறைகள் எல்லாம் பலவீனமாக இருப்பது கண்டு ஆசிரியர்கள் அந்தப் பிள்ளைகளிடம் கேள்வி கேட்டுக் கேட்டு அறிந்து கொண்ட பின் குழந்தை நலச்சேவை (Children aid society) க்கு அறிவிச்சுத்தான் தெரிய வந்தது அந்தப் பிள்ளைகளுக்கும் தாய்க்கும் இவ்வளவு பிரச்சனைகள் என்று. உனக்குப் பிள்ளைகள் வேணும் என்றால் புருசனைவிட்டு வர வேணும் என்று. அவர் திருந்தாமல் அவருடன் இருக்கேலாது- ஆனா நீ புருசனோடான் இருப்பதென்றால் இரு, நாங்கள் பிள்ளைகளைத் தரமாட்டம் என்று சொன்னதால் அவ பிள்ளைகள்தான் தேவை என்று புருசனை விட்டு வந்துவிட்டா. அப்படி எல்லோருக்கும் வீடு கிடைக்காது. மிக அண்மையிலிருந்து உணர்வுரீதியிலான துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளானோருக்கும் வீடு கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் அதை நிரூபிக்கிறது கொஞ்சம் கஷ்டம். அண்மையில் நாலைந்து பிள்ளைகளின் தாய் ஒருவர் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணின் கையை வெட்டினா. அவா ஒரு கறுப்பினப் பெண். அவளுக்கு நீண்டகாலமாக மனவுளைச்சல் இருந்தது. இவர் பள்ளிக்கூடத்துக்குத் தன் பிள்ளைகளை மாத்தக்கணக்கில் அனுப்பவில்லை என்று பள்ளிக்கூடம் தான் Children aid Society க்கு அறிவிச்சு அது பிள்ளைகளை எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டது. அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்? பிள்ளைகளை எடுத்துக் கொண்டு போட்டார்கள். ஆனால் இந்தத் தாய் மனவுளைச்சலில் இருக்கிறா என்று அவளுக்கு ஒரு உதவியும் செய்யவில்லை. அவரின் மனவுளைச்சல் பாராதாரமான பிரச்சனை. அது புற்றிய கவனம் இல்லாது பிள்ளைகளை எடுத்துக் கொண்டு போவது பெரிய கொடுமை. அவளுக்குப் பிள்ளைகள் தான் பொக்கிசம்.. தன்னோடு சேர்த்து வைத்துக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகள் திடீரெனப் பறி போனவுடன், இது பக்கத்து வீட்டுக்காரி சொல்லித்தான் நடந்திருக்கிறது என்று நினைத்து ஓடிப்போய் அவரின் கையை வெட்டிவிட்டா. 2மாதத்துக்கு முன் நடந்தது இது.

சரி. தனியாக வீடு கொடுத்து வாழும் பெண்களுக்கு தமிழ்ச் சூழலில் வெளியில் இருந்து எவ்வகைப் பிரச்சனைகள் வருகிறது?

பயங்கரமான பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. பலருக்குத் தொடர்ந்து பயமுறுத்தல்கள் இருக்கிறது. இந்தப் பெண்கள் சரியான மனோவைராக்கியத்தை வளர்க்கிறேல்ல- அப்ப அவையன் என்ன செய்வினம்- தனித்து வீடு எடுத்தவுடன் வீட்டுக்குள்ள உள்ளீட்டு மாப்பிள்ளைமார் சிலர் இருந்திடுவினம். புருசன்மாருக்கும் சுகமான வழி. அப்படிப் போய் இருப்பவை ஏராளம். சிலர் கௌரவப் பிரச்சனையில் போகமாட்டினம். இதில் பெண்கள் திடமாக நிற்காட்டி அவர்களுக்குப் பிரச்சனைதான். திடமாக நிற்காமல் என்றால் இவங்கட வெருட்டல்கள் அவமதிப்புக்களை பொலிசிற்கு அறிவிக்காமல் விட்டால் அது கூடிக்கொண்டே போகும். பொலிசுக்கு அறிவித்தால் என்ன நடக்கும் என்றால் அதிகம் சிக்கலானவர்கள் என்றால் அவரை 500யாருக்குள் போகக் கூடாது என்பார்கள். அதிலும் கூடினால் ஜெயிலிற்குள் போடுவார்கள். நிறையப்பேரை உள்ளூக்குள் போட்டும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் தனியாக வாழ்ந்த பெண்களைப் பிரச்சனைப்படுத்தவும் கொலை செய்யவும் செய்கிறார்கள். மொன்றியலில் ஒரு தமிழ்ப் பெண், ஸ்காபரோவில், யோர்க்கில் இப்படி கொலை நடந்திருக்கு. வெள்ளை இனத்தவரிடையே இப்படியானவை கூட நடந்ததற்கான ஆதாரம் உண்டு. லெஷர்ரில் இருந்திட்டு வீடு பார்க்க- பொருட்கள் எடுக்க எனப் போனவர்கள் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர். பொலிஸ்காரன் பிரிந்த தன் மனைவியைக் கொன்றது எனக் கதை நீழும்.

இந்தச் செல்ட்டர்கள் மற்றும் பெண்களுக்கான அமைப்புக்களில் எத்தனை தமிழ் அமைப்புக்கள் பங்காற்றுகின்றன? இவர்கள் எவ்வகையில் பெண்களின் சிக்கலுக்குள் வேலை செய்கிறார்கள்?

செல்ற்றருக்குள் தமிழ் தெரிந்தோர் மிக மிகக் குறைவு. வேலை செய்யும் தமிழரும் மிகக் குறைவு. அதைவிட வெளியில் தெற்காசியப் பெண்கள் நிறுவனம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதில் தமிழ் மொழி பேசுபவர்கள் இருக்கிறார்கள். குடும்ப வேலைகள் சங்கம். தமிழிழச்சங்கம், வசந்தம், சென்ற யோசெப் பெண்கள் உதவி நிறுவனம். சேபோர்ன் கெல்த் சென்ரர் போன்றவற்றால் அவை தொடர்பாக வேலை செய்ய தமிழ் ஊழியர்கள் உள்ளனர். ஆனால் வீடுகளில் சென்று உதவுவாரில்லை. நான் வந்து உளவியல் நிறுவனம் ஒன்றில் வேலை செய்கிறேன். கூடுதலான பெண்கள் உளவியலில் பாதிக்கப்படுகிறார்கள்- என்னுடைய வேலைத்தளத்தில் ஒரேயொரு தமிழ் பேசும் ஆண்தான் இருக்கிறார். நாங்க வீடுகளிலும் சென்று உதவுவோம்.. ஆனால் நான் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் சந்தித்து உதவிவருகிறேன்.

எத்தனை பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள் வரையில் உங்கள் தளத்தில் இருப்பார்கள்?

நிறுவனம் சார்ந்த தடயங்களை நான் இங்கு கூறமுடியாது. ஆனால் எத்தனையோ பெண்கள் இருக்கும் இடத்தில் ஒரேயொரு ஆண் மட்டும்தான் இருக்கிறார்- நான் உளவியலால் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களில்தான் வேலை செய்கிறேன். அவையளுக்கு 18க்கு உட்பட்ட பிள்ளைகள் இருக்கவேண்டும், அவர்கள் வீடற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும்.. அப்படியானவர்களைத்தான் நாங்கள் இதில் எடுத்து வேலை செய்கிறோம்- இது வேலை சம்பந்தமான தளம்- இதில் ஒரு ஆண் மட்டும்தான் இருக்கிறார். இது குடும்பம் என்ற சூழலில் அல்லாமல் தனிப்பட்டவர்கள் என்று பார்த்தால் அதில் நிறைய ஆண்கள் உளவியலில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இவர்கள் எவ்வகையான பாதிப்புக்குள்ளானவர்கள்?

இவர்கள் அதிகமான யுத்தம் சம்பந்தமான பாதிப்புக்குள்ளானவர்கள்- டிப்பிரஸன்தான் - மன உளைச்சல் கூட- இதில் பாரதாரமான மனச்சோர்வுக்கு உள்ளானவர்கள்தான் அதிகம். சாதாரண மனச்சோர்வுள்ளவர்களை நாம் எடுப்பதில்லை. யுத்தத்தில் நேரடிப் பாதிப்புக்குள்ளானவர்கள் இவர்களில் பலர். இது எனது வேலை சம்பந்தமானது. வெளியில் நான் நிறையப் பேரைப் பார்க்கிறேன். நிறையப் பிரச்சனைகளுக்குள்ளான பெண்களை செல்ட்டர் வழிய போய்த் தனியாகச் சந்திக்கிறேன். வேண்டிய உதவி செய்யிறேன். கிட்டடியில் எல்லாம் ஒரு பெண்ணுக்கு புருசன்ர அண்ணன்காரன் போய் வீட்டில் அடிசிருக்கிறான். ஆம்பிளை. நல்லா ஆங்கிலத்திலை கதைப்பார். பொலிஸ்காரர் போனவுடன் அவளுக்கு சுகமில்லை. அதுதான் ஓடுறா என்று சொல்லி நன்றாகக் கதைத்து அனுப்பிவிட்டான். அந்தப் பெண்ணுக்கு போன் பண்ணக் கூடிய வழி அப்ப இருக்கேல்லை வீட்டில். மாமி போனும் கையுமாக பக்கத்துவீட்டுக்காரனிட்ட போய்க்கேட்க அவளும் விடேல்ல. பக்கத்துவீட்டுக்காரனிட்ட புருஷன் இவளுக்கு விசர் என்று சொல்லித் தடுத்திட்டான். அவளுக்கு மென்டல் பிரச்சனை அதுதான் வந்திருக்கிறா என்று. அடுத்த வீட்டுக்காரனிட்ட போய்த்தான் போன் பண்ணியிருக்கிறா. இந்தப் பொலிஸ்காரர் வந்து இந்தப் பிள்ளைக்கு எவ்விதத்திலும் உதவவில்லை. அவ நல்ல திடமானவ- அவளுக்கு ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை- இப்படி பொலிசுக்கு முன்னாலையும் கோட்டிலையும் பொம்புளையனை விசர் எண்டு மென்டலாக்கிறவை நிறைய இருக்கினம்.. நிறையப்பேர் பெண்களின் துன்பத்தை மென்டலாகக் காட்டிறவர்கள். கோட்டில் காட்டிறதுக்கு டொக்ரரிட்டக் கூட மென்டல் என்று லெட்டர் எடுக்க வெளிக்கிட்டிருக்கினம். ஒரு குடும்பத்தில் பிள்ளையை எடுக்கிற பிரச்சனையில் தாயை மென்டல் என்று டொக்ரரிட்ட லெட்டர் எடுக்க முயற்சி செய்திருக்கினம்- இப்படி பெண்களை மென்டலாக்கிறது கனடிய தமிழ்ச்சமூகத்திலை அதிகம். இங்கு அதிகமாக இருக்கிறது.

செல்ட்டரில் இருக்கிற பெண்களுக்கு அங்கிருந்து வேலைக்கு வேண்டிய வசதி செய்து கொடுக்கினமா?

போய் வரலாம். அவர்களாகவே வேலைதேடவேண்டும். அவர்களது பிரச்சனைகள் குறித்து அதாவது அதிக மனவுளைச்சலுக்கு உட்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு அவர்களே கூட்டிக் கொண்டு போய் வருவீனம். ஆனால் அவையளுக்குள் தன்னம்பிக்கையை வளர்க்க வேண்டும்.. தாங்களாக இயங்க வேண்டும்- என்றதற்காக அவர்களாகவே வேலை தேடி போய் வரக்கூடிய சூழலை ஏற்படுத்துகிறார்கள். பிள்ளைகளை வெளியில் விட்டுட்டு போக Day care எடுத்துக் கொடுக்கினம்.. செல்ட்டர்களில் குழந்தை பராமரிப்பு உதவியும் உண்டு. அநேகமாக செல்ட்டருக்குப் போன பெண்கள் முன்னேறுவதுதான் அதிகம்..

பொதுவாக குடும்பங்களில் ஏற்படும் நெருக்கடி- ஆண்களின் வன்முறை பொருளாதாரத்தில் முன்னேறிய, படித்த பெண்கள் மத்தியிலும் இதே சூழல் நிலவுகிறது தானே?

ஆம்- நிறையவே இருக்கிறது. அவர்கள் இங்குள்ள சூழல் நன்கு புரிந்தவர்களாக இருப்பார்கள். தமது மரியாதை பற்றி அதிகம் யோசிப்பவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்கள் எங்களை அணுக மாட்டார்கள். தாங்களாகவே செல்ட்டர்களுக்கு போவார்கள். ஒரு டொக்ரர் கூட அவரின் குடும்பத்துக்குள் உளவியல் சார்ந்த பிரச்சனை வந்து பிரிந்திருக்கும் நிலை வந்தது. பின் என்ன நடந்தது என்று தெரியாது. ஆனால் படித்த பெண்கள் வன்முறைக்கு ஆளாவதும் சகஜம். சமூகப் பெறுமானங்கள் அவர்களையும் விட்டு வைக்கவில்லை. ஆணாதிக்கம் எந்த மட்டத்தில் இல்லை?

பாடசாலைக்கு போகும் பெண்கள் சிறுமிகள்- அவர்களின் குடும்ப உறவினர்களால் பாலியல் துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளாவது நமக்குத் தெரியும். ஐரோப்பாவில் 2000 ஆண்டளவில் 3 தமிழ்ச் சிறுமிகள் பாலியல் உடலுறவுக்கு உட்பட்டுள்ளது அதுவும் அந்தப் பிள்ளைகளின் தந்தையாலே துன்புறுத்தப்பட்டதும் அது வழக்குப் பதிவு செய்யப்பட்டதும் பற்றிக்

கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்- அவர்களுக்கு மொழிபெயர்ப்பாளராகப் போனவரின் தகவல் இது- (இதற்கு என்னிடம் ஆதாரம் இல்லை.) அந்த மாதிரியான நிலை இங்கு எப்படியுள்ளது?

பாடசாலைப் பெண்கள் மட்டுமில்லை- பொதுவாக எல்லாச் சிறு, இளம்பெண்வர்க்கத்தினரையும் இதில் அடக்கலாம். நிறையவே இருக்குது. இருக்குது என்று சொன்னவுடன் உடனே என்ன செய்வின்ம என்று எங்கட ஆட்கள்- ஐயோ எங்கட சமூகத்தில் அப்படி ஒன்றும் இல்லை என்று போல் ஓடிவருவினம். அப்படி ஒரு மாயையைப் பரப்பி வந்திருக்கினம். எங்கட ஆம்பிளையன் ரேப் பண்ணுவதில்லை- எங்கட ஆம்புளையனுக்கு Aids இல்லை. எங்கட சமூகத்தில் Aids என்ற சாமானே இல்லை. அது எல்லாம் வேறு யாருக்கோ என்ற எண்ணம் வலுவாக இருக்கிறது. இங்கு ஒரு கேஸ் நடந்தது- ஒரு தமிழ்ப் பாட்டன் ஒரு சின்னப் பிள்ளையைப் பாலியல் துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளாக்கியது- அதைப் பெரிதாக அட்டகாசம் செய்து என்ன இது உவங்களுக்கு விசேஷம்.. பாட்டன் ஒரு ஆசைக்கு பிள்ளையை நுள்ளிக் கிள்ளி இதெண்டால் இதை இப்படி எடுக்கிறாங்களே என்று சொல்லி மூடிக் கட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு போனார்கள்- அது தாண்டி. அந்தப் பிள்ளை போய்ச் சொல்லியிருக்கிறது- இது உண்மையாய் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்று யோசிப்பதில்லை. அந்தக் குழந்தையையும் வெருட்டி பேசி சொல்லாமல் மறைக்கினம். கணக்க வெளியில் போக வேண்டாம்- என்னுடைய மகனைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். அவனுக்கு சின்ன வயதில் இதேமாதிரி அனுபவங்கள் நடந்திருக்கிறது. ஆனால் என்னுடைய மகனே என்னுடன் வாய்விட்டுக் கதைக்கேல்- இப்ப மகன் வளர்ந்து அம்மாவிட்ட சொல்லலாம் என்ற சூழல் வந்திருக்கிறது. சொல்கிறார்- இப்படியான வன்முறைகள் மிக நெருங்கிய உறவினர்களால்தான் அதிகமாக நடக்கின்றது- இப்படியான சம்பவங்களை வெளியில் சொல்லக்கூடிய நிலையை நமது சூழல் வளர்க்கேல். இப்ப எனக்குச் சின்ன வயதில் நடந்த, 4.5 வயதில் நடந்த பாலியல் துன்புறுத்தல்கள் என்னை மனரீதியில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அது பற்றி எனக்குச் சொல்லக் கூடிய சூழலை என் பெற்றோர்கள் வளர்க்கேல். அது சொல்லக் கூடாது என்று செய்பவர்களே சொல்லிப் போடுவினம். சொன்னால் சொக்கிலேட் தரமாட்டேன் என்றால் சொக்கேட் காணாத கிராமப்புறச்சிறு குழந்தை என்ன செய்யும். சொக்கேட் அந்த நேரத்தில் சரியான முக்கியம். இது பற்றிச் சொன்னால் சைக்கிளில் ஏற்றமாட்டேன், ஆசுப்பத்திரிக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய் ஊசி போடுவிப்பேன், பேயிட்டைக் குடுத்திடுவன் என்றெல்லாம் பயப்படுத்துவார்கள் என்றால்? ஒரு 5 வயதுப் பிள்ளைக்கு சைக்கிளில் ஏறிப் போவதுதானே முக்கியம்.. உண்மையில் சிறுவயதில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் படம் போல மனதில். ஆனால், சில நிகழ்வுகள் துணிக்கையாகத்தான் நினைவில் வருகிறது. அப்போதெல்லாம் எங்களது பெற்றோர் எங்களுக்குச் சொல்லித்தரேல். இது பிழை. அது பிழை என்று. இந்தப் பாலியல் அறிவூட்டல்கள் எங்களது பெற்றோர்களுக்கு இருக்கேல். ஏன் எனக்குக் கூட இருக்கேல், நான் என்றை பிள்ளையானால் இப்படியான சூழல் இருக்குது என்று தெரியப்படுத்த வேணும். இப்படி நடந்த பெற்றோர் சிலர் வந்து சரியாக் கவலைப்பட்டிச்சினம். ஒரு சில பெற்றோர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கினம். ஒரு பெண்ணின் பிள்ளையை அவரின் தம்பிக்காரனுடன் விட்டுட்டுப் போடுவினம். அந்தப் பிள்ளை அவனால் பாலியல் துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது தாய்க்குத் தெரியாது. தாய் நம்பப்போறாவோ. இந்தப் பிள்ளை பாடசாலையில் சொல்லக்கூடிய சூழல் ஏற்பட்டது. அதால் சொல்லி Children Aid Society மூலம் தாய்க்குச் சொல்லி தெளிவாக அவர்களுக்குத் தெரிஞ்சிட்டுது. இது நடந்திருக்கிறது என்று. அதன்பிறகு அவரை அந்த வீட்டில் வைத்திருக்கவும் ஏலாது. அதைவிட அவரை கைது செய்ய வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டது. இதனை விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய குடும்பம் என்றபடியால் அவருக்குரிய நடவடிக்கைகளை சுமுகமான முறையில் செய்தார்கள். ஆனால் எல்லாக் குடும்பங்களும் அப்படிச் செய்ய மாட்டினம். நம்பமாட்டினம். இன்னொரு குடும்பத்தில் ஒரு பிள்ளையின் தகப்பன். தாய் இல்லாத பிள்ளை. அவர்தான் வளர்த்துக் கொண்டு வந்தார்- அவர் வந்து அந்தப் பிள்ளையுடன் தகாத முறையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறார் என்று சொல்லி குற்றம் சாட்டி பிள்ளையிடம் இருந்து பிரித்திருக்கிறார்கள்- ஆனால் அவர் தான் அப்படிச் செய்யவில்லை என்று வாதாடி- Doctor இடம் போய் கடிதம் எடுத்து ஆதாரம் தேட முயற்சி செய்தார். இப்ப அந்தப் பிள்ளை சொல்வதினை மறுத்து முறியடிக்கத்தானே பார்க்கிறார்கள்- அதைப் பொய்யாக்கத்தானே பார்க்கிறார்கள்- சிலர் கேட்கலாம் அவர் உண்மையாகச் செய்தார் என்று என்னென்று உங்களுக்கு தெரியும்? என்று- எனக்கு தெரியாது. ஆனால் அந்தக் குழந்தை சொல்வதனை நாம் ஏற்கத்தானே வேண்டும். அவர் 10 பேரிட்ட சொல்லிவிடுகிறார்- என்னை இப்படிச் செய்திட்டாங்கள் என்று- சமூகம் என்ன செய்யிறது- ஐயோ தாயில்லாம வளர்த்த அந்தாளப் பற்றி இப்படியா சொல்லுது என்று- அதை நாங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாரில்லை. இப்படி நடக்கலாம்- இப்படி நடக்கும்- இருக்கு- எங்களிட்ட இருக்கு என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள நமது சமூகம் தயாரில்லை. ஆனால் இந்தக் கொடுமை நமது சமூகத்தில் நிறையவே இருக்கிறது. அண்மையில் பெற்ற தந்தை 12 வயதில் தனக்குப் பாலியல் கொடுமை செய்ததாக 25 வயதுப் பெண் கூறினார்.

குடும்பங்களில் நிலவும் சிக்கல்கள் பிரிவினைகள் எல்லாம் பாலியல் பிரச்சனைகள் சார்ந்தது. இங்குவாழும் குடும்பங்களில் பாலியல் உணர்வு நிவர்த்திகள் ஏற்படாததும் தான் பெரும்பாலான உளவியல் சிக்கல்களுக்கும் குடும்பச் சிக்கல்களுக்கும் காரணம் என்று ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. இது ஆண் சார்ந்த கருத்தாகத்தான் இருக்கிறது- இந்த கருத்துப் பற்றி உங்கள் கணிப்பு என்ன?

இதில் வந்து ஆண்களுக்கு பாலியல் உணர்வு கூட- பெண்களுக்கு பாலியல் உணர்வு குறைவு என்ற கருத்துடன் கூட எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. ஏனென்றால் பாலியல் உணர்வு குறைந்த ஆண்கள் எங்களிடத்தில் பெருகிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பது ஆய்வுகளில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ள ஒன்று வந்து காரணம்- குடிவகை- குடிப்பழக்கத்தால் பாலியல் உணர்வு குறைந்துவிடும் நிலையில் பல குடும்பங்களில் பிரச்சனைகள் வருகிறது. பெண்களால் ஆண்களின் பாலியல் தேவையை நிவர்த்தி செய்யவில்லை என்பது சில குடும்பங்களில் இருக்கிறது- பெண் ஏற்கனவே மனவுளைச்சலுக்குட்பட்டு

மனச்சோர்விற்கு ஆட்பட்டிருந்தால் அவ்விற்கு பாலியல் உணர்வு இருக்காது. அதை விளங்கிக் கொள்வதில்லை. ஏன் பாலியல் உறவுக்கு வருகிறார் இல்லை என்பதன் விளக்கத்தை அறிய முற்படுவதில்லை- வேலையால வந்து கதிரைக்குள்ள இருந்தால்- நான் வேலைக்குப் போறேன்- நீ வீட்டில் தானே இருக்கிறாய் உனக்கென்ன- என்று சொல்வதுதான் இந்த ஆண்கள்- 2குழந்தைகளை வீட்டில் வைத்து அதுவும் கைக்குழந்தைகளை நாள் முழுவதும் பராமரிக்கிறது பொம்புளை- 12 மணித்தியாலம் வேலை செய்யிற ஆம்பிளையைவிடக் களைச்சுப் போவா- பிறகு வேலையால வந்த அவரக் கவனிச்சு, அவருக்கு சாப்பாடு போட்டு வரவும் அவருக்கு வேலை ஓயாது- அதுக்குப்பிறகு அவருக்கு T.V பார்க்கிறதுதான் வேலையாக இருக்கும். அநேக குடும்பங்களில் பெண்களுக்கு அதுக்குப்பிறகும் வேலை ஓயாது- கழுவுவது- துடைப்பது- சாப்பாடு கட்டி வைப்பது- அப்படிச் செய்யேக்க அந்தப் பிள்ளை களைச்சுத்தானே போவா- அப்ப நீங்க நினைச்சுப் பாருங்கோ- இப்படியான பொம்புளையன் பாலியல் உணர்வோட இருப்பினம் என்று எதிர்பார்க்கலாமா? அதுவும் பக்டரிக்கு வேலைக்குப் போகும் பெண்களுக்கு இவ்வளவு வேலையும் வீட்டில் செய்ய அவர்களுக்கு நித்திரை கொள்ள நேரமே இருக்காது- உடம்பு களைச்சுப் போகும். அப்ப இந்தப் பெண்கள் போய்ப் படுக்க ஆண்கள் பாலியல் உணர்வில் உழன்றால் அவர்களுக்கு பெரும் சமையாக இருக்கும். அவையோடே வேலையைப் பங்கிட வேண்டும்.. களைப்பில் மல்லாந்து கிடக்கிற பொம்புளையை செக்ஸிற்கு கூப்பிடுவது அநியாயம்.. அதைவிட இங்குள்ளது மாதிரியான வாய்வழிப் புணர்ச்சி- எல்லாம் நமது பெண்களுக்கு அந்நியமானது- அவர்களுடைய பாலியல் படிப்பில் அறியப்படாதது. இதை எதிர்பார்த்தும் ஏமாற்றம் ஆண்களுக்கு ஏற்படுகிறது. பாலியல் உறவு பரஸ்பர புரிந்துணர்வின் மூலம்தான் வெற்றியான உறவாகும். வயகரா வெற்றியளிக்கவில்லையே.

இங்கு பெண்களிடம் வேறு எவ்வகையான சிக்கல்களைக் காண்கிறீர்கள்? இந்தச் சீர்கெட்ட மனோநிலையில் தமிழ்க் குழந்தைகள் எவ்வகையான பாதிப்புக்குள்ளாகிறார்கள்?

கனடாவுக்கு வந்த Immigrants எல்லோரும் செறிந்து வாழும் நிலைதான் இங்கு இருக்கிறது. எங்கள் சமூகத்தில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்தீர்கள் என்றால் வேறு சமூகங்களுடனோ அல்லது மற்றக் கலாச்சாரங்களுடனோ கொண்டு வந்து இணைக்கும் போக்கு இல்லை. கலியாணவீடோ செத்தவீடோ என்னவென்றாலும் நம்மவர்கள் தனித்து இருப்பார்கள். கலை நிகழ்ச்சிகள் என்றால் பரதநாட்டியம் அளவுக்குத்தான் அறிவு இருக்கிறது. என்னென்றால் இன்னொரு நாட்டிற்கு வந்து அங்குள்ள சூழலை உள்வாங்குவது இல்லை. நம்மவர்களுக்கு ஒரு பயம். நாங்கள் நமது கலாச்சாரத்தை விட்டு வெளியில் போனால் பிள்ளைகளும் போய்விடுவார்கள் என்று. அந்தப் பயத்தின் காரணமாக அநேகர் அங்கால தொடர்பு கொள்ளுகின்ற இல்லை. அதைவிட எங்களிடம் ஒரு ரேசிஸ்ட் கருத்தோட்டம் ஆழமாகச் சமைஞ்சுபோய் இருக்கிறது. வெள்ளைக்காரனிடம் இருக்கிறதைவிட எங்களிடம் பல மடங்கு இருக்கிறது-கறுப்பு இனத்தவர்களுடன் பிள்ளைகளைப் பழகக்கூட விடமாட்டார்கள். நட்பாக இருக்க விடமாட்டார்கள். ஒரு பிள்ளையை கறுப்புப் பிள்ளைதான் அவ்வின் குடும்பப் பிரச்சனையில் இருந்து காப்பாற்றினவர்கள். ஆனால் அந்தப் பிள்ளையின் சகோதரங்கள் அவவைச் சேர்த்துப் பழகுவதில்லை. ஏனென்றால் அவ கறுப்புப் பிள்ளையுடன் கூடி இருந்தவா என்று- இந்த மனோநிலையை குழந்தைகளிடமும் விதைக்கிறார்கள்.

ஈழப்போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம் என்னும் தலைப்பில் சி.புஸ்பராஜா அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட 632பக்கங்களைக் கொண்ட நூல் வரலாற்றுப் புரட்டுகளும் பொய்களாலும் புணையப்பட்ட மிகச்சிறந்த நாவல். இது குறித்து அசுரா தேவதாஸ் உமாகாந்தன் நந்தன் ஆகியோரால் வெளியிடப்பட்ட நூலில் இருந்து...

தனது தந்தை தமிழரசுக் கட்சி மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாக தன்னையும் அதில் இணைத்துக் கொண்டு செயல்பட ஆரம்பித்ததாக துவங்கி, பிரான்சில் நடைபெற்ற அமிர்தலிங்கத்தின் பவள விழா வரை இவருடைய சாட்சியம் அமைந்திருக்கிறது. இப்புத்தகத்தில். துரையப்பா, பஸ்தியாம்பிள்ளை, செட்டி போன்றவர்களை வில்லன்களாகவும், தன்னையும், சிவகுமாரனையும் முக்கிய நாயகர்களாகவும் புனைந்து நீட்டி முழங்கி முடித்திருக்கிறார்.

சிறீலங்கா அரசினது இனவாதசெயல்களானது தொடர்ச்சியாக தமிழ் மக்கள் மீது பிரயோகிக்கப்பட்டு வருவதென்பது உண்மையாயிருந்தபோதும், அவற்றை ஒன்றை இரண்டாக்கி, இரண்டை நாலாக்கி-தமிழ் அரசியல்வாதிகள் மேற்கொண்ட தேர்தல் வியாபாரம் பண்ணியது ஒன்றும் பொய்யாக்கிவிடப் போவதில்லை. துரையப்பாவிற்கு நிகராக தன்னை தலைவனாக்கிக் கொள்ள அமிர்தலிங்கம் செய்த றொமான்டிக் விளையாட்டுக்களே தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் அரங்கேறியவை. விசா இன்றி ஜனார்த்தனனை களவாக இலங்கைக்கு கூட்டிவந்து பேசவைத்து ஹீரோயிசம் காட்டியதுவே மாநாட்டு வன்செயலுக்கு அடிகோலியது. இப்படுகொலைகளுக்கு அரசாங்கமும் துரையப்பாவுமே காரணம் என்றும் அவர்களாலேயே ஏதோ திட்டமிட்டு நடந்ததாகவும், புஸ்பராஜா அவர்கள் தனது புனித நூலில் கதை விடுகிறார். கூட்டணிக்காக அதுவும் தனது தலைவர் அமிர்தலிங்கத்திற்காக புகலிடத்திலும் பொய்ச் சாட்சி சொல்லி புலம்பிப் பிதற்றுகிறார்.

Lime Ridge

நாள்பட நாள்பட பதட்டம் வரத்துடங்கி விட்டது. செத்துக்கித்துப்போனாளோ? தனியே வாழும் முதியவர்கள் வீட்டுக்குள் செத்துக்கிடக்க உடல் அழுகி நாற்றம் அடித்து பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் பொலிசுக்கு தகவல் சொல்ல ஏழெட்டு நாட்களுக்குப் பிறகு மரணம் கண்டுபிடிக்கப்படும்.

முடியாத காலங்களில் சாய்ந்து கொள்ள தோழும் சொல்லியழ துணையும் இல்லாது போதலும் எத்தனை கொடுமை. இழுத்துப்போட ஆள் இல்லாது செத்துப்போதலும் வாழ்க்கையில் ஒரு அங்கமா?

வாழ்வில் எதுதான் சுவாரஸ்யம்

மரணம் புதியதல்ல..

வாழ்வு இனிதென்று கொள்வதற்கில்லை.

அது கொடியது என்று மனம் கசப்பதுமில்லை.

ஆயினும்...

வாழ்வின் எல்லையில் எல்லா நாட்களும் அடங்கி ஒடுங்குகையில் கைகளை இறுகப்பற்றி மங்கும் விழிக்குழிக்குள் போய் வா.

போய் வா.

வானத்தில் ஒரு நட்சத்திரமாகவோ- காற்றிலே பறக்கிற பூ இதழாகவோ கல்லிலே மோதும் அலையாகவோ அதில் எழும் ஒலியாகவோ கலந்திரு.

போய் வா. என் அன்பே... போய் வா.

இன்னொரு பிறப்பு இன்னொரு வாழ்வு சந்திப்போம் போய் வா- என்று சொல்ல. மரணப்படுக்கையில் துணை ஒன்று இல்லாது போயின் மரணம் கொடியது. வாழ்வு கொடியது.

அவளை மற..

நெடுந்தாரம் பற..

கையிரன்டையும் அகல விரித்து- தலையை நிமிர்த்தி பார்வையை மூக்கின் நுனியில் குவித்தேன். நெஞ்சிக் கூட்டுக்குள் காற்று நிரம்பிக்கொண்டே இருந்தது. உடலின் பாரம் கால் கட்டைவிரலுக்கு ஊடுருவலானது.

ஹமில்டன் நகரின் மத்தியில் முளைத்து நிற்கிறது மகரந்த மலை. மலையின் உச்சாணியில் கிழக்கு விளிம்பில் நின்று வடக்கே விரியும் வாவி பார்த்து காற்றை நெஞ்சுக்கூட்டுக்குள் நிரப்ப நிரப்ப உடலின் பாரம் இன்னும் இன்னும் இலேசானது. கால் கட்டை விரலை விட்டு உடலின் பாரம் பாறைக்குள் புகுகிறது.

சக்கரவர்த்தி

தரையை விட்டு ஒரு இஞ்சி உடல் உயர்ந்தது.

விளிம்பில் இருந்து மெல்ல சரிந்தேன்.

நான் மிதந்தேன்.

குளிர்ந்த வாவிக்காற்று முகத்தில் மோதியது.

ஆகாசத்தில் பறப்பதில்தான் எத்தனை சுகம். இப்போது நான் ஹமில்டன் நகருக்கு மேலே பறந்து கொண்டிருக்கிறேன். என்னால் பறக்கமுடியும் என்கிற உண்மை என்னைத்தவிர வேறுபாருக்கும் தெரியாது. யாருக்கும் நான் சொல்லவில்லை. சொன்னால் நம்புவார்களா இல்லையா என்பதை விட எனக்கு சொல்ல வேண்டுமென்று தோன்றவில்லை.

என் மேல் அப்பியிருக்கும் கனவுமனிதன் என்கின்ற அபிப்பிராயத்துக்கு இந்த பரவசநிகழ்வு இன்னும் பலம் சேர்க்கும் என்னும் பயமும் உள்ளூரவுண்டு என்பதுவும் உண்மைதான்.

ஹமில்டன் நகருக்கு மேல் பறந்துதிரிதலில் எனக்குப்பிடித்தம் இல்லை. இங்கும் நீட்டு நீட்டு பூதங்கள்மாதிரி கட்டிடங்கள் முளைத்து விட்டது. ஒருபக்கம் இப்படி கட்டிடங்கள் என்றால் மற்ற பக்கமெல்லாம் இரும்புருக்கும் ஆலைகள்.கட்டிடங்களில் மோதி என் இறக்கைகள் உடைந்து போகும். அல்லது இரும்புருக்கும் ஆலையின் வெக்கையால் என் இறக்கைகள் பொசுங்கிப்போகும். ஆகவே எப்போதும் நான் விரும்பிப் பறப்பது நகரம் தாண்டி வடக்கே கிடக்கும் வாவிக்குமேல்தான்.

எழுந்து- மூன்று வளைவுமேடுகளை உண்டாக்கி பின் சமமாகும்.

மீண்டும் எழும் மூன்று வளைவுமேடுகளை உண்டாக்கி பின் சமமாகும் குட்டி குட்டி அலைகள், முப்பது வயசுக்காரியின் இடுப்பு மடிப்பு மாதிரி ரொம்பத்தான் அழகு.

கடலைப்போல் பிரமாண்டம் இல்லாதுபோனாலும் எங்கள் ஒன்றாரியோ வாவியும் கொள்ளை வடிவுதான்!

வாவியின் மேல் பறப்பது என் முதல் தெரிவு என்றால்- என் அடுத்த தெரிவு வைன் செய்யும் குதங்களுக்குமேல் பறப்பது. மகரந்தமலையின் தெற்கு பக்கமெல்லாம் திராட்சை தோட்டங்கள். அங்கே பறப்பது என்றால் எனக்கு போதை தானாக வந்துவிடும். செம்மதுவின் வாடை மேகக்கூட்டம் வரைக்கும் வீசும்.

‘ஹேய் வேண்டாம்.’

காற்றில் இறக்கைகளை ஆலா போல் அசைத்தேன்.

‘ஹேய்... ஹேய்... வேண்டாம்.’

உடலில் பாரம் கூடியது.

‘ஹேய் பாப் நில். வேண்டாம்’

இறக்கைகள் காற்றில் உதிர்ந்தன.

‘உனக்கு நான் இருக்கிறேன். நான் சொல்வதைக்கேள்!’

வெப்பக்காற்று மோதியது.

‘நில்... நில்... வேண்டாம்’

முற்றாக உதிர்ந்து விட்டது, எல்லா இறக்கைகளும்.

‘முட்டாள் வாழ்க்கை எத்தனை இனிமையானது.’

மூளையில் எங்கோ உறைத்தது.

இது லிண்டாவின் குரலாயிற்றே?

அகலவிரித்திருந்த கைகளை இயல்பாக்கினேன். கால்கட்டை விரலில் இருந்த பாரத்தை சமனாக்கி- நெஞ்சுக்கூட்டுக்குள் நிரம்பியிருந்த சுவாசத்தை-

மெல்ல மெல்ல வெளியே விட்டேன்.

‘இது நல்லது.’

என் பின்னே கேட்டது குரல். விளிம்பில் இருந்து கிழேயிறங்கி திரும்பி பார்க்க- பின்ஸ் விதியைக் கடந்து லிண்டா வந்துகொண்டிருந்தாள்.

‘ஹேய் லிண்டா ! என்னே ஆச்சரியம்? நீயெப்படியிங்கே? ஒரு வாரமாக எங்கே போயிருந்தாய்?’

‘ஓ’ நன்றி கடவுள். நான் இங்கே வராவிட்டால் உன்னை காப்பாற்ற முடியாது போயிருக்கும்.’

லிண்டாவின் உடல் பதறியது. வார்த்தையும் பதறியது.

‘இப்போதெல்லாம் நீ மிகவும் உளறுகிறாய். எங்கே போயிருந்தாய் ஒருவாரமாய்? உனக்கு ஏதுமில்லையே? நான் பயந்து விட்டேன் தெரியுமா?’

லிண்டா மிகக்கிட்டத்தில் வந்துவிட்டாள். அவள் முகம் கோபத்திலிருப்பதாய் தெரிந்தது.

‘உனக்காக மனைவி, குழந்தைகள் நண்பர்கள், இளமையெல்லாம் இருக்கிறது. நீயேன் சாகவேண்டும்?’

கேட்டுக்கொண்டே ஊன்றுகோலால் என் காலில் இடறினாள். நான் சாக இருந்தேனா? எப்போதும் போல் நீ இப்போதும் உளறுகிறாய்? என்னை நீ சபிக்கக்கூடாது. உனக்கு வயது கூடிக்கொண்டே போகிறது.’

நான் சொன்னதைக் கேட்டு லிண்டாவின் முகம் கோபத்தால் இன்னும் கோரம் அடைந்தது. கன்னத்து சுருக்கம் மெல்லத் துடித்தது. குழி விழுந்த கண்களை மெல்ல மெல்ல மூடி மூடித் திறந்தாள். மட்டமான “ஐ சடோ”பொருத்தமில்லாமல் இமைக்கு மேல் பக்கமாக பூசியிருந்தாள். நான் மெல்ல புன்னைகத்தேன்.

‘அறுபத்து ஏழு ஒன்றும் முதுமையில்லை.’

‘ஆமா ஆமா அறுபத்து ஏழு முதுமையில்லை.’

‘உன்னை நான் காப்பாற்றி இருக்கக்கூடாது. நீயும் ஜான் மாதிரி ஒரு பேடி.’

‘ஆமா ஆமா நானும் உன் ஜான் போல பேடி.’

'அவள் என்னுடைய ஜான் இல்லை. நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்னேயே நான் அவனை விரட்டிவிட்டேன். நீ எதுக்கு இங்கேயிருந்து குதித்து சாகப் போனாய்?'

என் இமைகளை சுருக்கி லிண்டாவை உற்றுப்பார்த்தேன்.

மகரந்த மலையின் முகடு பரந்த சமதரை. முகட்டின் கிழக்குப்பக்கமாக மலையின் விளிம்பை ஒட்டி பினல் வீதி கிடக்கிறது. பினல் வீதியின் இடது பக்கம் பணக்காரர்களும் உல்லாசிகளும் வாழும் பிரமாண்ட பங்களாக்கள். வலது பக்கம் பூங்கா, பூங்கா தாண்டி மலை விளிம்பு. அப்புறம் பெரும் பற்றைக்காடு. பள்ளத்தின் கீழே ஹமில்டன் பட்டணம். பட்டணம் முடிய ஒன்றிரையோ வாவி. கீழே கிடக்கும் நகரத்தையும் திராட்சை தோட்டத்தையும் வாவிடையும் ரசிக்க பார்வைப் பிரதேசம் இருக்கிறது. இங்கிருந்து சுவாசப் பயிற்சி செய்வது என் வழக்கம். என் சுவாசப் பயிற்சியை கிழவி குழப்பிட்டாள். என்றாலும் அவள் மீது எனக்கு பிரியம்தான். அவள் தனிமை மீது எனக்கு இரக்கம்.

'லிண்டா..லிண்டா...நான் கைகளை அகல விரித்து இந்த வாவிக்காற்றை ஆழமாய் சுவாசித்தேன்.

ஓ..நீ இந்த மகரந்த மலையில் இருந்து கீழே குதிக்கப்போகிறாயோ என நினைத்து.. ஓ.. ஜேசு கிறிஸ்து.'

'அது சரி லிண்டா- உனது வீடு எலுமிச்சை முனை அங்காடிக்கு எதிர்ப்புறம் அல்லவா இருக்கிறது. நீ எதுக்கு இங்கே வந்தாய்?'

பினல் வீதியை குறுக்கறுக்கும் கேஜ் வீதி வழியே மேற்கே இரண்டு மைல் போனால் மோகவாக் வீதி வரும். அவ்வீதி வழியே இடது பக்கம் நான்கு மைல்கள் போக மோகவாக்கும் வின்வோத் வீதியும் சந்திக்கும் இடத்தில் இருக்கிறது- எலுமிச்சை முனை அங்காடி. இந்த அங்காடியின் எதிர்ப்பக்கம்தான் லிண்டாவின் வீடு இருக்கிறது. இவளுக்கு கார் கூட கிடையாது. இத்தனை வயதில் நடந்தும் முடியாது.

'இந்த மகரந்த மலையின் முகட்டில்தான் என் அம்மாவின் வீடு இருக்கிறது. அவள் உல்லாசி.'

'ஓ.. உனது அம்மாவைப் பார்க்க வந்தாயோ?'

'ஆமா எல்லா வெள்ளியும் மதிய உணவு அவருடன்தான்.'

'உனக்கு அம்மா இருப்பதை எனக்கு நீ சொல்லவேயில்லையே.'

'ஏன் சொல்ல வேண்டும் உனக்கு.'

'ஜானை மட்டும் எதுக்கு சொன்னாய்?'

'அவன் பேடி.'

'ஓ...'

'ஆமா..

'நீ தனியாகத்தானே இருக்கிறாய். உனது அம்மாவுடன் போய் இருந்து கொள்ளேன். இருவருக்கும் தனிமை இருக்காதல்லவா? மன்னிக்க வேண்டும்இ உனது அப்பா?'

'அவன் இங்கிலாந்துக்கு போய் நெடுங்காலம் ஆகிவிட்டது. அவனது தாத்தா வழிச் சொத்து அதிகம் இருக்கிறது.'

'ஓ..உனது அம்மா தனியாகத்தான் இருக்கிறாள். அவளுடன் நீ இருப்பதுதான் உனது தனிமைக்கு நல்லது.'

'அம்மா அதை விரும்பமாட்டாள். அந்தரங்கம் முக்கியம் அவளுக்கு. அம்மாவின் காதலனும் அதை அனுமதிக்கமாட்டான்.'

'உனது அம்மாவுக்கு காதலன் இருக்கிறான். நீ ஏன் தனிமையில்?'

'நீ எனது அந்தரங்கத்தில் தலையிடுகின்றாய்.'

'மன்னித்துக்கொள்.'

'இன்று நீ உனது துணிப்பெட்டிகளை வெறுமை செய்யவில்லையா? எலுமிச்சை முனை அங்காடிக்கு முன்பு கிடக்கும் பெட்டிகள் நிறைந்து சிறுவர்கள் உனது துணி மூட்டைகளை பிய்த்து துணிகளை எறிந்து விளையாடுகின்றார்கள். போ.. போய் உனது வேலையை செய்.' சொல்லிவிட்டு எனது பதிலை எதிர்பார்க்காது வேகமாயும் பதட்டமாகவும் பினல் வீதியை நோக்கிப் போனாள்.

'ஏய் லிண்டா நன்றி உனது தகவலுக்கு. வாயேன் உனது வீடுவரைக்கும் அழைத்துச் செல்கின்றேன்.'

நான் கேட்டதும் நன்றி சொல்லிவிட்டு நடந்து கொண்டே இருந்தாள்.

'பரவாயில்லை. நான் உன்னை கொண்டு விரிகின்றேன்.' என்று திரும்பவும் அழைத்தேன். அவள் நின்றாள். பின் என்னை முறைத்தாள்.

'உனது பாரமான வாகனத்தில் என்னால் வரமுடியாது.'

லிண்டா ஒரு ஆச்சரியம்.

லிண்டா ஒரு புஜ்ஜிம்மா.

லிண்டா ஒரு ஏழை மூதாட்டி.

லிண்டா ஒரு பணக்கார மூதாட்டி.

லிண்டா ஒரு வெள்ளைக்காரி.

லிண்டா ஒரு அபலை.

லிண்டா ஒரு பெண்.

ஹமில்டன் பட்டணத்தில் உள்ள பெரிய அங்காடிகளின் முற்றத்தில் எல்லாம் பாவித்த உடைகளை கொடையாளர்களிடம் இருந்து சேமிக்கும் நீல நிற பெட்டிகளை வைத்து- அவைகளை சேகரித்து தரம்

பிரித்து ஏழைகளுக்கும் வழிய நாட்டினர்க்கும் கொடுக்கின்ற தொண்டு நிறுவனத்தில்தான் எனக்கு வேலை. என்னிடம் பெரிய ட்ரக் வண்டி உள்ளது. அதில் ஒவ்வொரு அங்காடியாகப் போய் துணிகளை சேகரிப்பது எனது அன்றாட வேலைகளில் பெரும் பகுதி. எலுமிச்சை முனை அங்காடி என்பது மிகப் பெரியது. எனது துணி சேகரிக்கும் பெட்டிகள் நான்கு உள்ளது. ஒரு மணி நேரமாவது அந்த இடத்தில் நான் செலவு செய்வேன். எலுமிச்சை முனை அங்காடி எனக்கு பிடித்த ஸ்தலம். வடிவான பெட்டைகளின் கோட்டம் அது. இளம் பெட்டைகளின் உடல் அழகை கண்களால் புணர தோதான இடம் எதுவென்றால் அது எலுமிச்சை முனை அங்காடிதான். கலப்படம் அல்லாமல் சங்கோஜம் இல்லாமல் குமர் பெட்டைகளாக குமிந்து போய் கிடக்கும். எவ்வளவுதான் மனச்சமையென்றாலும் கவர்ச்சியாய் ரெண்டு பெண் பிள்ளைகளை பார்த்தால் போதுமெனக்கு. எல்லாக் கவலைகளும் பறந்து போய்விடும்.

அன்று நல்ல வெய்யில். துணிப்பெட்டிகளையெல்லாம் வெறுமையாக்கிவிட்டு நிமிர்ந்தேன். உடல் தொப்பலாக நனைந்துவிட்டது. என்னை சற்று ஆசவாசப்படுத்திவிட்டு முதுகை வளைத்தேன். பார்த்த திசையில் கண்கள் குத்திட்டு நிற்க விறைத்துப் போய்விட்டேன்.

எனக்கு முன்னால் மிகக் கிட்டத்தில் ப்பிரிதி ஒருத்தி நின்றாள். பதினைந்தோ அல்லது பத்தொன்பதோ வயது இருக்கலாம். நல்ல வடிவு. முலைகள் எந்த நேரமும் வெளியே வந்துவிடுமோ என பயத்தையும் படபடப்பையும் ஆவலையும் உண்டாக்கி ஒரு மேலங்கி. தொப்புளில் நீலக் கல் வைத்த தோடு. தொப்புளில் இருந்து ஒரு சாணுக்கு கீழே ஒரு சாண் அளவே ஆன கால் சட்டை.

செந்நிற அடிவானம் ஒன்று முகத்துக்குக் கிட்ட வந்த மாதிரி பரவசம். எனக்கு கிறுகிறுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. என்ன ஒரு வடிவடாப்பா இது. என்னட்ட மூச்சுப் பேச்சில்லை. இப்படியே இவள் எனக்கு முன்னால் நின்றாள். அப்படியே காலம் முழுவதும் கல்லாகவே இருந்துவிடுவேன்.

முகத்துக்கு நேரே கைகளை நீட்டினாள்.

இவ்வளவு கிட்டத்தில் நான் சொர்க்கத்தை பார்த்ததில்லை.

நீட்டிய கைகளில் ஏதோ ஒரு சிறு பை வைத்திருந்தாள்.

என்னிடம் தெம்பில்லை. மூளை மந்த கதியில் கட்டளையிட்டது.

‘மன்னிக்கவும்’

என்றாள் அந்த--

‘என்னையும்’ என்றேன் நான்.

கீழே குனிந்து அந்த சிறு பையை வைத்தாள். அவள் முலைகள் எனக்கு முற்றாக தெரிந்தது. முலை மேட்டில் சிவப்பு நிறத்தில் கரடிப்பொம்மை வரைந்திருந்தாள். என்னே ஒரு கலாரசனை இவளுக்கு. நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்து உதட்டைப் பிதுக்கி தோள்களை உயர்த்திவிட்டுப் போய்விட்டாள். (இவனுக்கு என்ன ஆகிவிட்டது என்று அந்த பிசாசுக்குப் புரியவில்லையாம்.)

மூளையின் கட்டளைப் பிரதேசம் சகஜ நிலைக்கு மெள்ள மெள்ள திரும்பிக் கொள்ளத் துவங்கியது. அவள் போய் நேரமாகிவிட்டது என்பதுறைக்க- என் காலடியில் விட்டுச் சென்ற துணிப்பையை தூக்கி அவிழ்த்துப் பார்த்து பார்த்து- மெல்லிய அந்த சிற்றாடைகளை தடவி கன்னத்தில் வைத்து முகர்ந்து ---

‘நீயும் ஜான் மாதிரித்தான்.’

முதுகுக்கு பின்னே குரல் கேட்டு திடுக்கிட்டுப் போனேன். மெல்ல சுதாகரித்து அந்த உள்ளாடைகளை ப்ரக்கில் பத்திரப்படுத்திவிட்டு நிதானமாய் திரும்பிப்பார்த்தேன். என் பின்னே ஒரு மூதாட்டி நின்றுகொண்டிருந்தாள். புன்னகைத்தேன். வணக்கம் சொன்னேன். அவளும் வணக்கம் சொன்னாள். புன்னகைக்கவில்லை.

‘யார் ஜான்?’

‘நீதான் ஜான்’

‘இல்லை நான் பாப்.’

‘இல்லை நீயும் ஜான்தான்’

‘மன்னிக்க வேண்டும். உனக்கு ஏதாவது ஆடைகள் வேண்டுமா?’

‘நான் வறுமையில் இல்லை.’ என்று கோபத்துடன் சொல்லிவிட்டு அந்தக் கிழவி தனது ஊன்று கோலின் உதவியுடன் தடுமாறிக் கொண்டே போய்விட்டாள்.

இதுமாதிரி அடிக்கடி எல்லா அங்காடிக்குள்ளும் எனக்கு அனுபவங்கள் ஏற்படுவதுண்டு. யாராவது வந்து ஏதாவது எடக்கு மடக்காக கேள்வி கேட்டுக்கொண்டே இருப்பார்கள். அதனால் அந்தக் கிழவியையும் அந்த சம்பவத்தையும் தவிர்த்துவிட்டேன். ஆனாலும் அந்த குமர்பெட்டையும் அந்த வாசமும் அப்படியே என்னில் அப்பிக் கொண்டு விட்டது. தீரென ஒரு நாள் அந்தக் கிழவி எனக்கு முன்னால் வந்து வணக்கம் சொன்னாள். புன்னகைக்கவும் செய்தாள். நான் புன்னகைக்காமல் வணக்கம் சொன்னேன். ஏதேனும் எடக்கு மடக்கு ஆகிவிடும் என்பதற்காக அவளை நான் பெரிதும் கண்டு கொள்ளாதது போன்று பாசாங்கு செய்து கொண்டு துணிகளை எடுத்து டரக் வண்டிக்குள் எறிந்து கொண்டே இருந்தேன்.

‘அந்த அழகிய இளம் பெண்ணின் உள்ளாடைகளை என்ன செய்தாய்?’

கிழவியின் கேள்வியில் குறும்பும் எள்ளலும் துள்ளலாய் இருந்தது.

வேலையை நிறுத்திவிட்டேன்.

‘எந்தப் பெண்ணின் உள்ளாடைகள்?’

சற்றே கோபப்பட்ட மாதிரி காட்டிக்கொண்டேன்.

‘அன்று நீ தடவி முகர்ந்து பார்த்தாயே..’

துணிப் பெட்டிகளை மூடிவிட்டு கிழவியை வெறுமையாய் பார்த்தேன். அவமானம் போன்றதொரு உணர்ச்சி என்னை அடித்தது.

‘ஜானும் இப்படித்தான். எனது கல்யாண ஆடை...யைவிட பக்கத்து வீட்டு பின் வளவில் காயும் உள்ளாடைகளில்தான் அவனுக்கும் ஆசை அதிகம்.’

கிழவி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே ட்ரக்கின் பின் கதவை மூடிக்கொண்டிருந்தேன். பின் அவளைப் பார்த்து புன்னகைத்தேன்.

‘உன் கணவனை விட உன் பக்கத்துவீட்டுக்காரன் உனக்கு அழகானவனாய் ஒரு போதுமே தெரிந்ததில்லையா?’

நான் இப்படிக்கே கேட்க கிழவி தனது ஊன்று கோலை தரையில் படபடவென இடித்தாள்.

‘பார்.. பார்.. நீயும் ஜான் மாதிரி ஒருவன்தான். பக்கத்து வீட்டுக்காரியுடன் மதுவந்திக்கு ஏன் போனாய் என கேட்டதற்கு அவனும் இப்படித்தான் கேட்டான்.’

கிழவிக்கு கோபம் நல்லா பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

‘என்னை மன்னித்துக்கொள்.’ என்றேன்.

‘பரவாயில்லை.’

கோபம் தணிந்த மாதிரி காட்டிக்கொண்டேன்.

‘நான் பார்.’

‘நான் லிண்டா.’

‘உனது வீடு எங்கே?’

நான் கேட்டதென்னவோ எதார்த்தமாகத்தான்.

‘எதற்கு கேட்கிறாய்? முதாட்டி தனியாக இருப்பாள். தெரிந்து கொண்டு எனது வீட்டுக்கு வந்து கொள்ளையிடலாம். அப்படித்தானே.. நான் நினைப்பது சரி?’ படபடத்தவளை பார்த்து புன்னகைத்தேன். வயதாகிவிட்டாலேயே சும்மா சும்மா படபடப்பும் பயமும் வந்துவிடும் போலும்.

‘என்னை மன்னித்துக்கொள்.’

‘பரவாயில்லை. உனக்கு கல்யாணம் ஆகிவிட்டது. எனது யுகம் சரி.’

‘ஆமாம் உனது யுகம் சரி.’

‘எத்தனை தடவை?’

‘ஒரேயொரு தடவைதான்.’

‘மனைவி மீது அதிகம் காதலோ?’

‘ஆமாம் நிறையவே.’

‘பின் எதற்கு அந்த இளம் பெண்ணை அப்படிப் பார்த்தாய்?’

‘சும்மா..! அழகாய் இருந்தாள்.’

‘அவள் ஆமாம் என்றால், அவளுடன் நீ கலவி

வைத்துக்கொள்வாயா? முதாட்டியிடம் இருந்து இப்படி ஒரு கேள்வியை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. விகித்துப்போனேன். என்ன பதில் சொல்வது என்பதில் தடுமாற்றம். அது இது என்று இடறிவிட்டு இல்லை என்று பொய் சொன்னேன்.’

கோபம் கண்களில் கொப்பளித்தது என்று படித்துப் பார்த்ததுண்டு. அதை நிஜத்தில் இப்போதுதான் கிழவியின் கண்களில் பார்த்தேன்.

‘நீ அவளது உள்ளாடைகளை தடவி ஆசையாய் முகர்ந்ததை நான் பார்த்தேன். உனக்கு அவள் மேல் கலவி ஆசை.’

‘அவள் மிகவும் கவர்ச்சியாயும் அழகாயும் இருந்தாள். கிளர்ச்சி ஊட்டும் தன்மையிலும் இருந்தாள்.’

‘அப்படி இருந்தால் அவள் கூடப்படுப்பாயோ? ஆம்புளை.. ஆம்புளை. எல்லா ஆண்களும் ஜேர்மன் செப்பேட் நாய்தான்.’

இன்னும் அவ்விடத்தே நிற்பது எனக்கு தோதாய்ப்படவில்லை. நான் போகப் போகிறேன் என்றேன். உனது மனைவிக்கு எனது அன்பைச் சொல் என்றாள். நான் எனது ட்ரக் வண்டிக்குள் ஏறி அமாந்து கொண்டு வண்டியை உயிர்ப்பித்தேன். லிண்டா கை அசைத்தாள். நாளையும் வருவாயா? என்றாள். நான், எல்லா நாளும் ஞாயிறு தவிர்த்து என்றேன்.

‘நீ ஜானை விட நல்லவன்’ என்றாள்.

எனது வண்டியின் கண்ணாடியை பதித்துவிட்டு ‘எப்படி’ என்றேன்.

‘உனக்கு ஒரு மனைவிதானே?’

‘ஓ.. ஜான் உனது கணவனா?’

நான் இப்படிக்கேட்டதும் கிழவி தனது ஊன்றுகோலை என்னை நோக்கி வீசினாள். அது பாதி வழியிலேயே விழுந்துவிட்டது.

லிண்டா வெடுக்கு வெடுக்கு என்று பேசுவாளே ஒழிய- மற்றுப்படி நல்லதொரு முதாட்டி. தான் ஒரு வெள்ளை சீமாட்டி என்கிற நினைப்பு எப்போதாவது அவளுக்கு வரும். அது வரும்போது நான் அவள் முன்னே இருந்தால்- அழுக்கு கறுப்பன் என செல்லமாய் துவேசிப்பாள். பின் அதற்கு நிறை மன்னிப்புக் கேட்பாள். மறு நாள்தானே செய்த அப்பின் பை கொண்டுவந்து தின்னக்கொடுப்பாள். ஏனோ அவளுக்கு என்னை பிடித்துப்போனது.

அன்று! பள்ளிக்கூடம் விட்டு குமர்ப் பெட்டைகள் எல்லாம் எலுமிச்சை முனை அங்காடிக்குள் திரும்புகின்ற நேரம். வழக்கம் போல் கையில் ஒரு கோப்பிக் கோப்பை. கண்ணில் ஒரு கறுப்புக் கண்ணாடி. அங்காடியுள் இருக்கும் மரவாங்கில் ஒரு மணி நேரமாக அழகையும் கோப்பியையும் பருகிக் கொண்டிருந்தேன். இப்படியான சூழலில் கசக்க கசக்க கொலம்பியன் கரும் கோப்பியை சீனி பால் இன்றி சுவைக்கின்ற இன்பமோ தனி. ஆடை கால், ஆள் முக்கால். கறுப்புக் கண்ணாடிக்கப்பால் வெள்ளைத் தேவதைகள். எல்லோரைப் போலும் எனக்கும் அருசை இல்லை.

கறுப்புக் கண்ணாடி காரணமாய் இருக்கலாம்.

“மார்புல கரடிபொம்மை வரையிறது, இடுப்புக்கு கீழ் ரோசாப்புல பச்சை குத்திக்கிறதெல்லாம் கண்ணாடிக்கு முன்னால நின்னு அவளே சுத்தி சுத்தி பாக்கிறதுக்கில்ல. உங்கள் மாதிரி நாலு ஆம்பிளேங்க பார்க்கணும் ரசிக்கணும் கிறங்கணும்னுதான். அவளுங்க காட்டி நீங்க பார்க்கமாட்டன்னு தலைய குனிஞ்சிட்டு போனாத்தான் உங்கள்ள ஏதோ குறைபாடு இருக்கணும் அர்த்தம். அந்த பொண்ணாங்களும் சரி, நீங்களும் சரி ஆரேக்கியமா இருக்கீங்க. உங்களுக்கு ஹோர்மோன் ஒழுங்கா சுரக்கிது. இதுக்குப்போய் கவலைப்பட்டுக்கிட்டு...”

இப்படி என்னை ஆசுவாசப்படுத்தியது எனது மனைவிதான். நான்தான் அளவுக்கு அதிகமாய் பெண்களின் கவர்ச்சியை ரசிக்கின்றேனோ என்னும் அச்சம் எழ; அவளிடம் கேட்டேன்.

கலவியின் உச்ச நிலையின் ஒரு பகுதியியை என்னால் உணர முடிகிறது. இந்தப்பெட்டைகளைப் பார்க்கையில்.

“என்னமோ தெரியல்ல ஆயிரம் பெட்டைகளோட பழகியிருக்கக் பேசியிருக்கக். எனக்கு எப்பவுமே ஒரு வித்தியாசமான உணர்வும் வந்ததில்லை. ஆனா அவள பார்த்த முதல் கணத்திலையே மனசுக்குள்ள ஒரு தீப்பொறி பறந்திச்சது. அப்பவே முடிவு எடுத்திட்டன் கட்டினா அவளத்தான் கட்டினதெண்டு.”

இந்த காதலிச்ச கலியாணம் முடிச்ச கொஞ்சப்பேர் இப்படித்தான் சொல்லிக்கொண்டு திரிவான்கள். எனக்கு என்னடாவென்றால் வடிவாக கவர்சியாக எந்தப்பெட்டையைப் பார்த்தாலும் மனசுக்குள்ள பறக்கிறது தீப்பொறியில்லை. படபட...சத்தத்துடன் பெரிய காட்டுத்தீயே கிழம்பிவிடுகிறது.

லிண்டா அங்காடிக்குள் வருவது தெரிந்தது. எனது வண்டியை வெளியே பார்த்து இருக்கலாம். அல்லது இது பள்ளிக்கூடம் விடுகின்ற நேரம் என்பதும் அவளுக்கு தெரிந்திருக்கலாம். தவிர நாங்கள் இருவரும் இந்த அங்காடியின் உள் இருக்கும் ஏதேனும் ஒரு வாங்கில் உக்காந்து பேசுவதும் உண்டு. அவளுக்கும் பொழுது போக்க வேண்டுமே.

இப்போது என்முன்னே வந்து நின்றாள். பின்- ‘அந்தக் கண்ணாடியை கழற்று’ என்றாள்.

‘நான், ஏன்’ என்றேன்.

‘கறுப்பு கண்ணாடிக்குள் இருக்கும் உனது கண்கள் எங்கே குறிவைக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும்.’ என்றாள் கோபமாய்.

நானும் ‘எங்கே?’ என்றேன் கோபமாய்.

முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டு சரியாய்ச் சொன்னாள். நான் கறுப்புக் கண்ணாடியை கழற்றிவிட்டு லிண்டாவை கோபமாய் பார்த்தேன். அப்போது வாய்க்குள் ஏதோ அவள் முணுமுணுப்பது போன்று தெரிந்தது.

‘மன்னிக்க வேண்டும்’ என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு சொன்னேன்.

‘இப்போதும் வாய்க்குள் முணுமுணுத்தாள்.’

‘மன்னித்துக்கொள்’ என்றுவிட்டு என் இருக்கையை விட்டு எழுந்தேன். எழும்போதே கறுப்புக் கண்ணாடியை மாட்டிக் கொண்டேன். அழகி ஒருத்தி வாசத்தை தெளித்துக் கொண்டு என்னைக் கடந்து போனாள். கொள்ளை வடிவு. திறந்த அவள் முதுகு மஞ்சள் வானம். எனக்குப் பிடித்த ஆடைகள். தன்னிச்சையாய் என் கண்கள்- அவள் கும்பலுக்குள் கலக்கும் வரை பார்த்துக்கொண்டே இருந்தது.

‘தாயோழி’

லிண்டா இப்போது முணுமுணுக்கவில்லை.

கண்ணாடியை கழற்றிவிட்டு அவளைப் பார்த்தேன்.

‘நான் உன்னைச் சொல்லவில்லை.’

‘உனக்கு முன்னால் நான் மட்டுந்தானே இருக்கிறேன்.’

‘நான் உன்னைச் சொல்லவில்லை, ஜான் தேவடியாள மகன்.’

சிரிப்பு வந்தது. காட்டிக்கொள்ளாது அவளைப் பார்த்தேன்.

‘அவள் காட்டுகிறாள். நீ பார்க்கிறாய்?’

சலித்துக்கொண்டாள்.

‘ஆமாம் அவளுக்கு அழகாய் இருக்கிறது. காட்டுகிறாள், நான் பார்க்கிறேன். இதில் எங்கே தப்பு.’

‘ஜான் நீயும் ஜான்! இப்படித்தான் அவளும் கதைப்பான்.’

அவள் படபடப்பாய் காணப்பட்டாள்.

‘லிண்டா’

புருவத்தை உயர்த்தினாள்.

‘மன்னித்துக்கொள்! யார் ஜான்.’

‘.....’

‘லிண்டா.’

பார்வையை தாழ்த்தினாள்.

‘ஜான் யார்.’

மீண்டும் பார்வையை உயர்த்தினாள்,

‘சரி சொல்ல வேண்டாம்.’

‘உனக்கு நான் சொல்வேன்.’

‘சரி சொல்’

‘அவன் எனது கணவன்.’

‘ஓ!’

‘அவனுடன் நான் இல்லை.’

‘ஓ.’

‘இல்லை, என்னுடன் அவன் இல்லை.’

‘மன்னித்துக்கொள். செத்துப் போய்விட்டானா?’

‘தெரியாது, சிலவேளை இருக்கலாம்.’

வார்த்தை சிக்கியது. கன்னத்தில் பச்சை நரம்பு புடைத்தது. அவள் கண்களும் சிவந்தது.

‘நீ என்ன சொல்கிறாய்?’

‘அவன் ஓடிப்போய்விட்டான்.’ சத்தமில்லாமல் அழுதாள்.

லிண்டாவை அழைத்துக்கொண்டு அங்காடிக்கு வெளியே வந்து எனது டரக் நிறுத்தி இருக்கும் இடத்துக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் சீமெந்து கட்டில் மர நிழலில் இருக்கச் சொன்னேன். இருந்தாள்.

‘ஜான் நல்லவன். உன்னைப்போல் ஜானும் நல்லவன். இந்த இளம் பெண்கள்தான் அவனை சீரழித்துவிட்டார்கள்.’

சத்தியமாக என்னால் சிரிப்பை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

‘நான் நினைக்கின்றேன், நீ ஜானை மிகவும் காதலித்து இருக்கிறாய் என்று.’

‘ஆமாம், ஆனால் நான் அவனை வெறுத்து நெடும் காலம்.’

‘ஓ.’

‘என்றைக்கு அவன் இரண்டாம் தரம் என்னை விட்டு ஓடிப்போனானோ அன்றைக்கே நான் அவனை வெறுத்துவிட்டேன்.’

லிண்டா ஒரு மண்டுப் பெண்ணோ என்று முதல் தடவையாய் எண்ணம் வந்தது.

‘ஆமாம், முதல் தரம் காணாமல் போனவன் ஐந்து வருடம் கடந்து இரண்டு குழந்தைகளுடன் வந்தான். எவளோ ஒருத்தியுடன் மதுவந்தியில் ஸ்நேகமாக அவளுடன் அல்பேட்டா போய் வாழ்ந்திருக்கிறான். மதுவந்தியில் நிச்சயமான வாழ்க்கை, சின்ன வயதுக்காரி அவள். இரண்டு குழந்தைகளையும் இவனிடம் கொடுத்துவிட்டு அவள்- வயதான செல்வ சீமான் ஒருவனுடன் தென் அமெரிக்க தீவொன்றில் குடியேறிவிட்டாள். ஐந்து வருடங்களுக்கு பிறகு அதிகம் காதலுடனும் இரண்டு குழந்தைகளுடனும் மீண்டும் வந்தான் ஜான்.’

நான் குறுக்கிட்டுக் கேட்டேன்,

‘நீ அவனை மன்னித்துவிட்டாயா?’

‘அவனைத்தான் எனக்கு மிகவும் பிடிக்குமே.’ காதலாகிச் சொன்னாள்.

‘அந்தக் குழந்தைகள்?’

‘எனக்கு குழந்தைகள் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். மட்டுமல்லாது அவைகள் இரண்டும் ஜான் குழந்தைகள் அல்லவா?’

‘அப்புறம்’

‘இரண்டு ஆண்டுகள் என் கூட வாழ்ந்தான்.’

என் விழி ஆச்சரியத்தில் சுருங்கியது.

‘அப்புறம்?’

‘ஓடிப்போய்விட்டான்.’

‘பக்கத்து வீட்டுக்காரியுடனா?’

‘தெரியாது, ஆனால் என் பக்கத்து வீட்டுக்காரியை ஜான் ஓடிப்போன பின்பும் அவள் புருசனுடன் கண்டிருக்கிறேன்.’

‘அவனுக்கு வேண்டிய காதலையும் காமத்தையும் நீ கொடுக்க தவறுகிறாயோ என்னமோ?’ என்றேன் நான் சந்தேகத்துடன். லிண்டா என்னை கடுப்பாய் முறைத்தாள்.

‘அவன் ஓடிப் போனதற்கு வேறு காரணம். ஒரு நாள் இரவு கலவி முடிந்து களைத்துப் போனபின் ஜான் என்னிடம் கேட்டான், கடந்த ஐந்து வருடங்களும் நான் இல்லாது காமத்தை அடக்க முடியாது சிரமப்பட்டிருப்பாயே, என்று. நான் அப்படி ஒன்றும் இல்லை என்று விகல்பம் இல்லாது உண்மையைச் சொன்னேன். என்று சொல்லிக்கொண்டே அவளது ஊன்று கோலை எடுத்து தன் வலது கால் ஓரமா வைத்து விட்டு என் கண்களை பார்த்தாள். பின் பார்வையை நிலம் தாழ்த்தி தொடர்ந்து சொன்னாள்.

‘நீ இல்லாத ஐந்து வருடங்களில் மூன்று சினேகிதர்கள் எனக்கு கிடைத்தார்கள். வீட்டுக்கு தண்ணீர்குழாய் திருத்த வந்த ஒருவன், மூலையில் பிட்சா கடை வைத்திருப்பவன், அப்புறம் என் பத்தாம் வகுப்பு விளையாட்டு ஆசிரியர், என்று நான் சொன்னதும் உண்மையா? உண்மையா? என்று அழுத்தி அழுத்தி கேட்டான். நான் உண்மைதான் என்றேன். சேர்ந்து வாழ்கின்ற இருவருக்குள் பொய் இருக்கக்கூடாது அல்லவா? அப்புறம் நான் தூங்கிப் போனேன். காலை எழுந்து பார்த்த போது மீண்டும் ஜான் ஓடிப் போய்விட்டான் என்று தெரிந்தது. ஆனா ஜான் மிகவும் நல்லவன்.’

பஸ் ஒன்று வந்து நின்றது. அனேகமாக அது கிறிம்ஸம் என்கிற சிறிய கிராமத்தில் இருந்து வந்ததாக இருக்க வேண்டும். பஸ்ஸில் இருந்து வெளியே வருவோர் எல்லோரும் விவசாயிகள் என்பதற்கான அடையாளம் தெரிந்தது. திராட்சை கூடைகளும், செம்மது போத்தல்களும் எல்லோர் கைகளிலும் இருந்தது. தெரிந்தவர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் கொடுப்பதற்காக இருக்கலாம். அல்லது வேறு காரணத்துக்காகவும் இருக்கலாம்.

‘அப்படியாயின் அந்த இரண்டு குழந்தைகளும்?’

‘எனக்குத்தான் குழந்தைகள் என்றால் பிடிக்குமே?’

‘அப்படி என்றால்?’

‘நானே வளர்த்தேன்.’

‘நீ எதற்கு ஜான் குழந்தைகளை வளர்க்க வேண்டும்.’

‘எனக்கு ஜானை பிடிக்கும்.’

‘ஓ.. இப்போது எங்கே அந்தக் குழந்தைகள்?’

‘போய்விட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் இப்போது குழந்தைகள் அல்ல.. உன்னை விட அவர்களுக்கு வயது அதிகம் இருக்கலாம்.’

‘ஓ.. புரிந்தது. எங்கே போய்விட்டார்கள்?’

‘எங்கேயோ? தெரியாது.’

‘உனது அர்த்தம் என்ன?’

‘அவர்களுக்கான துணையுடன் எங்கேயோ வாழப் போய்விட்டார்கள். தனிமையும் அதனால் உண்டான வெறுமையும் லிண்டாவின் வார்த்தைகளில் பரவிக்விட்டது. தூசிக்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. எனது வேலை வேறு லிண்டாவால் தடைப்பட்டுவிட்டது. தொடர்ந்து வேலையைச் செய்வதா அல்லது தொடர்ந்து இவளுடனேயே இன்றைய பொழுதை கடத்திவிடுவதா என்று தெரியவில்லை.

‘ஜான் உன்னை விட்டு ஓடிப்போகும் போது எத்தனை வயது உனக்கு?’

‘முதற்தடவையா, இரண்டாந்தடவையா?’

‘முதற்தடவை?’

‘இருபத்தி மூன்று’

‘உனக்கு இப்போது எத்தனை வயது?’

‘உனக்கு எதுக்கு எனது வயது? நான் இப்போதும் இளமைதான்!’ சிரித்துக் கொண்டேன். அவள் முறைத்துக் கொண்டாள்.

‘நீ எப்படித்தான் அவனைக் காதலிக்கிறாயோ தெரியவில்லை.’

‘என்னை விட்டு அவன் ஓடிப்போய்விட்டான் என்பதற்காக அவனை நான் வெறுக்க வேண்டுமா? அவனது காதலும் அன்பும் பரவசமானது. இரண்டாம் தடவை அவன் ஓடிப் போனதே என் மீதான காதலில்தான் என்று நான் நினைப்பதும் உண்டு.’ என்று சொல்லும் இந்தக் கிழவி மீது எனக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது. கிழடு எந்தக் கோணத்தில் பார்க்கிறது என்றே புரியமாட்டன் என்கிறது.

‘எப்படி லிண்டா? உனது மனசையும் இளமையையும் மதிக்க தெரியாத அவனை எப்படி நீ காதலிக்கிறாய்?’

‘எனக்கும் எனது மூன்று ஸ்நேகிதர்களுக்கும் இடையிலான உறவை ஏன் சங்கடப்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்து, என் மீதான காதலால்தான் அவன்

ஓடிப் போய் இருக்கலாம் என்று நான் ஏன் நம்பக்கூடாது?’

முட்டாளர், அபலை, பேதை, கிறுக்கச்சி போன்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தி லிண்டாவைத் திட்ட வேண்டும் போல் தோன்றியது. வந்த கோபத்தை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு எதுவுமே அவளிடம் பேசாமல் வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டேன்.

இந்த சம்பவத்துக்குப் பிறகு மூன்று நாட்களாகிவிட்டது. லிண்டாவைக் காணவில்லை. என் மீது கோபித்துக்கொண்டானோ தெரியவில்லை. கவலையாக இருந்தது. அன்று நான் அவளிடம் சொல்லாமல் போனது பிழையோ என்று வேறு தோன்றியது.

தேடிப்போய் பார்ப்பதற்கு அவள் வீடு கூட தெரியாது. எலுமிச்சை முனை அங்காடியைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசத்துக்குள்தான் வாழ்கிறாள் என்று மட்டுமே தெரியும். நான்கு தொடர்மாடிக் கட்டிடங்களும் ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட வீடுகளும் உண்டு. எங்கே என்று போய்த் தேடுவது?

நாள்பட நாள்பட பதட்டம் வரத்துடங்கி விட்டது. செத்துக்கித்துப்போனானோ? தனியே வாழும் முதியவர்கள் வீட்டுக்குள் செத்துக்கிடக்க உடல் அழுகி நாற்றம் அடித்து பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் பொலிசுக்கு தகவல் சொல்ல ஏழெட்டு நாட்களுக்குப் பிறகு மரணம் கண்டுபிடிக்கப்படும்.

முடியாத காலங்களில் சாய்ந்து கொள்ள தோழும் சொல்லியழ துணையும் இல்லாது போதலும் எத்தனை கொளமை. இழுத்துப்போட ஆள் இல்லாது செத்துப்போதலும் வாழ்க்கையில் ஒரு அங்கமா?

வாழ்வில் எதுதான் சுவாரஸ்யம்?

மரணம் புதியதல்ல..

வாழ்வு இனிதென்று கொள்வதற்கில்லை.

அது கொடியது என்று மனம் கசப்பதுமில்லை.

ஆயினும்...

வாழ்வின் எல்லையில் எல்லா நாடிகளும் அடங்கி ஒருங்குகையில் கைகளை இறுகப்பற்றி மங்கும் விழிக்குழிக்குள் போய் வா.

‘போய் வா.

வானத்தில் ஒரு நட்சத்திரமாகவோ- காற்றிலே பறக்கிற பூ இதழாகவோ கல்லிலே மோதும் அலையாகவோ அதில் எழும் ஒலியாகவோ கலந்திரு.

‘போய் வா. என் அன்பே... போய் வா.

இன்னொரு பிறப்பு இன்னொரு வாழ்வு சந்திப்போம் போய் வா. என்று சொல்ல. மரணப்படுக்கையில் துணை ஒன்று இல்லாது போயின் மரணம் கொடியது. வாழ்வு கொடியது.

அவளை மற..

நெடுந்தாரம் பற..

லிண்டா சொன்ன மாதிரி எல்லா துணிப் பெட்டிகளும் நிறைந்து சிறுவர்கள் துணி மூட்டைகளை அவிழ்த்து துணிகளை வெளியே எடுத்து எறிந்து விளையாடி இருந்தார்கள்.

அந்த சிறுவர்களின் பிறப்பை கெட்ட கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டிக்கொண்டும் உங்களுடைய அம்மாக்களுக்கு மாப்பிளை வேணுமெண்டால் நேரா வந்து என்னட்ட கேக்க வேண்டியது தானேடா.. என்று மனதுக்குள் கறுவிக் கொண்டும் சிதறிக் கிடக்கும் துணிகளை வேறு பைகளில் நிரப்பி ட்ரக் வண்டிக்குள் எறிந்துவிட்டு நிமிர என் முன்னால் லிண்டா நின்றாள். புன்னகைத்தேன். வியர்த்து விறுவிறுத்திருந்தாள். மகரந்த மலை விளிம்பில் இருந்து நடந்தே வந்தானோ தெரியவில்லை. கேட்டால் கோபிக்கவும் கூடுமவள்.

‘ஒரு வாரமாக எங்கே லிண்டா போய் இருந்தாய்?’

அவள் லேசாக மூச்சு வாங்கிக்கொண்டு மௌனமாய் நின்றாள். பஸ் ஒன்று வந்து நின்றது. நல்ல அழகான குமர் பெட்டைகள் எல்லோரும், நான் நினைக்கின்றேன் இந்த பஸ், பெண்களுக்கான கத்தோலிக்க பாடசாலையை கடந்து வந்திருக்கிறது என்று- கொஞ்ச நேரம் முன்பு கொழுத்திய வெயில் இப்போதில்லை. மெல்ல்தாயும் தடிமனாயும் நீளமானதாயும்- உருண்டையாகவும் அழகழகான தொடை கூடிய பெண் பிள்ளைகள். அடுத்த பிறவியிலாவது இந்த கத்தோலிக்க பள்ளிக்கூடங்களில் இருக்கும் கதிரையாக பிறக்க வேண்டும். அழகாக வீசியது காற்று.

‘நான் மிகவும் கவலையடைந்து விட்டேன் லிண்டா.’

‘பெண்களை பார்ப்பதை நீ கட்டுப்படுத்தவே மாட்டியா?’

‘அழகாகவும் கவர்ச்சியாகவும் இருக்கிறார்கள்- என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. நீ எங்கே போய் இருந்தாய் ஒருவாரமாய்.’

‘எனது பழைய சினேகிதனை சந்தித்தேன்.’ அவள் முகம் பிரகாசமடைந்தது. எனக்கும்தான்.

‘ஓ.. வாழ்த்துக்கள், குழாய் திருத்துபவன்.’

இன்னொரு பஸ் வந்து நின்றது. லிண்டா பதில் சொல்லாது பஸ்ஸில் இருந்து இறங்குவோரை கவனித்தாள். அந்த பஸ் முதியோர் இல்லத்தில் இருந்து வருகிறது போலும். அது ஒரு விசேட சேவை பஸ் என்பதும் அதில் இறங்குவோர் எல்லோரும் முதியவர்கள் என்பதாலும் அப்படித்தோன்றியது. பஸ்ஸில் இருந்தோர் எல்லோரும் இறங்கி எஸ்டிச்சே முனை அங்காடிக்குள் போய் முடிந்ததும் மீண்டும் என்னைப் பார்த்தாள்.

‘பிட்சா கடைக்காரன்?’

மறுத்து தலையாட்டி புன்னகைத்தாள். நானும் புன்னகைத்து வைத்தேன்.

‘எனக்கிப்போது புரிந்துவிட்டது. உனது ஆசிரியர்!’

கிழவியின் புன்னகை முகம் மறந்து சிணுங்கி அழுதாள். அவள் உடல் நடுங்கியது பஞ்சுபோன்ற அவள்

தலைமுடி காற்றில் உதிர்ந்து விழுந்து விடுவது போன்று குலைந்தாடியது. மெல்லிய காற்று போய்க்கொண்டிருந்தது.

‘என்னாயிற்று லிண்டா? ஏதேனும் பிழை?’

தலையசைத்து ஒன்றுமில்லை என்றாள். பின் அவள் கையில் இருந்த சிறு பொதி ஒன்றை என்னிடம் கொடுத்தாள். கண இடைவெளிவிட்டு அவளது ஊன்று கோலையும் கொடுத்தாள்.

‘இவை எல்லாம் என்ன?’ என்றேன், கிழவியின் செயல் விளங்காது.

‘என்னிடம் இருந்த ஜானின் சொத்து.’

கிழவி சொன்னதும் அவளுக்கு உணராமல் பொதியை அமுக்கிப் பார்த்தேன். கட்டுக்கட்டாய் ஏதோ இருப்பது போன்று ஒரு உறுத்தல்.

‘அவனை நான் வெறுத்துவிட்டேன். அவனை மறக்க விரும்புகிறேன். அவன் சொத்து மட்டும் எனக்கெதற்கு?’

ஆயிரம் ஆயிரம் அழகிய பெண்கள் நிர்வாணமாய் என் மன குளத்துக்குள் குதித்து குதித்து நீச்சல் அடித்து கும்மாளம் இட்டார்கள். யாரும்ற்ற முதியவர்கள் தங்களின் இறுதிக்காலத்தில் தங்கள் சேமிப்பை கட்டிக்கொண்டு எங்களைப்போன்று தொண்டு நிறுவனங்களுக்கு கொடுப்பதை கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

‘லிண்டா நீ நன்றாய்தானே இருக்கின்றாய்?’

முன்னரைக்காட்டிலும் இப்போதவள் அதிகம் படபடப்பாய் தெரிந்தாள். முதியவர்களுக்கான படபடப்பு எனக் கொள்ள முடியவில்லை. ஊன்று கோல் இல்லாமல் அவளால் நிற்பது சிரமமாக தெரிந்தது.

‘இது இல்லாது உனக்கு நடப்பது கஸ்டம்’ என்று சொல்லி ஊன்று கோலை அவளிடம் நீட்டினேன். வாங்க மறுத்து அவள் வீடு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள். தடுமாறினாள்.

‘லிண்டா உனது பழைய ஸ்நேகிதர்கள் யார் என்று சொல்லவில்லை.’ கேட்டுக்கொண்டே ஊன்று கோலை அவளிடம் நீட்டினேன். அவள் வாங்கினாள். சில கணம் கண்களை மூடி, ஊன்றுகோலை தரையில் ஊன்றி நின்றாள். பின் அதை அவள் வேகமாய் வீசினாள். பரந்து போய் எனது துணிப் பெட்டியில் மோதி விழுந்தது... நான் விக்கித்து போனேன்... தடுமாறி நடந்து கொண்டே இருந்தாள்.

‘சரி பரவாயில்லை. உனது ஸ்நேகிதன் யார் என்று சொல்லவேயில்லை.’

நான் கேட்டதும் தூரத்தே போய் சொன்னாள். ‘அந்த மூன்று பேருமே எனது கற்பனை.’

ஊன்றுகோல் இல்லாது கிழவி நடக்க மிகவும் சிரமப்பட்டு இடறி இடறி நடப்பதை பார்க்க நான் பிரியப்படவில்லை. ஆனாலும் ஒடிப்போய் மறுபடியும் அவளிடம் ஊன்றுகோலை கொடுக்கவும் இஸ்டம் இல்லை. வின்வேர்த் வீதியை கடந்து குடிமனைப் பகுதிக்குள் லிண்டா நுழைவது தெரிந்தது. மெல்லிய அதிர்ச்சி. கிழவி மறைந்து போனாள்.

ஒரு

-அனுபவம்

-பகிர்வு

-எதிர்வுறுதல்

ஜெபா

பாலியல் வாதைகளுக்குள்
ஊடாடும் ஒருசமூகத்தில்
பொதுவாக பெண்களின் சுயவாழ்வு
என்பது இருள் கவ்வியது. குடும்ப
உறவுக்குள்ளும் சரிக்குச் சமம்
இதே கொடுமையான வாதையை
அனுபவிக்க வேண்டிவரும்.
குடும்பமும் சமூகத்துக்கான
குடும்பம் எனும்போது, உறவுத்
தொடரில் உரிமை வேண்டி
தன்னை அடையாளப்படுத்த
பெண்களை அவர்களின்
இன்பங்களில் இருந்து விலக்கி
வைத்து வருத்தும்.

பாவாடையை தூக்கி சாரம் மாதிரி கட்டிக்கொண்டு நான் பத்து ஆம்பிளைக்குச் சமம் என்று சொல்லி மிளகாய்க் கன்றுக்கு தண்ணி கட்டுவா என் அம்மா. நான் ஆம்பிள மாதிரி வேலை செய்வேன் என்று சொல்லி தோட்ட வேலைகளைச் செய்வா. எங்களையும் அப்படி வரவேணும் என்று சொல்லிச் சொல்லி வேலைகளை செய்விப்பா. எப்போதும் சோட்டியும் பாவாடையும் தான் போடுவா. அந்தத் தோற்றம் அப்படியே ஒரு ஆண்மாதிரியே இருக்கும் என்னதான் மனசில தைரியமும் உடல் உரமும் இருந்தாலும் சனம்

பொம்புள பொம்புள என்று குறுகிப் போகத்தானே வைக்கும். அம்மா தனது தையிரித்தை எமக்கு ஊட்டி ஊட்டி வளர்த்தாலும் அதுதாண்டி நாம் அருபவித்தவை ஏராளம். இளமைக்கால வாழ்க்கையை மறக்கடிக்க விரும்பியும், பல தடவைகள் தோற்கடிக்கப்பட்ட நான் கக்கசுக்கிடங்கில் பீயைத்தின்ன நெளியும் புழுக்களைப்போல் நெளிகிறேன். அம்மாவும் ஓடிப்போய் கலியாணம் செய்ததிலிருந்து அம்மாவுக்கு தொடங்கியது ஒடுக்குமுறை. அம்மாவின் குடும்பத்தாலையும் எங்கள் கிராமச் சனங்களாலும் வந்த துன்பம் கொஞ்சமல்ல. அடுத்தடுத்து ஒவ்வொரு வயது இடைவெளியில் மூன்று பெட்டைகளை பெத்தாலும் பெத்தா நாலாவதாக ஒரு பெடியனையும் பெற அடுப்பும் நெருப்பும் அல்லோ என்று சொல்லிச்சொல்லி எங்கள் நாலு பேரின் மேலயும் தான் கிராமத்தின் கண். இக்கணம் இந்த மூண்டும் குமராக, ரஞ்சி என்ன செய்யப் போகிறாள்? எப்படி கரை சேர்க்கப் போகிறாள். ஆராரோடை ஓடப்போகுதுகளோ தெரியாது என்று பக்கத்து வீட்டுச்சனங்கள் கதையும் கனவுமாய் காலத்தைக் கடத்திச்சுதுகள்.

அம்மாவும் சோரவில்லை. அம்மாவுக்கு வேலை தபாற் கந்தோரில். அதுவும் இருபது கட்டைக்கு அங்கால் கந்தோர். ஒரு கிழமை கந்தோரில் தனிய இருந்து வேலை செய்து களைச்சப் போய் வீட்ட வர, றஞ்சி! நீ உந்த மூண்டு பெட்டையாளாயும் சரியா கஸ்டப்பட்டபோறாய். அதுகளோட வீட்டில இருந்து வயித்தக்கட்டி வாயக்கட்டி உன்ர புருசன்ர சம்பளத்தில் வாழப்பார். இல்லாட்டி உன்னை மாதிரித்தான் உன்ர குமரியளும் யாரும் சாதி குறைஞ்சவனை இழுத்துக்கொண்டு ஓடப்போகுதுகள் என்று சொல்லி றோட்டிலயே வைத்து ஒரு போடு போட்டு அனுப்புங்கள் சனம். அம்மா நெஞ்சு எரிஞ்சுபோய் வீட்டுக்கு வந்து விறகு கட்டையால் எங்களுக்கு நல்ல சாத்து சாத்துவா. 'கண்ணுக்கு முன்னால நிக்காதேங்கோ, தரித்திரங்கள் மாதிரி... வீட்டுக்குள்ள போய் மூலைக்குள்ள இருந்து படியுங்கோ.' என்று காட்டுக் கத்தல் கத்துவா. அம்மாவைப் பார்க்கவே பாவமாக தெரியும் அந்த நேரம். மனம் ஆறி அமர்ந்து பிறகு வந்து நீங்கள் படிப்பாலதான் வென்று காட்ட முடியும். மூண்டு பெட்டை, மூண்டு பெட்டை என்று என்னை இந்த சனங்கள் பழிக்கிறதுக்கு அதுகளை அடக்க ஒரே வழி நீங்கள் படித்து முன்னுக்கு வருவதுதான் என்று சொல்லி எங்களை அணைத்து சமாதானப்படுத்தி பின்பு அழுவா. அவ்வளவு பழிப்பு நெளிப்புக்குள்ளாலும் எங்களுக்கு கஸ்டம் என்றால் என்னென்று தெரியாமல், தான் மாடாய் முறிந்து உழைத்து நல்லபடி வளர்த்தா.

எனக்கு 10 வயது இருக்கும் போதே நான் எப்ப சாமத்தியப்படப்போறன் என்று திகதி குறித்து அதையும் அம்மா வேலையால் களைத்துப் போய் வர சொல்லிட்டா செல்லி. அதுமட்டுமே மூண்டையும் மூக்கும் முழியுமா பெத்துப் போட்டாய், அக்காள் இருக்க தங்கைதான் முதலில் கோமணம் கட்டுவாள் என்று அம்மாவிடம் அள்ளி வைத்தார்கள்.

12 வயது இருக்கும் போதே அக்காவுக்கு முதல் நான் பெரியவளாகிவிட்டேன். எனக்கு அப்படியென்றால் என்னென்று தெரியாததால் என்னவோ யங்கியில் சிவப்பாக

இருக்குதெண்டு நினைத்து அதை மறைக்கோணும் என்று மறைக்காமலும் அடுத்த நாள் விளையாட்டுப் போட்டிக்கு போனதாலும் திரும்பவும் உதைவாங்கினேன் அம்மாவிடம். அம்மா வீடு கூட்டுப்போதுதான் எனது முதல் நாள் கழட்டிய உட்டுப்புகளை எடுக்க அதில் இரத்தத்தைக் கண்டு ஏங்கி விறைத்து தலையில் அடித்துக்கொண்டு அம்மம்மாவிடம் போய் விசயத்தைச் சொல்ல, 'எம்பெருமான் மேல பழியைப் போடு, பாலையடியான் உன்னைக் காப்பாற்றுவான், அவள் உயிரோட திரும்பி வருவான்' என்று சொல்லி மனதை ஆற்றி அம்மாவைக் கூட்டிக்கொண்டு பள்ளிக்கூட வாசலில் காத்திருந்திச்சினம் எனக்காக.

நாங்கள் எல்லா பிள்ளைகளும் வானிலிருந்து இறங்கிவர அம்மா ஓடிவந்து என்னைப் பிடித்து எனது கைக்குள் சத்தக்காம்பை செருகி கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்திட்டா. உடனேயே தலையில் தண்ணியை வாத்து துடைத்து துடைத்து முட்டைக்கோப்பியைத் தந்துவிட்டு, குடித்து முடிய அகப்பைக்காம்பால் நல்ல அடி. 'என்ற வயித்தில நெருப்பை அள்ளிப்போட்டிடீயே, ஏன்ரி முதலில் சாமத்தியப்பட்டனி? அக்கா இருக்க பெரிசாகிட்டான் என்று பேரெடுத்துப்போட்டாயே' என்று சொல்லிச் சொல்லி அடித்தா. நேற்றே இதைச் சொல்லியிருந்தால் ஊர் உலகத்துக்கு தெரியாமல் அமத்தியிருப்பன். இப்ப குடியே முழுக்கிப் போச்சே, ஊர் முழுக்க பரவியிருக்குமே.. என்ற தலையில் இடிவிழுந்திருது என்று ஒரு பக்கம் அம்மா ஒப்பாரி. 'உனக்கு கீறிப்போட்டு உப்பு தடவோணும்' என்று துடையில் நுள்ளிப்போட்டு ஏன்ரி கவட்டைக் கிழிச்சனி? என்று அம்மம்மாக்க கிழிவி ம்றற்பக்கம் இருந்து ஒப்பாரி. இனி என்ன, மாப்பிளை ஒண்டை இப்பவே தேடு. இல்லாட்டால் அவளே தேடி ஓடிவிடுவாள்.

அம்மாவும் அம்மம்மாவும் ஏன் இப்படி எல்லாம் கதைக்கிறார்கள் என்று அந்த நேரம் எனக்கு விளங்கவேயில்லை. பின்பு ஒரு காலகட்டத்தில் என்னைத் தேடிவரும் பிரச்சனைகள் எல்லாம் அவர்களுக்கு, அவர்களின் சொல்லாடல்களுக்கு சார்பாகவே வர அவர்களை கொலை செய்திருக்க வேணும் என்று ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. இப்பவேல்லாம், பெண்கள் என்றாலே பிரச்சனைகளாக சிந்திக்கிறார்கள், எதிர்கொள்கிறார்கள் என்று விரகத்தான் வருகிறது.

பெரியவளாகினை நினைப்பே மறந்து விடிந்ததும் எழும்பி வெளிக்கிட்டு பள்ளிக்கூடம் ஓடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் படுத்த எனக்கு விடிய கண்ணுக்கு முன் முட்டைக்கோப்பியுடன் அம்மா. இனி ஒரு மாதத்துக்கு மூலைக்குள்ள கிட. வெளியில் ஒரு இடமும் போகக்கூடாது என்று அறைக்கதவையும் பூட்டிவிட்டா. எனக்கு எல்லாமே இருட்டாகியது.

எங்கள் வீட்டில் கிணறு இல்லாததால் முன் வீட்டுக்கு தண்ணி அள்ள, குளிக்க என்று போவோம். அந்த வீட்டின் முன்மதவில் வந்து குந்தி வம்பளக்கும் பெடியன்கள், தங்களுக்குள் யாரை யாருக்கு என்று சோடிகட்டி பந்தயம் போடத் தொடங்கிவிட்டார்கள். மூத்தவள் கொஞ்சம் கறுப்பு. எனக்கு வேண்டாம். இரண்டாவது தான் எனக்கு.

மூண்டாவதுக்கு காலம் போகட்டும். அது இப்ப பிஞ்சு...இப்படி கதைத்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். இதெல்லாம் அம்மா, அப்பாவின்ர காதில விழும். துடித்துப் போவார்கள். காவாலியன், கடப்புலியன்... திட்டு திட்டு என்று திட்டித் தீர்ப்பா அம்மா. நாங்கள் மூன்று பேரும் குளிக்கப் போகும் நேரம் பார்த்து ஒளித்து நிண்டு பாப்பான்கள். காலம் போகப்போக, எனக்கு வயதும் விளக்கமும் வர, மெல்ல மெல்ல எல்லாம் புரியத் தொடங்கியது. விடிய எழும்பி இரவு படுக்கப் போகும்வரை பிரச்சனைகளாகவே இருந்தது எனக்கு. பிரச்சனைகளே என்னை வளர்த்தது. இருந்தால் நடந்தால் எழும்பினால்... என்று எதிலும் குற்றம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்னில். எல்லாத்தாலேயும் பாதிக்கப்பட்ட நான் அடக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டு ஒரு நடைபிணமாகவே வாழ்விக்கப்பட்டேன். எங்களுக்கு ஒவ்வொரு கணமும் அம்மாவின் கண்காணிப்பு இருந்தது. எமக்கான அறிவுறுத்தல்கள் மிகவும் கடுமையானதாக இருந்தது. அம்மா தனது வாழ்வின் அனுபவத்தினாலே இதைச் சொல்கிறேன் என்று சம்பவங்களுடனே சொல்லுவா. நீங்கள் மூன்று பேரும் இரவில் படுப்பது கவனம். படுக்கும்போது கவனமாகப் படுங்கோ. நல்ல கால்முட்ட உடுப்புகள் போட்டுப் படுங்கோ. வீட்டில் தனியாக இருக்கும் போது நல்ல அழகாக உடுப்பு போட்டுக் கொண்டு நிற்காதேங்கோ. அப்பா சகோதரன் என்பது வெறும் பொய். ஆண்களுக்கு உறவு முறை என்பது கணக்கு இல்லை. ஆண்கள் ஆண்கள் தான்.என்று அடிக்கடி சொல்லுவா. அதனைக் கேட்கும் போது சரியான கஸ்டமாக இருக்கும். அம்மா ஏதோ சொல்கிறா என்று விட்டு விடுவோம். இப்படி அம்மா எங்களுக்குக் கதை கதையாகச் சொன்ன அதேகாலங்களில்தான் எனது பாடசாலையில் படித்த ஒரு பெண் அவளின் தகப்பனால் கொடுமையான முறையில் பாலியல் வன்முறைக்குட்படுத்தப்பட்டு சில கணங்களில் தனது கழுத்தில் தூக்கு மாட்டி செத்துப் போனாள். இப்போது எனது அம்மாவின் கரிசனையின் தாக்கம் பற்றி சிந்திக்கும் போதும் சமூகத்தின் நடைமுறை பற்றி நோக்கும் போதும் ஒரு ஆண் மனநிலை என்பது கேள்விக்குறியிடப்பட்ட இடத்தை விட்டு நகருவதாயில்லை. குடும்ப உறவில் தந்தை என்பவனின் உறவின் நெருக்கம் பற்றிய தாயினது கணிப்பீடு ஒரு போதும் நம்பிக்கைக்குரியதாக இருந்ததில்லை. தந்தை என்பதன் இருப்பு நிலை மிகுந்த ஊடாட்டம் நிறைந்தது. எப்போதும் அறுந்து போகக்கூடியது நிரந்தரமற்றது என்பதை தாய்மனம் வலுவாக உணர்ந்துகொண்டுள்ளது. பொதுவாக தந்தையர்களால் பாலியல் தொந்தரவுக்குள் ளான பெண்பிள்ளைகளின் கதைகளை பரவலாகக் கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் மறுகணம் ஒருதாய் மனம், தன் மகன் மீதான கவனம், கண்காணிப்பு என்பதில் தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ள எவ்வளவு அச்சுறுத்தலோடு இருக்கும். இப்போது நமது உறவு முறைகளின் புனித முகம் எவ்விதம் தன்னை தப்பிக்க வைக்கும்? இல்லை இப்படி ஒன்றும் இல்லை. நமது சமூகம் புனிதமானது என்று ஒருவித அக்கறையும் இல்லாது புலம்பிக்கொண்டிருக்கப் போகிறோமா?

கேடுகெட்ட தேசியத்திற்கு முன்னுதாரணமான தமிழீழம்.

தேசியத்தை மார்க்சிய மூலவர்கள் எப்படிப் பார்த்தார்கள் என்பதை நாம் ஒரு கோட்பாடகக் குறுக்கி 'சொல்லாடல்களை' மீள ஒப்புவிப்பது ஏற்பானதல்ல. கார்ல்மாக்ஸ்ஸோ, லெனினோ அவ்வப்போது தங்கள் தங்கள் சூழலுக்கும், தாம் கைக்கொண்ட தத்துவார்த்த அரசியலுக்கும் உட்பட்டு ஒரு சில தேசிய விடுதலை போராட்டங்களை ஆதரித்தும் வேறுசிலவற்றை எதிர்த்தும் வந்துள்ளனர். அப்படியிருக்க அவர்களது 'வாக்குகளை' மந்திரங்களாக உச்சரிப்பது என்பது தன்னை ஓர் மாக்ஸிஸ்ட் ஆக காட்டிக்கொள்ள 'குறைந்தபட்ச' வழியாக சில நபர்களுக்கு வேண்டுமானால் பயன்படலாம். அல்லது மேய்ப்பனின் பாணியில் 'வழிதவறிய மந்தைகளை' 'மீண்டும் மாக்ஸிடம்' என்று ஒருமித்து மேய்க்கவும் பயன்படலாம்.

நிலைமை இப்படியிருக்க தேசிய இனச்சிக்கல்கள் என்றதுமே இச்சையின்றிய செயலாக எம் நாவில் உலா வருபவரும் மாக்ஸியத்தின் மிகமோசமான பக்கங்களை நன்கே பயன்படுத்தியவருமான 'தோழர்' ஸ்ராலின் முன் வைத்த முன்னிபந்தனைகளை எக்காலத்திற்கும், எங்கும் பொருந்தும் என்று மடத்தனமாக நாம் ஆலாபரணம் பண்ணவும் முடியாது. எனவேதான் 'தேசியம் ஒரு கற்பிதம்' எனும் பென்

1976 இல் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுகின்றது. இளைஞர்கள் தமிழீழம் ஒன்றே இறுதிவழி என்று த.வி.கூட்டணி அரசியல்வாதிகளால் அரசு எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். 1977ம் ஆண்டின் பொதுத் தேர்தலில் சூரியன் சின்னத்துக்கு இடப்படும் ஒவ்வொரு புள்ளியும் 'தமிழீழத்திற்கான ஆணை' என்று பிரச்சாரம் முடுக்கிவிடப்பட்டது. தம் நெஞ்சை தாமேகீறி தமிழ் தலைவர்களுக்கு இரத்தத்திலகமிட்ட இளைஞர்கள் தீவிரவாதியாகி சிறைச்சாலைகளை நிரப்ப தமிழீழம் கேட்ட தலைவர்கள் பிரதான எதிர்க்கட்சியாகி பாராளுமன்ற கதிரைகளை அலங்கரித்தனர். "வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானமும்" தமிழீழத்துக்காக மக்களை உணர்ச்சியேற்றி பெற்றுக்கொண்ட 'ஆணையும்' காற்றில் விடப்பட்டது. யு.என்.பி அரசுடன் 'பரஸ்பர நல்லுறவு' வழமைபோல் தொடர்ந்தது.

எம்.ஆர்.ஸ்ராலின்

ஆன்டர்சனுடைய கூற்றினை மறுதலித்து தேசிய இனச்சிக்கல்கள் குறித்து நாம் பேசமுடியாதுள்ளது. இது போன்ற உரையாடல்களில் 1990 களிலேயே தமிழ்ச் சூழலில் 'நிறப்பிரிகை' கவனத்தை குவித்திருந்தது. ஆனால் அத்தகைய தேடல்களையும், விவாதங்களினூடான மீள்பார்வைகளின் அவசியங்களையும், வேண்டி நின்று ஈழத்துச் சூழலோ எல்லாம் 'புலிமயம்' என்று கைகட்டி வாய்முடி விவாதக்கலாச்சாரத்தில் இருந்து தூரவிலகி மௌனமாய் போனது.

பொதுவாக கற்பிக்கப்படுகின்ற ஒவ்வொரு தேசியமும் எப்படி, யாருக்கான தேசியத்தை கட்டமைக்கிறது என்பதிலிருந்துதான் அதன் முற்போக்குப் பாத்திரம் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. அதே வேளை அந்த தேசியத்திற்கும் பாஸிஸத்திற்கும் இடையிலான எல்லைக் கோட்டையும் இந்தக் கேள்விகள் சுட்டுகின்ற தன்மைகளே நிர்ணயிக்கின்றன. உடலில் பல்வித தேசியவிடுதலைக்கான போராட்டங்கள் பாஸிஸங்களையே நமக்கு பரிசளித்து சென்றிருக்கின்றன. என்கின்றபோது ஈழத்து தமிழ் தேசியமும் தான் மட்டுமென்ன சும்மாவா என்று மார்தட்டியது, தட்டுகின்றது, தட்டும் என்பதுதான் எம்மை தொடர்ந்து புகலிடத்திலும் அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

'புலிகளின்தாகம் தமிழீழ தாயகம்' என்கின்ற கோசம் இன்று கைவிடப்பட்டுள்ளது. அல்லது 'புலிகளின்தாகம் இடைக்கால நிர்வாகம்' என்பதாய் மறுசீரமைக்கப்பட்டுள்ளது. 1923 ம் ஆண்டிலேயே பொன்.அருணாசலத்தின் உரையொன்று இப்படி கூறுகின்றது. "தமிழீழம் என்கின்ற எமது குறிக் கோளை அடைவதற்கு நாம் எம்மிடையே ஒற்றுமையை வளர்ப்பதுடன் இதை நாம் நாடெங்கும் பறைசாற்ற வேண்டும்"

ஆக இந்த தமிழீழ கோசத்தின் வயது என்பது வருடங்கள் ஆகின்றது. இப்படி நீண்டகாலமான ஒரு தேசிய கோரிக்கை வென்றெடுக்கப்பட முடியாமல் போனதற்கான காரணம் என்ன என்கின்ற கேள்வியின் முக்கியத்துவம் இன்று அதாவது "தமிழீழ கோரிக்கையை கைவிடுபவர்களெல்லாம் சுட்டுக் கொல்லப்படவேண்டும் அது நானாகவே இருந்தாலும்" என்று சொல்லி சுட்டு சுட்டே தேசியத் தலைவரான வே. பிரபாகரனே அதை கைவிட்ட நிலையில் தவிர்க்கமுடியாததாகின்றது.

ஒரு சமூகத்தின் அசைவியக்கத்தினது எதிர்காலம் நோக்கிய உந்துதலுக்கு அதன்கடந்த காலம் குறித்த வரலாற்று அரசியல் செயன்முறைகள் மறுபதிப்பீடு செய்யப்படுதல் அவசியமானதாகும். ஆனாலும் இன்றைய ஈழத்து தமிழ் சூழலின் அரசியல் செயற்பாடுகள் மீதான மீளாய்வு என்பதோ, சுதந்திரமான சிந்தனைகளை வெளிக்கொணருவது என்பதோ, விமர்சிப்பதென்பதோ தற்கொலைக்கு ஒப்பாகிப்போன அவலயுகத்தில் நாம் வாழ நிற்பயந்திக்கப்பட்டுள்ளோம் என்பதனால் எம்மை ஆளுகின்ற அதிகாரங்களை அப்படியே அனுமதித்து, மௌனித்து வாழ்வதென்பது பொதுநியதியாய் போனது. அதைமீறி அரிதாகமட்டுமே எழுகின்ற ஆய்வுகளும், விவாதங்களும்

குறித்து தமிழ்ச் சமூகத்தின் கவனம் ஈர்க்கப்பட்டால் மட்டுமே விழுக்கியுண்டு. அத்தகைய மௌனக் கலைப்புகளின் ஒன்றாகவே இக்கட்டுரை தொடர்கிறது.

“அச்சம் என்பது மடமையடா அஞ்சாமை திராவிடர் உடமையடா ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு தாயகம் காப்பது கடமையடா”

என்று கிட்டத்தட்ட பிறப்பிலிருந்தே முளைச் சலவை செய்யப்பட்டுவந்தது எமது தலைமுறை. சுமார் இருபது வருட போர்சூழலில் படிப்பினைகளையும் வன்முறை கலாச்சாரத்தின் வீணிவடியும் விளைச்சல்களையும் தாண்டிய பின்பும் தேசியம் குறித்த தேடல்கள், அறிதல்கள், புரிதல்கள் என்பவற்றினூடு இன்னுமொரு சலவை நமக்கு அவசியமாகியுள்ளதை நாம் கண்டுகொள்ளாமல் இருக்க முடியாது.

தமிழீழ கோரிக்கைக்கான காரணங்கள் எவையென்ற கேள்விக்கு எமக்கு கற்பிக்கப்பட்ட சோடனைகளை கீழ்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

- 1) தமிழர்கள் மீது அடிக்கடி நிகழ்த்தப்பட்ட இனக் கலவரங்களும், அழித்தொழிப்புகளும்.
- 2) சிங்கள குடியேற்ற திட்டங்கள் ஊடாக 'தமிழர்களின் தாயகம்' பறிபோதல்
- 3) 1956 ம் ஆண்டின் தனிச் சிங்கள மொழிச்சட்டம்.
- 4) 1971 ம் ஆண்டின் கல்வி தரப்படுத்தல்.

மேற்கூறிய வரலாற்று நிகழ்வுகளுக்கு முன்பே 1923இல் பொன் அருணாசலம் தமிழீழம் குறித்த கனவுகளைப் பரப்பியுள்ளார். என்பதை அறியும்போது மேற்படி காரணங்கள் அடிபட்டுப் போகின்றன. அப்படியானால் உண்மையில் இத்தமிழ் தேசிய கதையாடலுக்கான காரணம் என்ன? இது இயல்பாகவே தமிழ்மக்களின் அவசியங்களில் இருந்து எழுந்த உண்மைகளான அபிலாசைகளா? என்கின்ற கேள்விகள் எழுவதை தவிர்க்கமுடியாது.

இதுகுறித்த ஆய்வுகளுக்கு முன்பாக இந்த தமிழ்த் தேசிய கதையாடல் மையங்கொண்ட யாழ்ப்பாணத்தின் «கருத்துநிலை» பற்றியும் அது கொண்டிருந்த திமிர்த்தமமான சமூக உளவியல் பற்றியும் சிறு அறிமுகம் அவசியமானதாகும். படிப்பாளிகள் எனும் வகையில் அரசு நிர்வாக அலகுகள் அனைத்திலும் காலனித்துவம் அறிமுகப்படுத்திய வெள்ளைச் சட்டை உத்தியோகங்களை அதிகப்படியாக வகித்து வந்தது இந்த யாழ்ப்பாணமே. காரணம் தமிழ்-சிங்களம் என்ற வேறுபாடின்றி இலங்கையின் எல்லா மாவட்டங்களிலும் நிர்வாக பணியாளர்களாக, ஆசிரியர்களாக, டாக்டர்களாக, எஞ்சினியர்களாக, தபால்திபர்களாக, மற்றும் கங்காணிதுரைகளாக யாழ்ப்பாணத்தவரே நிறைந்திருந்தனர். கலாச்சார ரீதியாக மட்டுமல்ல பொருளாதார ரீதியாகவும் வரட்சியடைந்த யாழ்ப்பாணம் வெள்ளையரின் ஏவல் நாய்களாக ஆங்கிலம்

கற்று காலனித் துவத்தின் அரை அதிகாரத்தை பங்கிட்டுக்கொண்டதன் பலன்களே இவை. சமூக, பண்பாட்டு சூழலில் ஒருவித மேலதிகாரத்தை இந்த நிர்வாக உத்தியோகஸ்தர்களினூடே கட்டபுலனாகாத வகையில் செலுத்தி வந்த இவர்களுக்கு அடிமையாய் கிடந்தது இலங்கை மட்டுமல்ல என்பதை இவ்வேளை குறிப்பிடுதல் தகும். மலேசியா, சிங்கப்பூர் என்று இந்திய துணைக் கண்டமெங்கும் இந்திய தொழிலாளர்களை 'பறக் கூலி நாயே' என்று விளிக்குமளவிற்கு வெள்ளைத் திமிருடன் யாழ்ப்பாணத் திமிர் கைகோர்த்திருந்தது. இது வெள்ளை ஆதிக்கத்தின் கால்களில் சரண் அடைந்து ஆங்கிலம் கற்று தனக்கான அதிகாரங்களை காத்துக்கொண்ட யாழ்ப்பாண மூளையின் அறுவடைகளிலொன்று.

இங்கேதான் யாழ்ப்பாணத்து சைவ வேளாள மேட்டுக்குடிகளின் அதிகார ஆசை அம்பலத்திற்கு வருகின்றது. சமூக, பொருளாதார-அரசியல் ரீதியில் இலங்கை முழுக்க ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த இவர்கள் அறிவுப்புலமை மிக்கவர்கள் எனும் ரீதியில் இந்த ஆதிக்கத்தை தக்கவைத்திருந்தனர். சுதந்திர இலங்கைக்கு முன்பிருந்தே இந்த ஆதிக்கம் இலங்கை அரசியலில் செல்வாக்கு செலுத்தியிருந்தது. இந்த அதிகாரங்கள் தம்மைவிட்டு கைமாரும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் அதனை தக்கவைக்க இந்த யாழ்ப்பாண-வர்க்கம் படாதபாடுபட்டுவந்துள்ளது. தமது நலன்களை எல்லோரது நலன்களாக பொதுமைப்படுத்தி பேராட்பங்களில் ஈடுபட்டது. இப்படித்தான் 1923 இல் இருந்து இலங்கை தேசிய காங்கிரஸிலிருந்து வேளியேற நேர்ந்தபோது தனது அதிகார பதவி ஆசைகளுக்கு அருணாசலம் பூசிய முலாமே "இலங்கைத் தமிழர் லீக்" இந்த வேளைகளில்தான் இவரது தமிழீழக்கனவு குறித்த ஆசையூட்டல்கள் உருப் பெற்றது. தமிழர் நலன்கள் குறித்து திடீரென ஞானம் பெற்றுப் பேசிய இவரும் இவரது சகோதரர் இராமநாதனும் ஒடுக்கப்பட்ட தலித்துகளுக்கு கல்வி வாய்ப்பை மறுக்கையிலும், பெண்களுக்கு வாக்களிக்கும் தகுதியை மறுக்கையிலும், முஸ்லிம்களை இழிவுபடுத்தி பொய்க் குற்றச்சாட்டுகளை அடுக்கி காட்டிக் கொடுக்கையிலும் இவர்களையெல்லாம் தமிழராக காண மறுத்தனர். சிங்கள கொவிகம மேட்டுக்குடியினருடன் அதிகாரங்களை பங்கிட்டுக் கொண்டு அதிகார வர்க்கமாக ஆண்டுவந்தனர்.

இதன் தொடர்ச்சியாகத்தான் இந்த 1971 ஆம் ஆண்டின் கல்வி தரப்படுத்தல் என்கிற சட்டத்தினூடே யாழ்ப்பாணம் எதிர்கொண்ட பாதிப்புகளை தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கும் பாரிய பிரச்சனைகளாக பிரச்சாரப்படுத்தி அதில் வெற்றியும் கண்டனர். ஆனால் இந்தப் பிரச்சனையின் உள்நோக்கம் யாழ்ப்பாண-அதிகார-வர்க்கத்தின் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளும் நோக்கு மட்டுமேயன்றி தமிழ் மக்களின் நலன் அல்ல. இனிமேலாவது அம்பலத்திற்கு வரவேண்டிய ஒன்று.

1975 ஆம் ஆண்டின் இலங்கையின் சனத்தொகை கணக்கெடுப்பின் படி சிங்களவர்கள் 72% மாகவும் இலங்கைத் தமிழர்கள் 11.2% மாகவும் இந்தியத் தமிழர்கள் 9.3% மாகவும் முஸ்லிம்கள் 7.1% மாகவும் ஏனையோர்

0.5%மாகவும் காணப்பட்டனர். இதேவேளை 1970ஆம் ஆண்டில் பல்கலைக்கழக அனுமதியை நோக்கும் இடத்து 40.8 வீதத்தினை பொறியியல் துறையிலும், 35 வீதத்தினை விஞ்ஞானத்துறையிலும், 50 வீதத்தினை மருத்துவத் துறையிலும் இலங்கைத்தமிழர்கள் பெற்றிருந்தனர். ஒரு நாட்டின் சனத்தொகையில் 11 வீதத்தினை மட்டுமே கொண்டுள்ள ஒரு இனம் அந்நாட்டின் பல்கலைக்கழக அனுமதிகளில் மேற்படி அத்தீத இடங்களை அனுபவித்து வருவதை ஏனைய சமூகங்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று கோருவது எவ்வகையிலும் நியாயமானதாகாது.

இது 1970களில் மட்டும் நடந்ததல்ல. ஒரு நாற்றாண்டுத் தொடர்ச்சியின் இறுதி உதாரணம் மட்டுமே இது. இந்த அபகரிப்பின் மீதான கேள்விகளாகவே 1971இல் அரசினால் கொண்டுவரப்பட்ட தரப்படுத்தல் அமைந்தது. இந்திலையில் ஒரு நாட்டை ஜனநாயக ரீதியில் நிர்வகிக்கும் அரசானது வழங்கப்படுகின்ற துறைசார் உயர் கல்வியாய்ப்புகளிலும் வேலைப்பங்கீடுகளிலும் தன்நாட்டின் சகல திசைகளிலும் வாழும் பிரஜைகளை திருப்திப் படுத்த வேண்டியது அவசியமானதாகும். இலங்கையின் 11% தமிழர்கள் கொண்டிருந்த அதிகப்படியான கல்வி வாய்ப்புகளையும் பங்கீடுகளையும் குறித்து கேள்வியெழுப்ப வேண்டிய நிலை அன்றைய அரசுக்கு ஏற்பட்டது. இதையொட்டி பெரும்பான்மை சிங்கள மக்கள் அரசினை நெருக்குவதையோ தமக்கான வாய்ப்புகளைக் கோருவதையோ யாரும் மறுக்கமுடியாது.

இது வெளித்தோற்றத்தில் இனவாத கோரிக்கையாக தோற்றமளித்தாலும் ஒரு ஜனநாயக அடிப்படை உரிமை குறித்த கேள்விகள்தான் என்பதே உண்மையாகும். இதன்காரணமாகத்தான் 1971 இல் **இனரீதியான கல்வி தரப்படுத்தலை** அரசு முன்மொழிந்தது. இதனை இனரீதியாக அடையாளம் கண்டதே சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா அரசினது தவறாகும். இதில் கலந்திருந்த இனவாத அரசியல் என்பதும் பொய்யானதல்ல. மற்றையோருக்கான உயர் கல்வி வாய்ப்புகளை அபகரித்து வந்த யாழ்ப்பாணத்தை இலங்கைத் தமிழர்கள் என்னும் ரீதியில் அடையாளம் கண்டதுதான் தமிழ்த் தேசியம் வீறுகொண்டெழுவதற்கான வாய்ப்புகளையும் வழங்கியது. இனரீதியாக மேற்கொள்ளப்படும் ஒரு ஒடுக்குமுறை இது என எல்லாத்தமிழர்களையும் அரசுக்கெதிராக திருப்பிவிடும் வாய்ப்பை இது உருவாக்கியது.

ஒரு நாட்டின் குறித்த பிரிவினர் மட்டும் அனுபவித்துவரும் வாய்ப்பை எல்லோருக்கும் பரவலாக்க வேண்டியது அவசியமானதுதான். ஆனால் பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளை அடையாளங்களை கண்டு உயர்கல்வி நோக்கி வளர்த்தெடுப்பதை விடுத்து வளர்ந்த பிரதேசங்களை இனரீதியாக மட்டுப்படுத்த முனைந்தது அரசினுடைய இன மேலாதிக்கத்தையே காட்டியது.

எனினும் இதில் அரசு எதிர்கொண்ட எதிர்ப்புகளை கவனத்தில் கொண்டோ என்னவோ 1972 ஆம் ஆண்டிலேயே இத் தரப்படுத்தலை "**இனரீதியான தரப்படுத்தல்**" என்பதில் இருந்து "**மொழிரீதியான தரப்படுத்தல்**" ஆகவும் 1974 இல் "**மாவட்ட ரீதியான தரப்படுத்தல்**" என்பதாகவும்

மாற்றி அமைத்தது. இதனூடாக நாட்டினது உயர்கல்வி வாய்ப்புகளை சரியாகப் பங்கிடுதல் என்கின்ற தேவை நிறைவேறியது. அதேவேளை பிரச்சனைகளை அடையாளம் காணுதலில் அரசுகொண்டிருந்த இனவாதப் பார்வை விலக்கப்பட்டது.

இந்த “மாவட்ட ரீதியான கல்வி தரப்படுத்தல்” என்பதன் உள்ளீடு என்ன? கல்வி வாய்ப்புகள் மீதான ஒதுக்கீடு என்பதற்கப்பால் ஏதுமில்லை. இந்தியாவில் தங்களுக்கான தகுதிகளை பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டிருந்த தலித்துகளுக்காக வழங்கப்படும் இட ஒதுக்கீடுகளுக்கு ஒப்பானது இந்த தரப்படுத்தல் எனலாம்.

இலங்கையில் கல்விரீதியாக வளர்ச்சியடைந்த கம்பஹா, கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம் போன்ற பகுதிகளின் மாணவர்கள் மட்டுமே பல்கலைக்கழக வாய்ப்புகளை அதிகம் பெற்றுக் கொண்டிருந்தனர். அன்றைய கணிப்பின்படி இருபத்திரெண்டு மாவட்டங்களில் ஏனையவற்றில் பெரும்பாலானவை பல்கலைக்கழகத்திற்கான புகுமுக வாய்ப்புகளை பெறவாய்ப்பின்றி இருந்தனர். இன்னிலையில் இலங்கைத் தீவின் சமத்துவத்திற்கான திட்டங்களில் ஒன்றாகவே இத்திட்டம் முன்னெடுக்கப்பட்டது. பின்தங்கிய மாவட்டங்களுக்கு முடிந்தவரை அதிக இடங்களை பல்கலைக்கழகங்களில் பெற்றுக்கொடுப்பதற்காக இத்திட்டம் பயன்பட்டது. அதுவரை பெரும்பகுதி பல்கலைக்கழக இடங்களை அபகரித்து வந்த மேட்டுக்குடிகளுக்கும், வாய்ப்புகள் கிடைக்காது அவ்விடங்களை நழுவ விட்டுவந்த அடித்தட்டு மக்களுக்கும் இருந்த ஒரேவித அளவுகோல் நிறுத்தப்பட்டது. மேட்டுக்குடிகளை அதிகம் கொண்டிருந்த வாய்ப்புகள் கூடிய மாவட்டங்கள் அதிக எல்லைப் புள்ளிகளை பெறவேண்டும் என்றும் பின்தங்கிய/பிற்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்களடங்கிய மாவட்டங்கள் என இனங்காணப்பட்டவை குறைந்த எல்லை புள்ளிகளுடன் பல்கலைக்கழக வாய்ப்புகளை பெறலாம் என்பதாக தரப்படுத்தப்பட்டன. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் தரங்களுக்கேற்ப குறைந்த பட்ச தகுதிக் கான எல்லை புள்ளிகள் வெவ்வேறாக நிர்ணயிக்கப்பட்டன.

இதன் பின்னர் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணம், கம்பஹா, கொழும்பு போன்ற மாவட்டங்களை சேர்ந்த மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் பெற்றுவந்த அதிகப்படியான இடங்களை இழந்தனர். அதேவேளை அவ்விடங்கள் பின்தங்கிய மாவட்ட மாணவர்களுக்கு கிடைப்பது ஏதுவாயிற்று. குறிப்பாக தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் மாவட்டங்களான மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை என்பன (கவனிக்க இவையனைத்தும் தமிழ்தேசியம் கட்டமைத்த புவியியல் எல்லைக்குள் வருபவை) பயனடைந்தன. அத்தோடு இந்திய வம்சாவளியினரான மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்கள் செறிந்து வாழும் பகுதிகளான பதுளை, நுவெரெலியா, மாத்தளை போன்ற பிரதேசங்களின் மாணவர் சமுதாயம் முதன் முதலாக பல்கலைக்கழக வாசல்களை மிதிக்கும் வாய்ப்புகளை இந்த மாவட்டரீதியான தரப்படுத்தலே வழங்கியது.

மற்றது 40

இதுபோன்றுதான் விவசாயிகளையும் மீனவர்களையும் அதிகம் கொண்டிருந்த அம்பாந்தோட்டை, மாத்தளை, மொனறாகலை (ஜே.வி.பி. எனப்படும் மக்கள் விடுதலை முன்னணி அல்லது ஜனதாவிமுகத்தி பெருமுன்னியினர் 'சேகுவேரா' புரட்சிக்கு அடித்தளம் இட்ட பாட்டாளிகளை கொண்ட பிரதேசம்) போன்ற மாவட்டங்களுக்கு உயர் கல்வி வாய்ப்புகள் வந்து சேர இத்திட்டம் வழிவகுத்தது. இதனை ஓர் வர்க்க ரீதியான இடப்பங்கீடாக கருதித்தான் 1970-1977 வரையான அரசாங்கத்தில் சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியினருடன் கூட்டணி வைத்திருந்த (லங்காசமசமாஜ கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி) பீட்டர் கெனமன், என். எம். பெரேரா, கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா போன்ற இடதுசாரிகள் இச்சட்டத்தை ஆதரித்தனர் என்பதை கவனிக்க தவறக்கூடாது. அதுமட்டுமல்ல இச்சட்டம் கொண்டுவரப்படவேண்டும் என அரசிற்கு அழுத்தம் கொடுத்ததிலும் இவ் இடதுசாரிகளின் பங்கு அதிகமாயிருந்ததை அறிய முடிகிறது.

இந்த கல்வி தரப்படுத்தல் அமுலான பின்பு அதுவரை முழு இலங்கைக்குமான உயர்கல்வி வாய்ப்புகளை தமக்குள் பங்கிட்டுக்கொண்டிருந்த மேட்டுக்குடிகளின் மாவட்டங்கள் பாதிப்படைந்தது உண்மை. அவ்வகையில் யாழ்ப்பாணம், கம்பகா, கொழும்பு போன்ற மாவட்டங்களுக்கு எல்லை விதிக்கப்பட்டது. அதாவது மற்றையோரின் உயர் கல்வி வாய்ப்புகளை அபகரித்து வந்த நிலைமைகள் கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டது.

நிலைமை இப்படியிருக்க தரப்படுத்தல் தம் தலைகளில் மண்ணை வாரிக்கொட்டிப்போகின்றதென்ற அச்சம் எல்லா வழிகளிலும் அதை எதிர்க்க யாழ்ப்பாண மேட்டுக்குடிகளின் பிரதிநிதிகளை உந்திதள்ளியது. அதன் வெளிப்பாடுகள்தான் இத்தரப்படுத்தலுக்கெதிரான பொய்ப் பிரச்சாரங்களும் திரிபுகளும் ஆகும்.

இன முரண்பாடுகளை மட்டுமே முன்வைத்து தேர்தல் அரசியல் நடாத்திவந்த யாழ்ப்பாண மத்திய தரவர்க்கத்தினர் இச்சட்டத்தை, தாம் எதிர் நோக்கிய அதிகார பங்கீட்டின் பாதிப்புகளை முழு தமிழர்களுக்கும் உரியதாக எப்போதும் போலவே இப்போதும் திரித்தனர். வாய்க்குவந்தபடி எழுதியும், பேசியும் பிரச்சாரங்களை முடுக்கி விட்டனர் என்பதுதான் உண்மை.

மாவட்ட ரீதியான தரப்படுத்தலும், ஒதுக்கீடும் 1974 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்பும் இது இனரீதியாகவோ, மொழிரீதியாகவோ தமிழர்களை மட்டும் பாதித்ததாக சொல்வது பிழை. இதன் பாதிப்பை எதிர்கொண்ட உயர்வர்க்கத்தினரில் தமிழ் மேட்டுக்குடியினரும் அடங்குவர். அதேவேளை இதனால் லாபமடைந்தவர்கள் சிங்களவர்கள் மட்டுமல்ல கட்டுரையின் முன்பகுதியில் குறிப்பிட்டதுபோல் தமிழ் பேசும் அதிக மாவட்டங்கள் இதனால் பயனடைந்தன.

கம்யூனிச விரோதமும் உயர்சாதித் தடிப்பும் கொண்டியங்கிய தமிழரசுக் கட்சியினர் 1970 ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் படுதோல்வியடைந்தனர். இடதுசாரிகளது சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களின்போது தமிழரசுக் கட்சியினரது காட்டிக் கொடுப்புகள் அத்தேர்தலில் வடபகுதியில்

அவர்களை படுதோல்விக்கு தள்ளியது. தமிழ் தளபதி என்றும், நல்லூர் சிங்கம் என்றும் அழைக்கப்பட்ட பெரும் தலைவர்கள் மக்களிடையே அம்பலமாகினர். இன உணர்வுகளை கிளறி தமிழ் தேசிய வெறியூட்டுவது மட்டுமே வாக்கு வேட்டைகளுக்கு உகந்த ஒரே வழியாக எஞ்சிநின்றது.

எப்படியோ அடுத்த தேர்தலுக்கான துருப்புச் சீட்டுகளை தேடிக்கொண்டிருந்தபோது இந்த 1970களில் கல்வி தரப்படுத்தல் ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை வழங்கியது. யாழ்ப்பாணத்து அதிகார வர்க்கத்தின் அபிலாசைகளை பாதுகாக்கும் அதேவேளை முழுத் தமிழர்களுக்குமான தலைவர்களாக தம்மை வரித்துக்கொள்ளும் இரட்டை லாபத்தை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் அப்புக்காத்து மண்டைகள் சரியாக எய்தின. யாழ் மத்தியதர வர்க்கத்தினரது அபிலாசைகள் ஒரு தமிழினத்தின் அரசியல் அபிலாசைகளாக முன்னிறுத்தப்பட்டது மட்டுமன்றி யாருக்கு இச்சட்டம் ஒதுக்கீடுகளையும், வாய்ப்புகளையும் வழங்கியதோ அவர்களைக் கொண்டே அதனை எதிர்க்கும் வண்ணம் பிந்தங்கிய மாவட்ட தமிழர்கள் திசைதிருப்பப்பட்டனர். தாம் ஆதரிக்க வேண்டிய சட்டத்தை எதிர்க்கும்படி யாழ் தவிர்ந்த ஏனைய ஏழு மாவட்டத் தமிழர்களும் ஏமாற்றப்பட்டது மிகவும் பரிதாபமான அதிசயம்.

யாழ் மேட்டுக்குடிகளின் பிரச்சனைகளுக்காக கல்வியறிவற்ற அப்பாவித் தமிழர்கள் அனைவரும் தமிழ் உணர்வு பொங்க அரசிற்கெதிராக அணிவகுத்தனர். 1976 இல் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுகின்றது. இளைஞர்கள் தமிழீழம் ஒன்றே இறுதிவழி என்று தவி.கூட்டணி அரசியல்வாதிகளால் அரசு எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். 1977ம் ஆண்டின் பொதுத் தேர்தலில் சூரியன் சின்னத்துக்கு இடப்படும் ஒவ்வொரு புள்ளியும் 'தமிழீழத்திற்கான ஆணை' என்று பிரச்சாரம் முடுக்கிவிடப்பட்டது. தம் நெஞ்சை தாமேகீறி தமிழ் தலைவர்களுக்கு இரத்தத்திலகமிட்ட இளைஞர்கள் தீவிரவாதியாகி சிறைச்சாலைகளை நிரப்ப தமிழீழம் கேட்ட தலைவர்கள் பிரதான எதிர்கட்சியாகி பாராளுமன்ற கதிரைகளை அலங்கரித்தனர். "வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானமும்" தமிழீழத்துக்காக மக்களை உணர்ச்சியேற்றி பெற்றுக்கொண்ட 'ஆணையும்' காற்றில் விடப்பட்டது. யு.என்.பி அரசுடன் 'பரஸ்பர நல்லுறவு' வழமைபோல் தொடர்ந்தது.

மார்கழி-2003- பரிஸ்

(தமிழீழத்திற்கான ஏனைய காரணங்கள் குறித்த கட்டுரைகள் தொடரும் ஏதோ ஓர் இதழில்)

சங்கராபரணி நீரின்றி அமையாது உலகு

மாலதி மைத்திரியின் கவிதைத் தொகுப்புக்கள் பெண் விடுதலைச் செயற்பாடுகளில் ஒன்றாகத் தன் குழந்தையைத் தனக்கேயானதாக உரிமை கோரவேண்டும். இந்தப் பூமியை முழுவதுமாக ஆணை கையகப்படுத்திக் கொண்ட பிறகு, பெண்ணுக்கென்று அதிகாரம் கொண்டாடத் தனது இனப் பெருக்கத் தொடர்ச்சியை அவள் கையகப் படுத்த வேண்டும். இதன் மூலம் அவளால் சமூகத்தைக் கையகப்படுத்த முடியும். இது ஒரு அரசியல் செயற்பாடு மட்டுமல்ல: கலாச்சாரச் செயற்பாடுமாகும். அதை உருவக ரீதியில் தனது புனைவுகளில் செயற்படுத்த வேண்டும். இதன் மூலம் தனக்கான ஒரு மொழிவெளியையும், புனைவு வெளியையும், கலை வெளியையும் அவளால் உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும். இந்த விதத்திலேயே தாய்-சேய் உறவு என்பது கவிதையியலாக என்னில் செயற்படுகிறது ... என்று சொல்லும் மாலதி மைத்திரி தீவிரமாக பெண் கவிஞர்களின் குரலாக இயங்கி வருகிறார்.

மந்திர கணம்

உச்சரிக்கப்படாத ஒரு சொல்லாய்
நீ இருந்தாய்
உன் இருப்பின் பிரமாண்ட பேரமைதியில் அதிர்வற்று
உன்னை விழித்த அக்கணம்
உன் மௌனக் பார்வை
உன்னை சிருஸ்டிக்கும்
மந்திரமெனில்
காலம் மனம் கொள்ளும்

மாஜா ஆஞ்ஜலோ

MAYA ANGELOU

அவர்கள் வீடு சென்றார்கள்

அவர்கள்
தம் வாழ்க்கையில் ஓர்முறை தானும்
என்னைப் போலொரு பெண்ணை
தேரிந்திருக்கவில்லை என்று
வீடு சென்று
தம் மனைவியரிடம் சொன்னார்கள்
என் வீடு நக்கக்கூடிய துப்பரவென
நான் பேசிய எந்த சொல்லும்
கடுமையற்றதென
என்னிடம்
மர்மம் நிறைந்த காற்று இருந்ததென

அவர்கள் சொன்னார்கள்

என் துதிகள்
எல்லா ஆணினதும்
உதடுகளில் இருக்கிறது
எனது புன்னகையை
நகைச்சுவையை
தொடையை
அவர்கள் விரும்பினார்கள்
ஓர் இரவை
அல்லது இரண்டோ மூன்றோ
செலவிட்டார்கள்.
ஆனால்...

ஆபிரிக்க அமெரிக்கரான இவர், தான் கறுப்பர் என்பதிலும் பெண் என்பதிலும் கர்வம் மிக்கவர், அதைக் கொண்டாடுபவர். இவரது திமிரும் கம்பீரமும் தனித்துவமானவை. அதிக விற்பனையாகும் (Best Sellers) பல புத்தகங்களை எழுதுகிறார். இதுவரை வெளிவந்த நூல்கள்: Even the Stars Look Lonesome, I know Why the Caged Bird Sings, Gather Together in My Name, 'Singin and Swingin' and 'Gettin Merry Like Christmas, Wouldn't Take Nothing for My Journey Now, The Heart of a Woman ஆகிய நாவல்களும் I Shall Not Be Moved, Maya Angelou: Poems ஆகிய கவிதைத் தொகுதிகளும் ஆகும். அவரது சில கவிதைகளின் மொழியாக்கும் முயற்சி இது. BAN-TAM BOOKS ஆல் வெளியிடப்பட்ட MAYA ANGELOU: POEMS என்கிற கவிதைத் தொகுதியிலிருந்து...

மொழி பெயர்ப்பு: யசீசாதை

வா, வந்தென் குழந்தையாய் இரு

பெருஞ் சாலை பெரும் கார்களால்
 நிறைந்திருக்கிறது
 எங்குமில்லை (ஆனால்) அவை
 போகின்றன வேகமாய்
 ஆட்களோ
 எரிகிற எதையும் புகைத்தபடி.
 சிலர் தம் வாழ்க்கையை
 மதுக் கிண்ணத்தைச் சுற்றி
 கட்டியுள்ளனர்
 நீயும் இருந்து யோசிக்கிறாய்-
 நீ எங்கு திரும்பப் போகிறாய் என.
 எனக்கு விளங்கிவிட்டது.
 வா. வந்தென் குழந்தையாய் இரு.

நாளை உலகம் அழியப் போவதாக
 சில தீர்க்கதரிசிகள் சொல்கிறார்கள்
 மற்றவர்களோ
 எங்களுக்கு
 இன்னும் இரண்டோ மூன்றோ கிழமை
 இருப்பதாக சொல்கிறார்கள்
 மலர்கிற எல்லாவகையான திகில்களாலும்
 பத்திரிகை நிறைந்திருக்கிறது.
 நீயும் இருந்து யோசிக்கிறாய்
 நீ என்ன செய்யப் போகிறாய் என.
 எனக்கு விளங்கிவிட்டது
 வந்து, என் குழந்தையாய் இரு.

ஏத்துறதும் கீழ் கிடத்துறதும்

¹சான் பிரான்சிஸ்கோவில்
 தங்க கேற் இற்கு அருகவா
 நீளக் கால்களையுடைய
 பெட்டை ஒருத்தி இருக்கிறாள்.
 எனக்குத் தேவையான சகலத்தையும்
 தான் தருவனெண்டு அவள் சொன்னாள்.
 ஆனால்
 என்னால்தான் காத்திருக்க முடியேல்ல.
 நான் தொடங்கினன்:
 அவர்களை (வாகனத்தில்) ஏத்துவன்
 கீழ் கிடத்துவன்
 ஏத்துவன் கீழ் கிடத்துவன் - பின்
 அடுத்த நகரை அடைவேன்
 கண்ணே.

²பேர்மிங்காம் இல
 ஒரு அளவான மண்ணிறச்சி
 பசங்களா, அவள் ஆள் சின்னனும்
 வடிவும்...
 ஆனா அவள் என்ன கட்டி வைக்க
 விரும்பேக்குள்ள
 என்ர ஆடைகளத் தூக்கிக்கொண்டு
 நான் தொடங்கினன்:
 அவர்கள காரில ஏத்துவன்-
 கீழ் கிடத்துவன்
 ஏத்துவன் -
 கீழ் கிடத்துவன்
 ஏத்துவன்
 கீழ் கிடத்துவன் (பின்)
 அடுத்த நகரை அடைவேன்
 கண்ணே.

நான்
 அந்த இனிய ³டெற்றுகரைற் பெண்ணைச்
 சந்தித்தபோது
 எனது நேரம் வந்துவிட்டதென நினைத்தேன்
 ஆனால் திருமணத்திற்கு 'ஓம்' சொல்ல
 கொஞ்சம் முன், 'நான் ஓடவேண்டி இருக்கு'
 என்றுவிட்டு தொடங்கினன்:
 அவர்கள் காரில் ஏத்துவன்-
 கீழ் கிடத்துவன்
 ஏத்துவன்
 கீழ் கிடத்துவன்
 ஏத்துவன்
 கீழ் கிடத்துவன்
 அடுத்த நகரை அடைவேன்
 கண்ணே

அழகான முகத்தப் பற்றி
 நான் என்ன உணர்றன் என்றுறதுக்கு
 சொற்களில்லை
 ஆனா (ஒண்டில) நான் தங்கினா
 வேறொரு இடத்தில் இருக்கிற
 இன்னொரு அழகான ஒன்றை
 இழந்திரக் கூடும் (அதனால்)
 நான் தொடங்கினன்:
 அவர்களை (வாகனத்தில்) ஏத்துவன்
 கீழ் கிடத்துவன்
 ஏத்துவன்
 கீழ் கிடத்துவன்
 அடுத்த நகரை அடைவேன்
 கண்ணே.

மிருகத்தனமானவர்கள் பற்றி...

வரமாகக் கிடைக்கப்பட்டதாக
 அறியப்பட்ட வாழ்வின் அறியாமை.
 வாழ்வின் சுகம்.
 வாழ்வின் ரசனை.
 தாயின் குழந்தை உறவின் போதை.
 குழந்தை விரல் ஸ்பரிசத்தின்
 மீதிருந்த கனவின் துளிர் அறுக்கும்
 வார்த்தைகளை வைத்திருக்கின்றனர்
 குழந்தையைக் கொல்லும் மனிதர்கள்.
 எனது சிவந்த குருதியில் நிரம்பிய
 குழந்தையை கொண்டு புணரத்துடிக்கும்
 பிசாசுகளாய் வார்த்தைகளைக் காவி
 என்மீது எறிகின்றனர்.
 அச்சமுட்டும் அவர்களின்
 ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும்
 எனது குழந்தையை மறைத்து
 வைக்கவேண்டியுள்ளது.
 எனது குழந்தை
 என் பாதி உடலை மரித்து
 உயிர்த்துள்ளது.
 எனது குழந்தை மீதான
 குற்றச்சாட்டுக்களை
 இனிமேல் என்மீது வீசு.

அத்தா

மட்டக்களப்பில் சாதீயம்:

மூன்றாவது கண் இதழுக்கான பதில்

களுதாவளையில் நாலாம் குறிச்சியிலிருந்து ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் சமூகநல அமைப்புக்கள் இணைந்து துண்டுப்பிரசுரம் ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளது. சேவினை என்ற பெயரில் கோயிலுக்கும் மரணச் சடங்குகளுக்கும் பறைமேளம் அடிக்க வரமாட்டோம் என்று அறிவிக்கும் துண்டுப்பிரசுரம் அச்சகத்தின் முன்னேற்றம் கருதி விளக்கமளித்துள்ளது. இத்துண்டுப்பிரசுரத்தினைப் பிரசுரித்த மட்டக்களப்பிலிருந்து வரும் மூன்றாவது கண் (ஆடி2003- மடல்3) என்னும் இதழ் அதற்கான தமது கருத்துப் பகிர்வையும் வெளியிட்டுள்ளது. அவைகுறித்த எமது பார்வையைத் தருகிறோம்.

மற்றது

துண்டுப்பிரசுரத்திலிருந்து...

சமூக நல அமைப்புக்கள் ஒன்றாய் இணைந்து விடுக்கும் உருக்கமானதும் அன்பானதுமானதுமான வேண்டுகோள். மதிப்புக்குரிய ஆலய பரிபாலன சபையோர்களே சமூக நல அபிவிருத்தி அமைப்புக்களே கௌரவ உறுப்பினர்களே!

ஐயா,

களுதாவளை 4ம் குறிச்சியிலிருந்து தங்களின் கிராமத்திற்கு ஆலய மரணச் சடங்குகளுக்கு சேவினை செய்ய வருகின்ற சமூகத்தின் எதிர்கால சுய கௌரவ தன்மான சமூக அபிவிருத்தியை மையமாகக் கொண்ட அதன் நல அமைப்புக்களாகிய நாங்கள் சேவினை என்ற போர்வையில் சீரழியும் சமூகச் சிதைவைத் தடுத்து சமூக சமரச முன்னேற்றம் பேண தங்களின் ஆதரவை வேண்டி நிற்கிறோம்.

பறைமேளம் அடிப்பது தற்காலத்தின் தேவைக்கு அத்தியாவசியமான பயன்பாடுள்ள ஒரு செயற்பாடல்ல. இது சமூகத்தின் மேன்மையையோ சடக சமத்துவத்தையோ புகழையோ ஈட்டுவதுமில்லை. மற்றவரால் மதிக்கப்படுவதுமில்லை. மாறாக போதை தலைக்கேறிய கும்மாளக் கூத்தாக சமூகத்தை இழிவுபடுத்தும் செயலாக அமைவதோடு இதைச் செய்வோர் தீண்டத்தகாதவராக மனித நேயமின்றி ஒதுக்கப்பட்டும் சாதி வேற்றுமை தாழ்வு மனப்பாங்கு விதைக்கப்பட்டும் கல்வி பொருளாதார வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவதாகவே அமைந்துள்ளது.

இத்தொழிலில் ஈடுபடுவோர் விரைவில் மதுவுக்கு அடிமையாக்கப்பட்டு இழிவான செயல்களில் இறங்குகின்றனர். இது சுற்றுப் புறச் சூழலுக்கும் மாணவ சமூகத்திற்கும் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. அத்தோடு பாடசாலை செல்லும் மாணவர்களை இதில் ஈடுபடுத்துவதால் அவர்கள் கல்வியை இடைநிறுத்த வேண்டியவர்களாக நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு வலிந்து மதுவுக்கு அடிமைப்படுத்தப்பட்டவர்களாக ஆக்கப்பட்ட சமூகத்தில் சீர் கெட்ட தூர்நடத்தை கொண்ட விசக்கும்பலாக மாற்றப்படுகின்றனர். இவர்களால் இச் சமூகமே அவமானப்பட வேண்டிய நிலை ஏற்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

எனவே இச்சமூகத்தில் புரையோடிக் கிடக்கும் மூடக் கொள்கை நிறைந்த செயற்பாட்டிலிருந்து நீங்கி யதார்த்த உலகில் சமத்துவம் பேண வழி சமைப்புங்கள்.

பிறர் பிள்ளை தலை தடவ தன் பிள்ளை தானே வளரும். தயவு செய்து இளம் சந்ததியினராகிய நாங்கள் அறிவித்ததை ஏற்று உங்கள் கிராமத்திற்கு பறை மேளம் அடிப்பதற்காக எவரையும் அழைத்துச் செல்ல வரவேண்டாம். அனுமதிக்கவும் வேண்டாம் என அன்பாய் அறியத் தருகிறோம்.

சமூகத்தின் விடிவிற்காக தங்கள் ஆதரவு மலரட்டும்.

காந்தி சேவா இளைஞர் கழகம்

வளர்மதி சனசமூக நிலையம்

ஸ்ரீகற்பகப் பிள்ளையார் முத்துமாரியம்மன் பரிபாலன சபை

இந்தத் துண்டுபிரசுரம் குறித்து மூன்றாவது கண் இதழில் அதன் ஆசிரியர் குழுவாகிய உள்ளூர் அறிவுச் செயற்பாட்டுக் குழு (சி. ஜெயசங்கர், து.கௌரிஸ்வரன்)இது குறித்து தமது கருத்துக்களைப் பின் வருமாறு பதிவு செய்துள்ளது.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள களுதாவளை என்னும் ஊரில் காலம் காலமாக வாழ்ந்து வரும் பறைமேளம் வாசிப்பதை தமது தொழிலாகக் கொண்ட சமூகத்தவரின் இளந்தலைமுறையினர் தமது சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பறைமேளம் வாசிப்பதற்குத் தடை விதித்துள்ளதுடன் இச்செய்கைக்கு எதிராக பின் வரும் துண்டுப் பிரசுரத்தினையும் வெளியிட்டுள்ளார்கள். இளந்தலைமுறையினரின் இத்தகைய செயற்பாடு குறித்து எமது கருத்துக்களை மூன்றாவது கண் உள்ளூர் அறிவுச் செயற்பாட்டுக் குழுவினராகிய நாம் இம்மடலில் தெரிவித்துக் கொள்வதுடன் மேற்படி விடையம் சம்பந்தமாக வாசகர்களாகிய உங்கள் கருத்துக்களையும் எதிர்பார்த்துள்ளோம்.

தமிழர் சமூகம் சாதி, தொழில் வர்க்கம், பிரதேசம், பால் வயது மதம் எனப் பல்வேறு வேறுபாடுகளுடாக ஏற்றத்தாழ்வுகளினூடாக கட்டமைக்கப்பட்ட சமூகமாக விளங்கி வருகின்றது. இத்தகைய வேறுபாடுகளும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் கால ஓட்டத்தில் ஒவ்வொரு கட்டங்களிலும் மனிதர்களாலேயே உருவாக்கப்பட்டு அர்த்தம் கற்பிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது என்பது பிரதான விடயமாகும். எனவே இயற்கையில் இத்தகைய வேறுபாடுகளோ ஏற்றத்தாழ்வுகளோ இன்றி வாழ்ந்த மனிதர்களிடையே கால ஓட்டத்தில் மனிதரே உருவாக்கிய ஏற்றத்தாழ்வுகளை மனிதர்களே மாற்ற வேண்டியது முக்கிய விடயமாகும். எதுவும் நிலையானவை அல்ல அவை மாறவேண்டியவை முக்கியமாக இவை மனிதராலேயே மாற்றப்பட வேண்டியவை.

இவ்வாறு எமது சமூகத்தில் சாதி,பால் வர்க்கம் பிரதேசம்,மதம், வயது எனப் பல்வேறு வகையில் நிலவிவரும் வேறுபாடுகளில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருப்பதை அங்கீகரித்தல் என்பது மானுடநேயத்திற்கு முரணான சமூக முரண்பாடுகளுக்கும் அழிவுகளுக்குமே வழிவகுக்கும் என்பதை இன்றைய வரலாற்றின் யதார்த்த அனுபவங்கள் எமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றன.

இத்தகைய நிலையில் எம்மிடையே உள்ள வேறுபாடுகளிடையே நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை இல்லாதுகொள்ளும் செயற்பாடாக வேறுபாடுகளை வேற்றுமையான அடையாளங்களை மறந்து கைவிட்டு பொது அடையாளத்திற்கு அல்லது மாற்று அடையாளங்களை உருவாக்கிக் கொள்ளுதல் என்பது தீர்வாக அமையாது என்பதை நாம் பிரதானமாக கவனத்தில் எடுத்தல் வேண்டும். குறிப்பாக சாதி அடிப்படையில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் உள்ள நிலையில் தாழ்ந்த சாதியினர் என்போர் தமது சாதிய அடையாளங்களை துறந்து இன்னொரு சாதியின் அடையாளத்திற்குள் தம்மை போர்த்திக் கொள்வது என்பது ஏற்கனவே இருந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளை விடவும் ஒரு சமூகத்தின் அடையாளத்தையே இல்லாதொழிக்கும் மிகப்பெரும் வன்முறையாக அமைவது குறிப்பிட வேண்டியதாகும்.

இத்துடன் தாழ்ந்த சாதி என்பவர் தமது மெலேமுந்தவாரியான அடையாளங்களை கைவிடல், துறத்தல் என்பது உண்மையில் அச்சாதியின் அடையாளத்தை இல்லாது ஒழித்து சமத்துவ நிலையை உருவாக்கிவிடும் என்பது குழந்தைத்தனமான எண்ணமே என்பதில் தவறில்லை.எமது சமுதாயத்தில் ஒரு மனிதர் தனது சாதி அடையாளங்களை பேணிவருகின்றாரோ இல்லையோ எப்படியாவது அவர் என்ன

சாதியைச் சேர்ந்தவர் என்பது தோலுரிக்கப்பட்டு கண்டுகொள்ளப்பட்டிருப்பதை நாம் யதார்த்த பூர்வமாக அறியமுடியும். எனவே ஒரு மனிதர் தனது சாதிய அடையாளங்களை அதாவது தொழில் முறைகளை மறைத்துக் கொள்ள முற்படுவது என்பத அவர்களது சாதிய அடக்கு முறையை இல்லா தொழிப்பதற்கான தீர்வாகாது என்பது நிர்ணயமாகிறது.

இத்தகைய பின்புலத்தில் பல்வேறு வித்தியாசங்கள் வேற்றுமைகளுடன் விளங்கும் நமது சமூகத்தில் ஒவ்வொரு சமூகத்தவரும் தமது அடையாளங்களை மறைக்காமல் தமது தொழில் சார்ந்த சாதிய அடையாளங்களை விட்டுக் கொடுக்காமல் இழக்காமல் தமது அடையாளங்களின் தனித்துவங்களைப் பேணியவாறு சுயமரியாதையுடன் வாழ வேண்டியது அவசியமானது என்பதுடன் இந்தப் பன்மைத்துவமான வேறுபாடுகளிடையே எவ்வித ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருத்தல் கூடாது என்பதையும் வலியுறுத்தி பன்மைத்துவமான அடையாளங்களை தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும் ஒவ்வொரு சமூகப் பிரிவினரும் மனிதர்கள் என்ற அடிப்படையில் ஒருவருக்கொருவர் சமமானவர்கள். ஏற்றத்தாழ்வுற்றவர்கள் என்பதை நிலை நிறுத்தும் கருத்தியல் ரீதியான நடைமுறைகளை உருவாக்கும் நோக்கிலேயே உள்ளூர் அறிவுச்செயற்பாட்டுக் குழுவினராகிய நாம் தெளிவான சிந்தனையுடன் செயற்பட்டு வருகின்றோம். மேற்படி பன்மைத்துவங்களை அங்கீகரிக்கும் ஏற்றத்தாழ்வுற்ற சமுதாய முறையினையே இன்று உலகம் பூராகவும் முக்கிய இடம் பெற்று வரும் ஓரங்கட்டப்பட்டோர் பற்றிய பார்வை தலத்துக்கள் பற்றி பார்வைகளின் அடிப்படைக் கருத்தாக வலியுறுத்தப்பட்டு வருகின்றன என்பது இவ்விடத்தில் குறிப்பிடவேண்டியது. மேற்படியான யதார்த்த அனுபவங்களின் பின் புலத்தில் நின்று இந்தத் துண்டுப் பிரசுரத்தில் வலியுறுத்தப்படும் விடையங்களை நோக்கும் போது பறை மேளம் வாசிப்பதை விடுத்தால் அச்சமூகத்தின் மீதான அடக்குமுறைகள் பாரபட்சங்கள் நீக்கிவிடும் என்று எள்ளளவேனும் நம்ப முடியாது. தமது அடையாளமான பறை மேளத்தைக் கைவிட்டு வாழும் ஒவ்வொரு மனிதரும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களிலும் தனது சாதி இனங்காணப்பட்டு தாக்கப்படுவார் என்பது சொல்லித் தெரியவேண்டியது ஒன்றல்ல.

மாறாக அடக்கு முறைகளுக்குப் பயந்து மாயையான சமத்துவத்தை எதிர்பார்த்து தமது அடையாளங்களை இழந்து வாழ முற்படுதல் என்பது அச்சமூகத்தவரின் ஒவ்வொரு மனிதர்களின் சுய பலத்தையும் ஆழுமையையும் அடியோடு இல்லாதொழித்துவிட்டு இரண்டும் கெட்டான் நிலையில் தத்தளிக்கும் திரிசங்கு நிலைக்கே அச்சமூகத்தினைச் சார்ந்த ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் எதிர்காலத்தில் ஏற்படுத்தும் என்பது நிட்சயமானது.

அத்தோடு அக்கடிதத்தில் கூறப்பட்டபடி பறைமேளம் வாசிப்பவர்களால் சமூகத்தில் மதுப் பழக்கம் உருவாகிறது. குழந்தைகள் சிறுவயதிலேயே மதுவருந்தப் பழகிவிடுகிறார்கள் என்பதும் ஏற்கமுடியாத கருத்தாகவேயுள்ளது. மது அருந்துவது என்பது இன்று எமது சமுதாயத்தின் பொதுவான பிரச்சனையாக சகல மட்டத்திலும் நிலவி வரும்போது தனியே பறைமேளக் காரர்களிடம் மட்டும் இருக்கிறது எனக்கூறுவது பொது

நியாயமற்ற கூற்றாகவே இருக்கிறது.

இத்துடன் பறைமேளத்தினைக் காலம் காலமாகப் பேணிவரும் கலைஞர்களைக் காணும்போது அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் தொழிலுக்காகச் செய்தல் என்பதற்கும் மேலாக கலை அழகியல் உணர்வினை அதிகம் உட்கொண்ட அனுபவத்துடன் அதில் லயித்தவர்களாகவே மிகுந்த பண்புள்ளவர்களாக தமது கலைத் தொழிலைப் பேணிவருவதை அறிய முடியும்.

ஆகவே இன்று தமிழ் அடையாளம் பற்றியும் தமிழின் தொன்மை பற்றியும் பேசமுற்படும் நாம் வரலாற்று தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிகளின்படியும் மானுடலியல் சமூகவியல் ஆய்வுகளின் படியும் தமிழர் சமூகத்தின் பூர்வீகம் பறையர் சமூகத்திலிருந்தே ஆரம்பமாகியுள்ளது என்ற தற்கால ஆராய்ச்சி உண்மைகளை மனதில் இருத்திக் கொண்டு பறையர் சமூகத்தினர் தமது அடையாளம் இழக்காத வகையில் மனிதர்கள் என்ற வகையில் தமது தனித்துவங்களைப் பேணியபடி சுயமரியாதையுடனும் சுயபலங்களுடனும் வாழ்வதற்கான கருத்தியல் நிலையினையும், செயற்பாட்டு முறைகளையும் உருவாக்குவது அவசியமாகும். குறிப்பாக தமிழ் அடையாளம் என்றும், தமிழரின் பாரம்பரியக் கலைகள் என்றும் கூறியபடி இக்கலைகளை அழியாது காக்க வேண்டும் என வெறும் வாய்ப் பேச்சாக மட்டும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் நாம் உண்மையில் எந்தளவிற்கு இது குறித்த நடைமுறை ரீதியில் சாத்தியப்படக்கூடிய ஆக்க பூர்வமான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றோம் என்பது பற்றி எம்மை நாமே கேள்வி கேட்க வேண்டியுள்ளது.

அதாவது ஒரு புறம் பறை மேளக் கலையைப் பேணி எமது தனித்துவத்தைக் காக்க வேணும் என்று கூறிக்கொண்டு மறுபுறம் அதைப் பேணிவரும் சமூகத்தவரை இழிவுபடுத்தும் வாழ்க்கை முறைகளை அங்கீகரித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். இவ்வாறு படிப்பது தேவரம், இடிப்பது சிவன் கோயில் என்றபடி நம்மிற் பலர் ஈடுபடுவதன் விளைவுதான் மேற்படி இளந்தலைமுறையினரது செயற்பாட்டிற்கு அடிப்படையாக இருக்கின்றது என்கின்ற கசப்பான உண்மையை நாம் அனைவரும் கண்டிப்பாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

எனவே மேற்படி துண்டுப் பிரசுரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள முடிவிற்கு அச்சமூகத்தவரின் இளந்தலைமுறையினர் வந்தமைக்கான பொறுப்பாளிகள் ஒவ்வொரு தமிழ் பிரசுரகருமாவர் என்பதைக் கருத்திற்கொண்டு எமது தமிழர் சமூகத்தின் பன்மைத்துவமான அடையாளங்கள் யாவும் உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது, மேலானது, கீழானது என்று மனிதத்துவத்திற்கு முரணாக நோக்கப்படாது மாறாக பன்மைத்துவமான அடையாளங்கள் அனைத்தும் வித்தியாசங்களாக, சமத்துவமாகப் பார்க்கப்படும், பார்க்கின்ற மானுட நேயம் கொண்ட கருத்தியலை நடைமுறைக்கு கொண்டு வர வேண்டும்.

இத்தகைய கருத்தியல் நடைமுறைகள் இடம் பெறும் போது மேற்படி கடிதங்களோ பிரசுரங்களோ வருவதற்கு இடமிருக்காது என்பது எமது அசையாத நம்பிக்கையாகும்.

சி.ஜெயசங்கர்
து. கௌரிஸ்வரன்

மேற்படி துண்டுப் பிரசுரத்தினையும் அதற்கான பதில் கட்டுரை எழுதியிருக்கும், தம்மை உள்ளூர் அறிவுச் செயற்பாட்டுக்கு முயலும் இனங்காட்டும் இந்த மூன்றாவது கண்

இதழாசிரியர்களின் பார்வையையும் முன்னிறுத்தி மற்றது இதழ் சார்பாக நமது கருத்துரையை முன்வைக்கிறோம்.

மூன்றாவது கண் இதழாசிரியர்கள் மேற்படி துண்டுப் பிரசுரத்தினையோ அல்லது அவர்களது உணர்வுகளையோ புரிந்து கொள்ள முடியாமல், வழமையான பொதுப் புத்தி மட்டம் சார்ந்த கருத்து நிலையில் இருந்து இம்மீடும் பிசகாது இப்பிரச்சனையைப் பார்த்துள்ளார்கள். இவர்களின் சிந்தனையாக, எண்ணக்கருவாக, பொதுவாக எல்லா வரிகளிலும் அழுத்தமாகி மையக்கருத்தாய் இருப்பது, பறையர்கள் பறையடித்தலைக் கைவிடக் கூடாது, நாங்கள் உங்களை மனிசராக மதிக்கிறோம், உங்கள் தொழில் பறை அடிப்பதுவே, நீங்கள் காலம் பூராவும் பறையை அடியுங்கள். என்பதுவே. இத்துண்டுப்பிரசுரத்தில் உள்ள இளம் சந்ததியினரின் எல்லாவகையான கோரிக்கைகளும் மிகக் கவனமாகக் காயடிக்கப்பட்டு வேறு வேறு கோணத்தில் பதில் சொல்லி திசை திருப்பியுள்ளார்கள்.

குறிப்பாக சாதி அடிப்படையில் ஏற்றுத் தாழ்வுகள் உள்ள நிலையில் தாழ்ந்த சாதியினர் என்போர் தமது சாதிய அடையாளங்களை துறந்து இன்னொரு சாதியின் அடையாளத்திற்குள் தம்மை போர்த்திக் கொள்வது என்பது ஏற்கனவே இருந்த ஏற்றுத்தாழ்வுகளை விடவும் ஒரு சமூகத்தின் அடையாளத்தையே இல்லாதொழிக்கும் மிகப்பெரும் வன்முறையாக அமைவது குறிப்பிட வேண்டியதாகும் என்கிறார்கள். ஒரு மனிதர் தனது சாதிய அடையாளங்களை அதாவது தொழில்முறைகளை மறைத்துக் கொள்ள முற்படுவது என்பது அவர்களது சாதிய அடக்கு முறையை இல்லாதொழிப்பதற்கான தீர்வாகாது என்பது நிரூபணமாகிறது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இங்கே இவர்கள் சொல்லும் வன்முறையற்ற சமூக அடையாளம் எதுவாக இருக்கிறது? பறையர்கள் பறையை அடித்துக் கொண்டு, அல்லது தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தாம் செய்து வரும் தொழிலைச் செய்து கொண்டு எவ்வித சுய சிந்தனையோ கல்வியறிவோ இல்லாது ஒருவித எதிர்ப்புணர்வும் இன்றி ஆதிக்க சாதியினர் சொல்லுகின்ற எல்லா அடிமட்டு வேலைகளுக்கும் ஆட்பட்டுக் கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால் அது வன்முறையற்ற சமூகமாக இருக்கும் என்பது தானே, இவர்களது கோரிக்கை. துண்டுப்பிரசுரம் மிகத் தெளிவான முறையில் தமது சமூகப் பிரச்சனைகளை முன்னிறுத்தியுள்ளது. அவர்கள் தமது சாதிய அடையாளமான பறை அடித்தலைக் கைவிடுதல் என்பதற்கூடாக சமூக முன்னேற்றம் பற்றியும் சமூகப் பாதுகாப்புப் பற்றியும் அக்கறைப் படுவதற்குப்பால் வேறு ஒன்றையும் கூற வரவில்லை. அந்த அக்கறை நிலை கொஞ்சமும் இன்றி ஆதிக்க சாதிக் கருத்து நிலையிலிருந்து தமது கருத்தை முன்வைத்துள்ளார்கள். அதைவிட ஒரு ஒடுக்கப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த மனிதர்கள் தாம் ஒடுக்கப்படும் நிலையிலிருந்து தப்பித்தலுக்காக அதை நிலை நிறுத்தும் தொழிலைக் கைவிடுவது என்பதும் அதனை மறுப்பது என்பதும் ஏன் இவர்களுக்கு ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது?

பறை மேளம் வாசிப்பதை விடுத்தால் அச்சமூகத்தின் மீதான

அடக்குமுறைகள் பாரபட்சங்கள் நீங்கிவிடும் என்று எள்ளளவேனும் நம்ப முடியாது. தமது அடையாளமான பறை மேளத்தைக் கைவிட்டு வாழும் ஒவ்வொரு மனிதரும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களிலும் தனது சாதி இனங்காணப்பட்டு தாக்கப்படுவார் என்பது சொல்லித் தெரியவேண்டியது ஒன்றல்ல. என்கிறார்கள்.

இங்கே அறிவுச் செயற்பாட்டுக் குழு வலியுறுத்தும் முக்கியமான விடையம் எது? பறையர்கள் பறை மேளம் அடிப்பதைக் கைவிடக் கூடாது. அப்படி நீ கைவிட்டு ஒதுங்கினாலும் உன் சாதி அழியாது. பறையைக் கை விட்டாலும் நீ பறையர் சமூகம் தான். அதனால் பறை மேளம் அடிப்பதைக் கைவிடாதே என்றுதானே இவர்கள் வலியுறுத்துகிறார்கள். மது அருந்துவது என்பது இன்று எமது சமுதாயத்தின் பொதுவான பிரச்சனையாக சகல மட்டத்திலும் நிலவி வரும்போது தனியே பறைமேளக்காரர்களிடம் மட்டும் இருக்கிறது எனக்கூறுவது பொது நியாயமற்ற கூற்றாகவே இருக்கிறது என்கிறார்கள். இது ஒரு அப்பட்டமான சாதித் திமிருடன் கூறப்படும் கருத்து. பறை மேளம் அடிப்பதற்காகச் செல்பவர்கள் எவ்வளவு இலகுவாக மதுவிற்கு அடிமையாகிறார்கள் என்பது நாம் கண்டு அனுபவித்தது. பொதுவாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சமூகத்தில் இருக்கும் அசுத்தமான வேலைகளைச் செய்வதற்கு நிர்ப்பந்திக் கப்பட்டவர்கள்(மலம் அள்ளுதல், செத்த பிணத்திற்கு சவரம் செய்தல், அழுக்குத் துணிதோய்த்தல், செத்தவர்களின் வீட்டு வாசலில் இருந்து 3,4 நாட்கள் மேளம் அடித்தல்) இந்தத் தொழில்களைச் செய்யும் போது உச்ச போதையில் தானே இருக்கவேண்டும். இதைவிட பாடசாலை செல்லும் சிறுவர்கள் பொதுவாக இத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்படுவதால் இளவயதிலேயே குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகிறார்கள். உயர்சாதிக்காரர்களால் குடிப்பழக்கத்திற்கு உட்படுத்தப் படுகிறார்கள். இதனால் அவர்களது கல்வி பாழடிக்கப் படுகிறது. இந்த அப்பட்டமான உண்மையை உள்ளூர் அறிவுச் செயற்பாட்டுக்குழு கண்டுகொள்ளாது இருப்பது என்பது அவர்களின் சிந்தனை உயர்சாதி மனோபாவம் சார்ந்து இருப்பதையே காட்டுகிறது.

பறைமேளத்தினைக் காலம் காலமாகப் பேணிவரும் கலைஞர் களைக் காணும்போது அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் தொழிலுக்காகச் செய்தல் என்பதற்கும் மேலாக கலை அழகியல் உணர்வினை அதிகம் உட்கொண்ட அனுபவத்துடன் அதில் லயித்தவர்களாகவே மிகுந்த பண்புள்ளவர்களாக தமது கலைத் தொழிலைப் பேணிவருவதை அறிய முடியும். இங்கே பறை மேளம் அடிப்பவர்கள் கலைஞர்கள், பறைமேளம் ஒருகலைச் சாதனம், அதற்கு ஒரு அழகியல் இருப்பது எல்லாமே உண்மைதான். ஆனால் அதை அடித்து வருபவர்கள் தாங்கள் அதற்காகவே அடிமைப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்று உணரும் போது, அதிலிருந்து விடுபட எண்ணும் போது அந்த உணர்வை முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பறை மேளம் காக்கப்படவேண்டும் அழியவிடக்கூடாது எல்லாம் உண்மை தான். அதனை சமூகத்தின் சகல தளத்திலும் பாதுகாக்க முன்வரவேண்டும். சகல தரப்பினரும் அதனைப்பழகி தாங்கள் தாங்கள் தங்களை உணர்ச்செத்தவிட்டு

முற்றங்களில் இருந்து அடிக்க முன்வரவேண்டும். தமது பிள்ளைகளுக்கும் பழக்கவேண்டும். பாடசாலையில் கல்வித்திட்டத்தில் பறைமேளம் பழகுவதை கட்டாய பாடமாக்க வேண்டும். அதன் முதன்மை கருதி திருமண வீடுகளிலும் தமது கொண்டாட்ட தினங்களிலும் பாவனைக் குட்படுத்த வேண்டும். அதைவிடுத்து நீதான் அடிக்கவேண்டும். அதிலிருந்து ஒதுங்குதல் கூடாது. ஒதுங்கினாலும் சாதி அழியாது என்று பூச்சண்டி காட்டக் கூடாது. இது வெறும் சாதியத் திமிர்.

அதைவிட குழந்தைகள் சின்னவயதில் செத்தவீடுகளுக்கு பறைமேளம் அடிக்க வருவதால் குடியில் முழுகி கல்வியில் பாழாய்ப் போகிறார்கள் என்று துண்டுப்பிரசுரத்தில் மிகவும் கவலைப்பட்டுச் சொல்லியுள்ள பிரச்சனைக்கு இவர்கள் பதில் சொல்லாமல் மழுப்பியுள்ளார்கள். சிறுவர்களின் குடிப்பழக்கத்தைப் பொதுவாகக் காட்டிக் காய் வெட்டியுள்ளார்கள்.

இறுதியாக,

எமது தமிழர் சமூகத்தின் பன்மைத்துவமான அடையாளங்கள் யாவும் உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது, மேலானது, கீழானது என்று மனிதத்துவத்திற்கு முரணாக நோக்கப்படாது மாறாக பன்மைத்துவமான அடையாளங்கள் அனைத்தும் வித்தியாசங்களாக, சமத்துவமாகப் பார்க்கப்படும், பார்க்கின்ற மானுட நேயம் கொண்ட கருத்தியலை நடைமுறைக்கு கொண்டு வர வேண்டும். இத்தகைய கருத்தியல் நடைமுறைகள் இடம் பெறும் போது மேற்படி கடிதங்களோ பிரசுரங்களோ வருவதற்கு இடமிருக்காது என்பது எமது அசையாத நம்பிக்கையாகும். என்று இந்த அறிவுச் செயற்பாட்டுக்குழு குறிப்பிட்டதிலிருந்து இவர்களுக்கு இப்படியான எதிர்ப்புக் குரல்கள் வெளிவருவது என்பது ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதிருக்கின்றது என்பது தெளிவாகிறது. மூன்றாவது கண் அறிவுச் செயற்பாட்டுக்குழுவின் இத்தகைய வெளிப்பாட்டை 'மற்றது' இதழ் வன்மையாகக் கண்டிக் கின்றது. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தமது அறிதலில் இருந்து தமது எதிர்ப்புணர்வை வெளிக்கொண்டு வருவது, சமூகத்தின் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட சாதிப்படிநிலைகளை உயர்சாதிக் கான சேவை என்ற கழிசடை மனோநிலையை கேள்விக் குள்ளாக்குவது என்பன இன்று முன்னெடுக்க வேண்டிய தொன்று. அது எந்த நிலையிலாயினும் சரி. இலக்கிய வடிவிலோ நாடக வடிவிலோ அல்லது துண்டுப்பிரசுர வடிவிலோ இயலுமானவரை எதிர்ப்புணர்வை வெளிக் கொண்டு வரவேண்டும். இன்று இந்த இளைஞர்களின் துண்டுப்பிரசுரத்தினை முன்னெடுத்து அதற்கான முழு ஆதரவையும் வழங்கி அவர்கள் நிலையிலிருந்து போராட்டத்தைத் தொடங்க வேண்டும்.

இதற்கூடாக கடந்த காலத்தில் இதே களுதாவளையில் தான் சவரத் தொழிலாளிகள் தாங்கள் இறந்த பிணங்களுக்கு இனிச் சவரம் செய்ய வரமாட்டோம் என்று கூறியிருந்ததும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

புலம் பெயர்ந்தோர் கவிதைகள்

தொகுப்பாளருக்கு ஒரு கடிதம்

அன்புள்ள பதிருநாவுக்கரசு ஐயா அவர்களுக்கு, நாம் அனைவரும் மிகவும் நலம் உங்கள் நலமறிய ஆவல்.

நீங்கள் எம் அனைவர் மீதும் அக்கறைப்பட்டு எமக்கான பரிந்துரைப்பாக நீங்கள் புலம்பெயர்ந்தோர் கவிதைகள் எனும் நூலை உங்கள் நிழல் வெளியீடு மூலம் வெளியிட்டிருக்கிறீர்கள். நம்மில் பலர் புல்லரித்துப்போயுள்ளனர். நமக்கான விடிவெள்ளியாகவும் நம்மீது அக்கறைப்படும் ஒரு ஜீவன் என்றும் உங்கள் மீது அளவுகடந்த ஒரு பாசம் கொண்டு அலைக்கிறார்கள். அவர்களையும் அவர்கள் துன்பங்களையும் துடைத்து இனி வரும் காலங்களில் தமக்கு நல்வாழ்வு அளிப்பீர் என்றும் நம்புகிறார்கள்.

ஆனால் உங்கள் இந்தத் தொகுப்பு கையில் கிடைத்தவுடன் மிகவும் கொதிப்படைந்து போனவர்கள் நாங்கள். இதுபற்றி பேசும் போதோ அல்லது எழுதும் போதோ கோபம் உள்மனதில் பற்றிக் கொண்டு எழும்புகிறது. இதுபற்றி கொஞ்சம் உங்களுக்கு இந்தக் கடிதத்தின் மூலம் தெரியப்படுத்தலாம் என்று நினைக்கிறோம்.

புலம் பெயர்ந்தோர் கவிதைகள் என்று பெயரிட்ட உங்கள் கவிதைத் தொகுப்பு எங்களை மிகவும் மொண்ணைத்தனமாக்கிய செயல். ஏனெனில் இப்படி ஒரு தொகுப்பு ஒன்று வரப் போகின்றது என்று இதில் கவிதை தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் பல எழுத்தாளர்களுக்குத் தெரியாது. இதில் எழுதிய எழுத்தாளர்கள் எத்தனை கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்றும் உங்களுக்குத் தெரியாது. இப்படியிருக்க எவ்வித அறிவித்தலும் இல்லாது எங்கள் கவிதைகளைத் தெரிவு செய்து வெளியிட்டிருப்பது பெரிய அவமானமாகும். இப்படி மாணம் கெட்ட வேலை செய்து எங்கள் மூலம் எவ்வளவு பணம் சம்பாதித்தீர்கள் என்று எம்மால் ஓரளவுக்கேனும் கணக்கிட முடியும். அதுதான் உங்கள் நோக்கமும்.

இப்படியிருக்க புலம் பெயர் எழுத்துக்கள் மீது உங்களுக்கு அக்கறை என்பது பொய்தானே. ஏனெனில் புலம்பெயர்ந்தவர்களது எழுத்துக்கள் எது என்பதை, நாம் எதை முன்நிறுத்துகிறோம் என்பதை நீங்கள் அறியாதவரல்ல. 1987ம் ஆண்டு தொடக்கம் கவனமாகப் படித்துக் கொண்டு வருவதாக எழுதியிருக்கிறீர்கள். நம்மிடம் இருந்து வந்த சஞ்சிகைகள் தொகுப்புக்கள் எல்லாம் நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள். ஆனால் நீங்களோ அவற்றிலிருந்து எமக்கான எழுத்துப் போரின் அத்தனை விழுமியங்களையும் காயடித்துவிட்டு, மிகப்பாதுகாப்பாக நீந்தி வாய் நனையாமல் நக்கி எடுத்த கவிதைகளைப் பிரசுரித்திருக்கிறீர்கள்.

புலம்பெயர்ந்த சூழலில் இருந்து பலர் தரமான கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். சரி அவைதான் உங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்று வைத்துக் கொண்டாலும் நீங்கள் தொகுத்த தொகுப்பிற்காக தெரிவு செய்த கவிதைகள் எடுத்த அத்தனை இதழ்களிலும் பல தரமான கவிதைகள் அதே கவிஞர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதற்கு பல உதாரணம் காட்ட முடியும். ஆனால் அவற்றை வேண்டுமென்றே நீங்கள் தவிர்த்திருக்கிறீர்கள். இதற்கான உங்கள் அரசியல் என்ன? வெறும் அழகையும் ஒப்பாரியும் அல்லது ஒவ்வாத நாட்டு வாழ்வும் சொந்த நாட்டை இழந்த துயரமும் மட்டும் இல்லை, எமது வாழ்வு என்று காட்ட. இதை எள்ளளவும் புரிந்து கொள்ள முடியாது போன நீங்கள் எமக்காக அழுது எம்மைத் தூக்கித் தோளில் போட்டு ஒப்பாரி வைக்கிறீர்கள். இந்தக் கேணைத்தனமான செயலை யாரிடம் கற்றீர்கள் ஐயா? உங்களைப் போன்றவர்களின் மேற்படி செயற்பாடுகளால்தான் நமது உணர்வுகளும் எதிர்க்குரலும் மறைக்கப்பட்டு நமது இலக்கியச் சூழல் மிகவும் மோசமான தளத்தில் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது.

இங்குள்ள பல நண்பர்களிடம் உங்கள் களவாணித்தனம் பற்றி குறைப்பட்டுக் கொண்ட போது 'அவர் அறியாமல் செய்து விட்டார் அவரை மன்னித்து விடும்' என்றே எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். 'இல்லை அறிந்து தான் செய்தேன்' என்று அரசர் சொல்வாராகில் எங்கேயேனும் எழுதவும். அதன் பின் பார்க்கலாம்.

அதைவிடக் கடைசியாக ஒரு விடையம். மேலும் நம்மவர்களது சிறுகதைகள் கட்டுரைகள் எல்லாவற்றையும் தொகுக்கும் ஐடியா இருப்பதாக முன்னுரையில் சொல்லியுள்ளீர்கள் அப்படி ஏதும் வில்லங்கமான விடையம் செய்வதாக இருந்தால்

...

பல்லாயிரம் மைலுக்கு அப்பால இருக்கணும்

ஏதாவது துரோகம் பண்ண நினைச்சே

தேவடியா நாயே

ஆள் வைச்சி தீத்துக் கட்டிடுவேன் ஜாக்கிரதை

பதிலெழுதவும்.

(சங்கராபரணி)

அன்புடன் கற்குறா

வெளியீடு:

நிழல்

31/48 இராணி அண்ணா நகர்

கலைஞர் நகர்

சென்னை- 600 078

கற்சுறா கவிதைகள்

பெயர்க்கப்பட முடியாத மொழியும்
அதற்குள்ளான இரண்டு கவிதைகளும்

சிலுவை மோகம்

உடலின் பன்முக வெளியில் பிரையாசைப்பட்டுப் பறந்து திரியும் எனக்குள் உறவுகளின் கொடி படரச் சிக்குண்ட வார்த்தைகளில் வாழ்வை இழந்து கொண்டிருந்தேன். எனது வார்த்தைகளால் உருவான கேள்விகளுக்கு வினோவிடா எப்போதும் ஒரு சரியான பதிலைத் தந்ததில்லை. உறவற்ற, உறவை பொய்ப்பித்த ஒரு விசாலப் பெருஞ்சுழியில் அலைதலுற்று தனக்கான உறவின் உச்சக்கட்ட நம்பிக்கையில் மிகுதி அத்தனை உறவின் மீதும்

ஒற்றைச் சொல்லால் பேராணி ஒன்றை அறைந்தாள்.
வாழ்வின் உச்சமெனப் போற்றும்
உனது ஒழுக்கம் கரைந்து
எனது யோனியில் வழிகிறது.
உன்னுடைய தீண்டுதலில் திளைத்து
இருட்டறையின் மோக வாசல் வரை
உன்னோடு ஓடிவரும் எனக்கு
நேர்த்தியாய்ப் புணர்வது எப்படி என்பதைச் சொல்.
சாரையாய்ச் சுற்றி ஊர்ந்து வரும் உன் கைகள்
என் மார்க்குள் நீந்தும் சிலுவையில் தரிக்கிறது.
அது ஒன்றுமில்லை
யேசுவில் அறையப்பட்ட சிலுவை என்று நான் சொன்னதும்
உனது ஒழுக்கம் ஒரு முறை உன்னைச் சுருக்கியது.
நிச்சயிக்கப்பட்ட வாழ்வில்
நிச்சயிக்கப்பட்ட புனிதங்களுடன்
காலந்தள்ளும் உனக்கு
என்னுடைய கலவிக் கூச்சல் இடைஞ்சலாய் எப்போதும்
இருக்கட்டும்.
என்று சண்டையிட்டாள்.

வினோவிடாவுக்கு வயது அப்போது பன்னிரண்டு இருக்கும். அவளை நான் பார்த்த போது பாரீஸ் நகருக்கும் அவளுக்கும் எவ்விதத் தொடர்புமற்ற ஒரு சின்னஞ் சிறுமியாக யாரோ ஒரு முதியவனின் கண்காணிப்பில் தெருவோரம் கீறிய சதுரக் கோடுகளுக்குள் கால்களை விரித்துப் பாய்ந்து பாய்ந்து விளையாடுபவளாகவும் அதற்குள்ளே வாழ்பவளாகவும் இருந்தாள். அவளின் ஆர்ப்பு நாட்களில் தனது உணவுக்குரிய பிரச்சனைகளை அல்லது பதிலீடைத் தேடுவதில் அதிகம் அவள் சிந்தித்ததாகத் தெரியவில்லை. கை நீட்டிப் பிச்சை கேட்பது, கிடைக்காத போது

மறைக்கப்பட்ட ஆழ் மனதின் இருட்டறையில் நிகழ்த்தப்படும் எண்ணற்ற படுகொலைக் கனவுகளை நாம் செயலற்ற வெற்றுச் செயற்பாடாய் அல்லது வெறும் கனவுலகச் சிந்தனையாய் அர்த்த மற்றதாக்குவதன் மூலம் எம்மிருந்து எதுவித வன்முறையும் நிகழாத வண்ணம் காப்பாற்றப்படுகிறோம். மறு முனையில் வெளியுலகின் அதிபயங்கரப் படுகொலைக்கும் உச்சக்கட்டச் சித்திரவதைக்கும் ஒவ்வொரு துளியாய்த் துணையிருக்கிறோம் என்பதை நினைப்பதில்லை. பிணங்களின் நடுவில் பிறந்து பிணங்களின் நடுவில் தூங்கும் குழந்தைகளாய் நமது காலம் கழிக்கப்படுவதையிட்டு நாம் ஒரு போதும் கவலைப்படுவதில்லை. மரணத்தை இரசிப்பதும் மரணத்துக்காய் வாழ்வதும் கவிதையாய் இருப்பது போல் மரணத்தை வெறுப்பதும் மரணத்தைக் கொல்வதும் கவிதையாய் இருக்கிறது. இக்கவிதைகள் மரணத்தின் இருவேறுபட்ட புலர் நிலையிலிருந்து உரையாடுகிறது.

கடைகளில் புகுந்து சாப்பிடுவது என்பதற்கப்பால் அவளுக்கு குளிர் மட்டுமே கொஞ்சம் கரைச்சல் கொடுப்பதாக இருந்தது. அதிகாலை ஐந்தரை மணிக்கு நான் வேலைக்குப் போகும் போது லினோவிடா அந்த முதியவனின் போர்வைக்குள் புகுந்து கிடந்து தூங்கிக் கொண்டு இருப்பாள். லினோவிடாவுக்கும் அந்த முதியவனுக்கும் உள்ள உறவு முறை என்பது அக்காலப் பொழுதில் தங்கியிருத்தல் என்பதாகத் தான் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் கிழவனை விட்டு பிரிந்து வந்ததில் தனக்காகவோ அல்லது கிழவனுக்காகவோ அவள் கவலைப்பட்டது கிடையாது. என்னதும் லினோவிடாவினதும் எந்தவொரு உரையாடலிலும் அந்தக் கிழவனைப்பற்றி அக்கறைப்பட்டுக் கதைப்பதில்லை. கிழவனை யாரென்று கூடச் சொல்லவில்லை. இங்கே அவசியப்பட்டு யாரையும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளத் தேவையில்லை. ஒரு புன் சிரிப்பில் மறந்து போகக் கூடிய அளவில்தானே நமது வாழ்வு. இதற்கேன் அவசியமில்லாத நினைவுச் சுமையும் தேவையற்ற ஒரு பாசாங்குப் பேச்சும் என்று சட்டென்று நிறுத்தினாள்.

இப்படி என்னுடன் உரையாடும் லினோவிடா, மரணிக்கும் போது நிகழ்த்திய அவளுடைய உரையாடலில் எங்கேனும் மரணம் பற்றி எதுவுமே குறிக்கப்படவில்லை. வாழ்வியலின் இன்பங்கள், அலங்காரங்கள், கிளர்ச்சியுட்டும் சோடனைகள் என்று வியாபித்திருந்தது. மரணத்துக்கான ஒருவித

வாசனையும் இருக்கவில்லை. கவிதையைப் போல் ஓடி வரையப்பட்ட அந்த உரையாடல் என்னை தனக்குள் பொத்திக் கொண்டது. அங்கு எனக்காக மறைத்து வைக்கப்பட்ட அத்தனை இன்பங்களிலும் என்னைக் கிடத்தி கிளர்ச்சி பொங்க மிதந்து கொண்டிருந்தேன்.

ஒரு ஆனந்தக் கூத்தாடியின்-
மனம் லயிக்கப்பட்ட இடம் வரைக்கும் சென்று என்னைப் பூசித்தேன்.

மிகவும் அற்புதமான தருணங்களில் எனது உடலின் ஓட்டுமொத்த இன்பத்தையும் தரிசித்து-
மவுனத்தை உடைத்த எல்லையற்ற கற்பனைத் திடலில் நான் மூழ்கடிக்கப்பட்டு-
கொஞ்சமாக என்னை ஆசுவாசப்படுத்தினேன்.

மவுன மொழி பேசக் கூடிய உடலின் பகுதி என்று என்னில் இருப்பதை நான் வெறுக்கிறேன்.

வாய் மொழியின் ஓசையைப் போலவே எனது உறுப்புக்களும் என்னுடன் எப்போதும் பேசக் கூடியவை.

அதற்கான மொழியுடன் பரிச்சயப்பட்ட எனக்கு குதிகால் கிளம்பும் ஆசையை ஊட்டி அவை தம்மோடு வளர்த்தெடுத்தன.

செப்பனிடப்பட்ட உறுப்புக்களின் துடியாட்டம் எத்தருணமும் என்னைக் கிளர்ச்சியில் வைத்திருந்தன.

துரோகியாக்கி கொல்லப்பட்ட யமுனாவின் மரணமும் கள்ள மவுனத்தின் பின்னிருந்து எழும்பும் வன்முறையும்

மிகவும் நேர்த்தியானது எனக் குறிக்கப்பட்ட வாழ்வினது
ஒவ்வொரு கோணங்களில் இருந்தும் தொடருகின்ற
வார்த்தைகளின் குறியானது
எமக்கு நீண்ட பெரும் குருதித் தொடர்ச்சியாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது.
பெரும் கவனம் எடுத்து விலத்த முயன்றாலும் முடிவதில்லை.
எம்மைப் பிரட்டிப் போட்டு எம்முன் பாய்ந்து தன்னை வியாபிக்கின்றது குருதி.
இப்போதோ எமது வாழ்வினாள் வாழுவதை விட வார்த்தைக்குள் வாழவே முன் நிற்கிறது.
குருதி சிவப்பானது என்பதை மறுத்து எம்முன் பச்சையாய்
பலவர்ண வெளிச்சங்களுடன் உள்ளூர ஊர்ந்து செல்லும் குருதி
உடலை நனைத்து ஈரமாய் வைத்திருக்கிறது.
குருதி ஈரம். குருதி பசுமை. குருதி குளிர்மை
என்பதை இரசித்து முன்நிறுத்தும் நான்
மறுகணம் அதன் மறுமுனையில் இருந்து
குருதியை, குருதியின் வெப்பத்தை, குருதியின் பயமுட்டும் கொடுஞ் சிவப்பு வர்ணத்தை,
குருதியற்று உடல் வாழ முடியாது போகும் கோர நிலையை எதிர்க்கிறேன்.

எப்படியும் எதையும் ஒற்றை விம்பமாய் வரிந்து அழிச்சாட்டியம் காட்டி சும்மா சும்மா சொல்லிக் காட்டுவதை விட செயல்
அதுவே சிறந்த சொல் என்பது போல் கண்ணைக் கட்டிப் போட்டுப் படாரெனச் சுட்டான். சூடுக்கும் சாவுக்கும் எந்த
இடைவெளியும் இருந்ததில்லை. ஒரு துடிப்பும் தெரியவில்லை. வழமையைப் போல் எங்களிடம் அமைதியிருந்தது.
அவர்கள் சொன்ன நியாயம் இருந்தது. யமுனாவை பிடரியில் பிடித்து வைத்திருந்தவன் மெதுவாய்த் தரையில்
கிடத்தினான். நாங்கள் எந்த ஒரு சொல்லையும் அவளுக்குப் பதிலாகச் சொல்லவில்லை. அவளைப் போலவே நாங்கள்

கடவுளைத் தியானிக்கவில்லை. எமக்கான நியாயம் அவர்களிடம் இருந்தது. யமுனாவின் பேத்தியோ எமக்குப் பயமூட்டும் படியான வார்த்தைகளைச் சொல்லி அழுதுகொண்டிருந்தாள் யமுனாவைத் தூக்கி தன் மடியில் வைத்து விட்டு அவளின் குருதி பட்ட மணலை அள்ளி பிசைந்து கொண்டிருந்த கையைத் தூக்கி வானத்தை நோக்கி உயர்த்தி என் தாயில்லாப் பிள்ளையை தலைச்சன் ஆம்பிளையை பொட்டைக் கள்ளன்கள் சுட்டுப் போட்டாங்களே என்று மட்டும் சொல்லிக் கத்திக் கொண்டு இருந்தாள்.

புயல் அடங்கிய
வெளியின் மேற்பரப்பில்
ஊறி மெலிதாய் பறந்தது குருதி மணல்.
ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் பதிந்த
உண்மையை மூடி
இன்னொரு கதை எழுதியது.
புத்தத்தின் மீது
சத்தியம் செய்த புதல்வர்கள்
தமது துப்பாக்கிகளைத் தூக்கி
பெண்களின் முலைகளைத் திருகினார்கள்.
வார்த்தைகளை இழந்த பெண்களோ
மௌனம் குருதியில் உறைய
அவர்களின் துப்பாக்கிகளை
தமது கையில் செருகி
வாழ்வை மெல்ல மெல்ல அழிக்கிறார்கள்.

மண் மணக்கும் காட்டு மழையில்
ஊறி, விரக வெடில் பாய
என்னைத் தொட்டு முகர்ந்து மேவி
வளரும் கொடியே! உன் நுனி
தீண்டி நுனி தீண்டிப் பிளவுறும்
என்னுடற் கொடியில் எத்தனை
கோடுகள். சிதிலமெனப் பின்னிக்
குறுக்கு மறுக்காய் கால்கள்
வளர்ந்தன. கால்களை மறந்தன
தெருக்கள். குடிகாரத் தெருவின்
எஞ்சிய பொழுதையும் ஞாபகம்
காட்டியது குஞ்சுகளை நடத்திப்
போன ஒரு குழந்தை வாத்து.
பெருந்தெருவின் இரைச்சலை
நிறுத்தி வேடிக்கை பார்த்தது
குஞ்சு. மரணத்தின் விசாலம்
கவ்வாதிருக்க கவனமாய்
வேவுபார்த்து வீதியைக்
குறுக்கறுக்கும் பாவனையில் ஒரு
கணம் தரித்திருந்தது போல்
காட்டாப்புக் காட்டி நேரே
குறுக்கறுத்து தினாவெட்டாய்
நடந்தது. எப்பொழுதும் நீர்ற்று
ஓடும் புழுதி ஆற்றின் மேற்
பரப்பில் உடலைச் சிலிர்த்துப்
படுத்திருக்கும் நினைவு.

கண் எதிரே கடல்.
ஆழப் புதைந்தெழும் மீன் தடவிய நிலம்
கால்களில் மிதிபடக் கூசியது
மெல்ல மெல்லக் கரையை விடுகிறது கடல்.
மீள மோதும் காலலைகளைப் பிடியெனப் பற்றி
விலகாதிருக்க
நுழைந்து அரிக்கிறது நுரை.
இன்னுமென்ன வெட்கம்.
புரட்டிப் பார்த்தால்
கால்களின் கீழே கடல்கள்.
கால்களின் கீழே தீவுகள்.

கற்கால இருளில் அறைபடும்
குழம்பொலி வரிசை
பின்னெதிர் ஓடி உறையும்
கருங்குருதிப் பனிமை.
தெளிவுறாப் புலனில்
மாறி எதிர்வுறும் சூல்
விடுக்கெனப் பரவி வெளித்தள்ளும்
பெண்பருவச் சிறகின் முதல் ஒலி.

பதிலீடுகள்:

தமிழ்த் திரைப்படத்தை முன்வைத்து நடிகர் பார்வையாளர் உறவு

திரைப்படங்கள் எப்படிப் பார்க்கப்படுகின்றன என்பதற்குப் பல கோட்பாடுகள் இருக்கின்றன. அவற்றை வைத்துக் கொண்டு ஏதாவது ஓர் தனியான வெளிப்பாட்டை அதன் பொதுமைப்பாட்டில் அடையாளங் காண்பது எப்போதும் இயலுவதில்லை. அதைமீறிய சாத்தியங்கள் அசாத்தியங்களும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்நிலை தமிழ்த் திரைப்படத்திற்கு, பார்வையாளரிடம், கொஞ்சம் அதிகமாகவே, பொருந்தும் எனலாம்.

தமிழ்த் திரைப்படப் பார்வையாளர் பொதுவாக தமது திரைப்படப் பார்வைப்பெறுதலை தமது பண்பாட்டுப் பட்டறியின் வழியாகவே உள்வாங்கிக் கொள்கின்றனர். இந்தப் பண்பாட்டுப் பட்டறியை அல்லது பண்பாட்டுச் சேமம் பல தளங்களில் பல படித்தானதாக ஒருவரிடம் இருக்கும்.

அதிலிருந்து அவர் திரைப்படங்களை உள்வாங்குதல் என்பதும் பல திசைவழிப்பட்டதாக இருக்கும். அதனால் தமிழ்த் திரைப்படப் பார்வையாளர்களைப் பொதுவான கோட்பாடுகளை வைத்துக் கொண்டு அணுகுதல் பலவேளைகளில் பிழையான திசைகளில் கொண்டு சேர்த்துவிடும்.

திரைப்படம் தமிழர்களின் குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டின் அடியோட்டத்தில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது என்பது எப்போதும் உண்மையல்ல. இது பல உட்சேர்க்கைகளுடன் சேர்ந்தே பொதுப்போக்கில் கலந்து அடியோட்டத்தில் பங்குகொள்ள முடிகின்றது. ஆனால் திரைப்படம் என்று மட்டுமல்லாது அனைத்துக் கலை இலக்கிய வடிவங்களினூடாகவும் அவ்வப்போது தமிழர்களை ஏமாளிகளாக்கும் முயற்சிகள் வெளியாட்களாலும் 'தமிழர்களாக' வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களாலும் நிகழ்த்தப்பட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. அதிலிருந்து தப்பித்தலும் தமிழ்ச்சமூகத்தின் அன்றாட இருத்தல்சார் வேலைகளில் ஒன்றாகப் போய்விட்டது. இது அவர்கள் சுரணையிலிருந்து தப்பி வழக்கமான ஒன்றாகவும் ஆகிவிட்டது.

குழந்தைகள், விளையாட்டு, திரைப்படம்:

இந்த முன்னெடுப்புகளுடன் திரைப்படத்தின் ஒரு கூறு எவ்வாறு தமிழ்ச்சமூகத்தில் நுழைந்திருக்கிறது / நுழைந்திருக்கிறதா என்பதைப்பார்க்கலாம். இந்தச் சமூகத்தின் கலை வடிவங்களில் ஒன்றாகத் திரைப்படம் அதன் இடத்தை தக்கவைத்து அரைநூற்றாண்டும் தாண்டிவிட்டது. திரைப்படத்தில் காணப்படுகின்ற வகைமாதிரிகளில், பெரும்பாலும் அவை ஒரே மாதிரியானவையாய் இருக்கின்றன. ஆயினும் குழந்தைகளுக்கான தனிச்சிறப்பான வகைமாதிரிகள், குழந்தைக் கதைகளை மையமாகக் கொண்டவை. குழந்தைகளை மையப்பாத்திரங்களாகக் கொண்டவை, கார்டூன்/அனிமேஷன் என்று சொல்லப்படுகின்ற

தமிழ்க் குழந்தைகள்
இயல்பாகத் தங்கள்
தேடலுடன் எல்லாக்
குழந்தைகளையும்
போலவே
இருக்கிறார்கள்.
தமிழ்ச்சமூகம்
'கார்டூன்' இல்லாத
ஒரு பெருங்குறையுடன்
இருந்து
கொண்டிருக்கிறது.
இதிலே
நிரப்பப்படவேண்டிய
ஒரு இடைவெளி
உருவாகி இருந்தது.
சமீபகாலங்களில்
இதைப் பதிலீடு
செய்வதற்கு/இட்டு
நிரப்புவதற்கு ஒரு
'கார்டூன்'
கிடைத்திருக்கிறது.
மறக்கப்பட்டு
கைவிடப்பட்ட
பண்பாட்டின் தமிழ்ச்
சமூகத்தின் இந்த
இடைவெளிக்குள்
புகுந்துவிட்ட
'கார்டூன் போலிதான்'
ரஜனிகாந்த் கெய்க்வாட்
என்ற நடிகர்.

எஸ்.வி. ரஃபேல்

வகைகளான குழந்தைகளை அவர்களின் பார்வைப்புல ஈடுபாடு கருதி ஈர்க்கக்கூடிய வகைகள் ஆகிய ஏதாவது இருக்கிறதா என்பதற்குப் பதில் ஒருவகைச் சய வெட்கக் கேடுதான்.

உண்மையில் இது ஓர் பெரிய இடைவெளியாக, சிந்திக்கப்படாத பகுதியாகவே இன்னுமிருக்கிறது. பொருள் நெருக்கடிக்குந்த, இருத்தல் பிரச்சனைகள் பல வழிகளிலும் தலையானதாய் இருக்கின்ற தமிழ்ச் சூழலில் குழந்தைகள் புறக்கணிக்கப்படுவது போலவே அவர்களுடைய கலை வடிவங்களும் புறக்கணிக்கப்பட்டுவிடுகின்றன. தமிழ்க் குழந்தைகளுக்குக் கார்ட்டுன் தான் முதல் முழுதான விளையாட்டுக் கலைப்பொருள் என்றல்ல. ஆனால் திரைப்படத்தைப் பொறுத்தவரை கார்ட்டுன் குழந்தைகளின் தனிச்சிறப்பான வடிவம். 'கார்ட்டுன்குரிய' இடம்தான் இடைவெளியென்றால், குழந்தைகளின் கார்ட்டுன்குப் பதிலியாக எவை இருக்கின்றன என்ற கேள்வி எழுகின்றது.

குழந்தை தனது வளர்நிலையில் அசையும் உருவங்களைப் பார்த்து உணர்ந்து கொள்ளத் தொடங்கி விட்டாலும் கூட அதன் வளர்நிலைச் சவாலுக்குத் தீனியளிப்பதாகத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் குழந்தை விளையாட இன்று பொருட்கள் இல்லை, குறைவு. அதுவும் குறிப்பாக மழலை நிலையில் பெரும்பாலும் இல்லை.

குழந்தைகள் தாமாகத் தனித்து விளையாடும் நிலைவரும்போது எமது மரபுச் சமூகம் அளிப்பதும் அளித்துவருவதும் மரபாச்சிதான். இது தான் தொடக்கநிலை. இந்த மரபாச்சியை ஈழத்தில் பாவைப் பிள்ளை என்று சொல்லி, பிளாஸ்டிக்கில் இனிப்புக்களுடன் சேர்த்துக் கையடக்க அளவில் சிறிதாகக் கடைகளில் விற்கிறார்கள். மரபாச்சியை மரத்தில் செதுக்கிக் கொடுப்பதெல்லாம் மறைந்துவிட்டது. தமிழ் நாட்டிலும் மரத்தால் செய்யப்பட்டும், மரத்தால் செய்யப்பட்டதுபோல் போலிப் (பிளாஸ்டிக்கிலானவை) கடைகளில் விற்பனைக்குக் கிடைக்கின்ற நிலை தான். இதிலும் மரபாச்சியைக் கொஞ்சம் வளர்ந்த ஆண் குழந்தைகள் வைத்துக்கொள்வதில்லை. இது ஒரு வகை நிலை. இந்நிலையில் குழந்தைகள் அசையாப் பொம்மையை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

அடுத்தநிலை வரும்போது சமூகம் தராத விளையாட்டுப் பொருட்களைத் தாங்களே தேடிக்கொள்வதுடன் அவற்றை ஒலியெழுப்புவனவாகவோ அல்லது அசைவு உண்டாக்குவனவாகவோ உருவாக் கிக் கொள்கின்றனர். அந்தவகையில்தான், சமூகம் வழங்கினாலும் வழங்காவிட்டாலும், கிலுக்கி வருகின்றது. மழலைகளுக்குக் கூடக்கிலுக்கி வைத்துக் கொள்வது வழக்கம் என்றாலும், வளர்ந்த குழந்தைகள் தாங்களாகவே கிலுக்கியைப்போன்ற ஏதாவது ஒரு ஒலி எழுப்பக்கூடிய விளையாட்டுக் கருவியை மரபிலிருந்து (Tradition)கண்டுபிடித்து உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர். அல்லது மரபு வழங்குகின்றது. மரபுடன் அவ்வப்போது சேர்ந்து கொள்ளும் புத்தாக்கமும் (Innova-

54 ம்றந்து

tion) துணைபுரிவதனால் இவை உருவாகின்றன.

மரங்களிலிருந்து கிடைக்கும் காய்ந்துபோன கொட்டையுடைய உறுதியான ஓடுகளையுடையவை. (பழங்கள்) ஒலியெழுப்பும் என்பதால் விளையாட்டுக் கருவிகளாகின்றன. 'விரவிர' என்ற காற்றைக் கிழித்து ஒலியைத் தரக்கூடிய பலவகை விளையாட்டுக் கருவிகள் அவ்வப்போது குழந்தைகளின் விளையாட்டில் வந்துபோகும். தட்டையாக்கப்பட்ட 'சோபாப் போத்தல்'மூடி இரண்டை துளை போட்டு வளையமான நூலில் சுற்றுதல். அதை ஏதாவது உறுதியான பொருளில் முட்டவைத்து ஒலியெழுப்புதல், கொட்டாங்குச்சிகள், அல்லது அவற்றைப் போன்றவற்றை ஒலி எழுப்புவதற்காகப் பயன்படுத்துதல் எனப் பல அதில் அடங்கும்.

இவற்றைப்போலவே அசையும் உருவங்களை விளையாட்டுப் பொருட்களாகச் செய்வதும் அடங்கும். சின்னக் குச்சிகளை முழுமையாக முறித்துவிடாமல் பகுதியாக ஒடித்து வைத்துக் கொண்டு அதை அசைத்து நடனமாட வைப்பதிலிருந்து தொடங்கி பனை தென்னை ஓலைகளை அசைவுடைய பொம்மைகளாகப் பின்னியெடுத்து அசைத்துக் கொண்டு திரிவதுவரை இது செல்லும். இவற்றுக்கு ஈடான பொருட்கள் பிற்காலத்திலும் தற்காலத்திலும் கடையில் விளையாட்டுப் பொருட்களாக பன்மடங்கு திறனுடையனவாக விற்பனைக்கு வந்தும்விட்டன.!

இதில் குறிப்பாக ஆண்குழந்தைகள் கைக் கொள்ளும் பொம்மைகள் தாக்குதல் வகையாக, வேகம் உடையவகைகளாக, வேறு வகைகளில் நகர்வனவாக இருக்கின்றன. இந்த வளர்ச்சிக் காலகட்டத்தில் தனது வாழ்வைச் சமூகத்திற்குள்ளால் தாண்டிவரும் ஒரு குழந்தைக்கு அதன் அசைவு குறித்த தேடலுக்கு முழுமையான தீனி கிடைத்து விடுவதில்லை. தொடர்ந்த அசைவியக்கங்கள் விளையாட்டுக்கள் தொடர்பான பொழுது போக்குகள், பரிசோதனைகள் எல்லாம் முழுமையடையாத எதிர்பார்ப்புக்களாகவே தமிழ்ச்சமூகத்தின் குழந்தைகளில் இருக்கின்றன.

தோற்பாவைக்கூத்து, பாவைக்கூத்து, பொம் மலாட்டம் முதலிய வகைகள் ஏறக்குறையக் குழந்தைகள் வடிவங்கள் தாம். அவை பெரியோர்களால் விரும்பி ரசிக்கப்பட்டாலும் அவற்றின் வழங்கல் குழந்தைகளுக்குத்தான். தோற்பாவைக்கூத்தின் வரவு வடக்கிலிருந்தாயினும் அது குறிப்பிடத்தகுந்தளவு காலங்களைக் கடந்து இடம்பிடித்திருக்கிறது.

குறிப்பாகத் தோற்பாவைக்கூத்து ஒருவகையில் கார்ட்டினின் முன்னோடி என்று சொல்லக்கூடிய தன்மையதே. அது வழங்கும் அசைவுகள், அதில் வரும் கதைப்போக்கு உருவங்கள், அதில் வரும் கோமாளிப்பாத்திரங்கள், அதில் வரும் நகைச்சுவை வெளிப்பாடு என்பன குழந்தைகளை

நோக்கியவையே. அதைப்போலவே கூத்தில் வரும் கட்டியங்காரணும். கட்டியங்காரனின் வேலைகளில் ஒன்று குழந்தைகளுக்கானதாகவே இருக்கின்றது. நேரடியாகக் களத்தில் இறங்கிக் குழந்தைகளோடு உறவாடும் நடைமுறை அங்கு உண்டு. ஆக மரபில் குழந்தைகளின் வளர்ச்சிப் போக்கில் மரப்பாச்சியைவைத்து விளையாடும் காலம் கடக்கும் நேரத்தில் இத்தகைய பிற வகைகள் இடம்பிடிக்கின்றன. ஆனால் இது எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் கிட்டுகிறதா? இன்றைய குழந்தைகளுக்கு இது போன்ற வினாக்கள் தொக்கி நிற்கின்றன. திரைப்படத்தை முழுமுதல் பொழுதுபோக்காகச் சமூகம் மாற்றிவைத்திருக்கும் நிலையில் அங்கு குழந்தைகளின் வகையறாக்கள் இல்லாது போய்விடுகின்றது.

‘கார்ட்டூன்’ இலிருக்கும் குழந்தைகளுக்கான கூறுகள் எவை?

திரைப்படமயமான இந்தச்சூழலில் குழந்தைகளுக்குக் ‘கார்ட்டூன்’ திரைப்படத்தில் இருக்கிறதா? அல்லது கார்ட்டூனுக்குப் பதிலாக மரபிலிருந்து, சமூகத்திலிருந்து எதைப் பெற்றுக் கொள்கின்றார்கள்? இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை எங்களுக்கு நேரடியாக இல்லை. மரப்பாச்சியைப் பிளாஸ்டிக் பதிலீடு செய்ததுபோல, கிலுக்கியைச் சமூகத்தின் சுற்றுச் சூழலிலிருந்து கண்டு கொண்டதுபோல, தனது விளையாட்டுப் புத்தாக்கங்கள் போலக் குழந்தை கார்ட்டூனை எங்கே தேடிக் கண்டடைகின்றது? அதற்கு முன்பு கார்ட்டூன் குழந்தைகளைக் கவரும் சில தனித்தன்மைகளைக் கவனத்தில் கொள்ளுதல் நலம்.

கார்ட்டூனில் வரும் உருவங்கள் கொண்டிருக்கும் அசைவுகள் தனித்தன்மையானவை. குறிப்பிட்ட வகையான ஒரேமாதிரியான, திரும்பத்திரும்ப மாறாதிருக்கின்ற அசைவுகளே கார்ட்டூனில் இருக்கும். தொடர்ந்து நீண்ட காலத்துக்கு வரும், இருக்கும் கார்ட்டூன் பாத்திரமாயினும் அதன் உருவம், அது வெளிக்காட்டும் காலம் (வயது அல்லது முதிர்ச்சி) அது வாழும் சுற்றுச் சூழல் அல்லது புறச்சூழல் ஒருபோதும் நிரந்தரமாக மாறுவதில்லை. ‘கார்ட்டூன்’ பாத்திரங்கள் இயங்கும் கதைப்பின்னணி எளிமையானதாக, பெரும்பாலும் நகைச்சுவையானதாக இருக்கும். அந்தக் கதைகள் எளிதில் புரிந்துகொள்ளப்படுவதுடன் மனதில் பதியும்படியாகவும் இருக்கும். எந்தக் கதை வந்தாலும் கதையின் இலக்கு-நோக்கு ஒன்றாகவே இருக்கும். பின்னணிக்கு வரும் இசை, ஓசை ஒருபோதும் மாறாது இருக்கும். அதிலும் குறிப்பாகக் குழந்தைகளின் கவனத்தை ஈர்க்கும் வகையில் இருக்கும்.

மேலே ஒரு இடத்தில் சுட்டியதுபோலக் காற்றைக் கிழிக்கும் ஓசைகள் குழந்தைகளிடம் விருப்பத்தைக் கொண்ட ஒன்று. அவர்கள் விளையாடும் நேரங்களிலும் தங்கள் வாயால் இத்தகைய ஒலிகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வதைப் பார்க்கலாம். இதேபோன்ற ‘விஷக் விஷக்’,

‘விர்விர’ என்ற ஒலிகள் அவர்களைக் கவர்வதாக இருக்கும். அதே போன்ற வகையான ஒலிகளே குழந்தைகள் கவனத்தை ஈரப்பனவாக உள்ளன.

குழந்தைகள் மழலைப்பருவத்திலிருந்தே தங்கள் பார்வைப் புலத்தினூடான தேடலைத் தொடங்கி விடுகின்றார்கள். அவர்களுக்குப் ‘பார்த்தல்’ அறிவின் பெரும்பேறாய் ஆகிவிடுகின்றது. அசைவுகளை அடையாளம் கண்டு கொள்ளத் தொடங்கிய பின்னர் அவற்றை உன்னிப்பாய் அவதானிக்கத் தொடங்குகின்றனர். அசைவுகளைப் பார்ப்பது, முதலில் மிக எளிதான அசைவுகளை அடையாளம் கண்டு கொள்வது, பின்னர் சிக்கலான தொடர்ச்சியான பல அசைவுகளை அடையாளம் காண்பது என இது தொடரும். ஆனால் குழந்தை நிலையில் பல நாட்களுக்கு, ஏறக்குறைய மூன்று அல்லது நான்கு வயது வரை, சிக்கலான பல ஒன்று சேர்ந்த அசைவுகள், நுணுக்கமான அசைவுகளை அவர்களால் உள்வாங்கக் கடினமாயும் இயலாததாகவும் இருக்கின்றது. அதேபோலவே புதிய உருவங்களை, பிம்பங்களை உள்வாங்குதலும் அவர்களுக்குக் கடினம்.

பழகிய அம்மாவின் முகத்தையோ, அப்பாவின் முகத்தையோ, அடிக்கடி தூக்கிவைத்திருக்கும் பாட்டியின் முகத்தையோ புரிந்து கொள்ளும் குழந்தை அவர்களுடன் பார்வையில் உறவாடத் தொடங்குகிறது. புதியவை எல்லாம் வேறானவை தனக்கு உரியவையல்லாதவை என்று உணரத் தலைப்படுகின்றது. அதனாலேயே தனக்குப் புரியாத பழக்கத்துக்கு மாறான உருவங்கள் தோன்றும்போது அழுவதும் பழகிய உருவங்களையிட்டு மகிழ்ச்சியடைவதும் ஏற்படுகிறது.

குழந்தைகளிற்குக் ‘கார்ட்டூன்’ எளிதாகப் பிடிபட்டுவிடுவது அவர்களின் எளிமை தேடலினாலேயே. அதனாலேயே எளிதாக அவர்களால் உள்வாங்கப்படுகின்றது. வரவேற்கப்படுகின்றது. ‘கார்ட்டூன்’களில் குழந்தை முதலில் எளிமையான அசைவுகளால் ஈர்க்கப்படுகின்றது. தொடர்ந்த இவ்வாறான வேகமான, திரும்பத் திரும்ப வருகின்ற, மாறான உருவங்களையுடைய எளிமையான அசைவுகள் குழந்தைகளை ‘கார்ட்டூன்’ நோக்கி இழுக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட ‘கார்ட்டூன்’ தமிழ்ச் சமூகம் தனது குழந்தைகளுக்கு வழங்கும் திரைப்படத்தில் இல்லை. ஆனால் ‘கார்ட்டூன்’ இல்லாமல் இன்றைய குழந்தைகள் இல்லை. அப்படியானால் ‘கார்ட்டூன்’ எங்கே ஒழிந்து கிடக்கிறது என்ற கேள்வி நம்முன் எழுகின்றது. குழந்தைகளிற்கு அவர்களின் பார்வைப்புலத் தேடலை, ஈடுபாட்டை ஈடுசெய்யவேண்டிய ஏதோ ஒன்று திரைப்படத்தில் அல்லது சமூகத்தில் இருக்கவேண்டும் என்றாகிறது.

தமிழ்க் குழந்தைகளும் கார்ட்டூனும்:

மேலே சொல்லப்பட்டவாறு தமிழ்ச் சமூகச்

சூழலில் தனக்குரிய விளையாட்டு முதலான வகைகளில் இன்மையுடன் கைவிடப்பட்ட குழந்தைக்கு 'கார்ட்டூன்' இல்லை. பாவைக்கூத்து, தோற்பாவைக்கூத்து என்பனவும் அதையொத்த வடிவங்களும் அனைத்துத் தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கும் இல்லை. தற்காலங்களில் சில மொழி பெயர்ப்புப் படங்கள் வந்தாலும்கூட, அல்லது மொழிமாற்று இல்லாது படங்களை அவர்கள் பார்த்தாலும்கூட ஒப்பீட்டளவில் பார்த்தால் தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கு கார்ட்டூன் இல்லை.

தமிழ்க் குழந்தைகள் இயல்பாகத் தங்கள் தேடலுடன் எல்லாக் குழந்தைகளையும் போலவே இருக்கிறார்கள். தமிழ்ச்சமூகம் 'கார்ட்டூன்' இல்லாத ஒரு பெருங்குறையுடன் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதிலே நிரப்பப்படவேண்டிய ஒரு இடைவெளி உருவாகி இருந்தது. சமீபகாலங்களில் இதைப் பதிலீடு செய்வதற்கு/இட்டு நிரப்புவதற்கு ஒரு 'கார்ட்டூன்' கிடைத்திருக்கிறது. மறக்கப்பட்டு கைவிடப்பட்ட பண்பாட்டின் தமிழ்ச் சமூகத்தின் இந்த இடைவெளிக்குள் புகுந்துவிட்ட 'கார்ட்டூன் போலிதான்' ரஜனிகாந்த் கெய்க்வாட் என்ற நடிகர்.

கார்ட்டூனும் ரஜனிகாந்தும்: ஒற்றுமை ஒப்புநோக்கு:

தொடர்ந்தோ எப்போதாவதோ ரஜனிகாந்தின் படங்களைப் பார்ப்பவர்களுக்கும் 'கார்ட்டூன்' படங்களை எப்போதோ ஒரு தரமாவது பார்த்தவர்களுக்கும் இவை பற்றிய விளக்கங்களைப் பெரிதாகச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆனாலும் முதலில் ரஜனிகாந்தின் சில நடிப்புத் தொடர்பான கூறுகளைப் பட்டியலிடுகின்ற தேவையிருக்கின்றது. எப்போதும் மாறாத உருவம்: அதாவது எப்போதும் மாறாத உருவத்துடன் வரும்படியான பாத்திரங்களே ரஜனிகாந்தின் படங்களில் வருகின்றது. எனவே அந்த உருவம் மாறுவ தில்லை. ரஜனிகாந்த் புதிய வித்தியாசமான பாத்திரங்களைச் செய்வதில்லை. எப்போதும் ஒரேபோலவே படங்களில் காணப்படுவர். வித்தியாசமான வேடமானாலும் பிறர் எளிதாக அடையாளம் கண்டுபிடிக்கும் வகையில் ஒப்பனை இருக்கும். அப்படி ஒப்பனை சிக்கலாயிருந்தாலும் குரலும் உச்சரிப்பும் சாதாரணத் தமிழில் இருந்து வேறுபட்ட மாறான இயல்புடன் இருப்பதால் அது குழந்தைகள் மனதில் எளிதாக இடம் பெறுகின்றது. குழந்தைகள் எளிதில் அந்த நடிகரை அடையாளம் கண்டுகொள்ளும்.

இதற்கு ஆதாரமாக இந்தக் கட்டுரைக்கான எடுகோள் உருவான 1993இலிருந்து நான் செய்த அவதானிப்பைச் சொல்லமுடியும். பல நாடுகளில், பல பிற பண்பாட்டுச் சூழல்களின் நடுவில் வாழ்கின்ற தமிழ்க்குழந்தைகள், 3வயதிலிருந்து 9 வயதுவரையான பகுதிகளில் ரஜனிகாந்தின் படங்களை எளிதில் உள்வாங்கிக் கொள்வதையும் பார்ப்பதையும் பார்த்திருக்கின்றோம். இது கார்ட்டூனைத் தவிர வேறு எந்தப் படத்திற்கும் அந்தக்

குழந்தைகளைப் பொறுத்தளவில் நிகழவில்லை. ரஜனி காந்தின் படம்போட்டு குழந்தைகளுக்குச் சோறு ஊட்டுவதையும் 'கார்ட்டூன்' படம் போட்டு குழந்தைகளுக்குச் சோறு ஊட்டுவதையும் ஒருசேரக் காணமுடிந்தது. அவ்வக் காலப் பகுதியில் எந்தப் பாத்திரங்களில் ரஜனிகாந்த் படத்தில் நடித்திருந்தாரோ அந்தப் படத்தின் பாத்திரத்தின் பெயராலேயே பல குழந்தைகள் ரஜனிகாந்தை அடையாளம் கண்டார்கள். ஆனால் காலப்போக்கில் புதிய படங்கள் வரும்போதும் கூட அவர்கள் ரஜனிகாந்தை அதே பழைய படத்தின் பாத்திரத்தின் பெயராலேயே அடையாளம் கண்டார்கள்.

உதாரணமாக, திரைப்படத்தை உள்வாங்கும் திறனுடைய ஒரு குழந்தை 'ஜெமான்' என்ற திரைப்படத்தில் 'வீரா' என்று ரஜனிகாந்தை அடையாளம் கண்டது. ஆனால் 1995 இல் 'முத்து'வந்தபோது, அதைப் பார்த்தபோதும் கூட அந்தக் குழந்தை 'வீரா' என்றே சொல்லிக் கொண்டது. இந்த உதாரணம் பல இடங்களில் இதுபோல இருக்கக் காணப்பட்டது. ஆனால் படங்கள் வேறு வேறாயிருக்கலாம். பல தடவைகளில் பல இடங்களில் பார்க்கக்கூடியதாயிருந்த அவதானிப்பு, படையப்பா படம் வருவதற்கு முன்னால் வந்த படம் பாட்சா. என் அவதானிப்புக்குள்ளான சிறுவனுக்கு படையப்பாதான் தெரியும். ஆனால் பாட்சா படத்தின் நடிப்புச் சேட்டைகளை அவன் போலச்செய்து காட்டும்போது, அதை அந்தச் சிறுவன் அடையாளம் காட்டுவது படையப்பா என்றுதான். அவன் படையப்பா படத்தின் பின்புதான் ரஜனிகாந்த் என்ற நடிகரை உள்வாங்கிக் கொண்டான். ஆகவே அவனுக்கு அதன்பின் பார்க்கும் எல்லாம் படையப்பாதான். இது 'கார்ட்டூன்'களில் பார்க்கக்கூடிய விளைவு. பாத்திரம் ஒரு போதும் மாறாது. மாறினாலும் அது பொருட்டாக மதிக்கப்படுவதில்லை. 4

ஆனால் இது மற்ற நடிகர்களின் படங்களைப் பார்த்து குழந்தைகளாலோ சிறுவர்களாலோ செய்யப்படுவதில்லை. அதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். அவர்கள் ஒவ்வொரு படத்திலும் ஒவ்வொரு மாதிரி வருவது, தங்களை பாத்திரங்கள் போலவே மாற்றிக் கொள்வது. கூடியவரை குரல், உடை, உருவம், முகம் என மாற்றி மறைத்துப் பாத்திரங்களை முன்னிறுத்தி தங்களை மறைத்துக் கொள்வது என்பன குழந்தைகளால் அவர்களை, அந்த நடிகர்களை அடையாளம் கண்டு நினைவில் வைக்கச் சிரமமாக ஆக்குகின்றது. ஆனால் ரஜனிகாந்தின் படங்களில் இது மறுதலை. இதைப்போல நிறைய உதாரணங்கள் சொல்லிக்கொண்டு போகலாம்.

மேலும் குறிப்பாகச் சில 'கார்ட்டூன்க்கேயுரிய' பல உட்கூறுகள் ரஜனிகாந்தின் படங்களில் இருக்கும். அதைக் கிழே ஒரு ஒப்பிடலின்மூலம் சொல்லலாம்.

'கார்ட்டூன்' குறித்து பத்துவிதிகள் என்று வேடிக்கையாகச் சொல்வார்கள். அவையனைத்தும் விளையாட்டாகவேனும் மேற்சொன்ன உருவம், பார்வை உள்வாங்கல், அசைவு

குறித்த வியாக்கியானங்களுக்கு மேலால் ரஜனிகாந்திற்குப் பொருந்திவரும். இது குழந்தைகளின் கற்றல் தொடர்பான நூல் ஒன்றில் இருந்து பெறப்பட்டது. 3

1. அந்தரத்தில் நிற்கவைக்கப்படும் ஒரு பாத்திரம் தான் அதை உணரும் வரை அப்படியே நிற்கவேண்டும். (அதாவது புவியீர்ப்பு விசை பற்றிக் கவலையில்லை. “காருக்குள் இருக்கிற பொண்ணைத்தூக்கி வெளியில் விடு. இல்லைனா பறந்தா... பறந்தா அடிப்பேன்” என்ற மனிதன் வாசகத்தை நினைத்துப்பார்க்க)

2. ஏதாவது திடமான பொருட்கள் தடுக்கும் வரை ‘கார்டூன்’கள் தொடர்ந்து நகர்ந்துகொண்டே இருக்கும்’ (அதாவது ‘கார்டூன்’கள் யோசிப்பதில்லை. ஏதாவது மின்கம்பமோ அல்லது சுவரோ முட்டும்வரை சரிந்த தலையுடன் ‘விர’ரென்று ஓடும் அல்லது நடக்கும்.)

3. திடமான பொருட்களுக்குள்ளால் நுழைந்து நெருங்கிப் பயணம்செய்து போனாலும் உடல் பழையபடி திரும்பி வழமைக்கு வந்துவிடும். ஒருபாதிப்பும் வராது. ‘கார்டூன்’கள் சுவருக்குள்ளால் நுழைவதுபோன்றவற்றைச் சொல்கின்றார்கள். ஆனால் கார் வந்து மோதினாலும் சுண்டுவிரலால் தள்ளிப்பிடிப்பது, தேவையானபோது கதவுகளை வெகு எளிதாகத்தள்ளி உடைப்பது, சமயா சமயங்களில் சுவர்களைப் பெயர்த்துப்போடுவது போன்ற காட்சிகளை ரஜனிகாந்தின் படங்களில் பார்க்காததால் அவர்கள் ‘கார்டூன்’கள் பற்றி இப்படிக்கூறுகின்றார்கள்.)

4. 20 மாடியிலிருந்து கீழே விழும் நேரம் 20 தரம் கரணம் அடித்து சுழன்று வானத்தில் பறந்து எதையேனும் காப்பாற்றி அல்லது எடுத்துக் கொண்டு நிலத்தில் இறங்கும் நேரத்திற்குச் சமனானது அல்லது கூடுதலானது. (இந்த விதி கொஞ்சமேனும் ரஜனிகாந்தின் படங்களைப் பார்க்காததால் வந்த விளைவு.)

5. எல்லாவிதமான புவியீர்ப்பு விதிகளும் பயத்தினால் புறக்கணிக்கப்படும். (இதைக் கொஞ்சம் மாற்றிப்போட வேண்டும். எல்லாவிதமான புவியீர்ப்பு விதிகளும் ரசிகர்களை முன்னிறுத்திய அசட்டுத் தைரியத்தினால் புறக்கணிக்கப்படும்.)

6. வேகம் கூடக்கூட ஒரு பொருள் பல இடங்களில் இருக்கும். அல்லது இருப்பதைப்போலக் காட்சிதரும். (இதை இரண்டு விசயங்களுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கலாம். ஒன்று இரட்டை வேடத்தில் வருவது. இரண்டாவது எதிரிகளைப் பந்தாடும் போது பாய்ந்து பாய்ந்து உதைப்பது. எதைவேண்டுமானாலும் அவரவர் வசதிப்படி வைத்துக் கொள்ளலாம்.)

7. சில வகையானவர்கள் மட்டுமே கடினமான திடப் பொருட்கள் போன்றவற்றை விலக்கவோ அவற்றினூடாக நுழைந்து செல்லவோ முடியும். பிறரால் இயலாது. (பாடலா படத்தில் (அல்லது உங்கள் வசதிப்படி ஏதேனும் ஒரு

ரஜனிகாந்த் படத்தில்) ஏறக்கறைய 80 கிலோவுக்கும் குறைவில்லாத ஒரு ஆளை அடிக்கும்போது, அவர் பறந்து போய் 50 அடி தூரத்தில் உள்ள மின்கம்பத்தில் அதன் நுனியில் அடிபட்டு விழுவார். புவியீர்ப்பு விசையை மீறி ஒரு 80 கிலோ பொருளை 50 அடிக்கு 45 பாகை உயரத்தில் நகர்த்த எவ்வளவு விசைதேவை? அதை ஒரே ஒரு குத்தில் கொடுத்தால் அந்த உடல் பிய்த்துக் கொண்டு போய்விடாதா?... இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதிலாகத்தான் மேற்சொன்ன விதி வருகின்றது. இதன் மறுதலை ரஜனிகாந்தின் எதிரிகளுக்கு நடக்கும்.)

8. தேவையும் விருப்புறுதியும் சேர்ந்து இயல்பான உருவாக்கங்களை ஏற்படுத்தும். (வெடிமருந்து துப்பாக்கி, திராவகம் நெருப்புப் போன்ற பிற ஆபத்தான பொருட்கள் தேவையானபோது இவர்களிடம் வரும். தேவையில்லாதபோது காட்சிகளில் இருந்து சென்றுவிடும். எதிர்பாராமல் பிற பாத்திரங்களின் ஆடைகள் தொப்பிகள் போன்றவற்றிலேசூட அவை மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால் முக்கிய பாத்திரமே அதை தேவை கருதி வெளியில் எடுக்கும். அடுத்தவன் ஆடையில் உரசி தீப்பற்றவைத்தது போக, பார்வையாலேயே தீப்பற்ற வைப்பது போன்ற தந்திரக் காட்சிகள் இதில் அடங்கும்.)

9. எவ்விதமான பாரதூரமான விபத்துக்கள் போன்றவைசூட சின்ன விசயங்கள்தான். (‘கார்டூன்’இல் வரும் பூனைகள் நாய்கள் பல தடவை கொல்லப்பட்டும் திரும்ப வரும். அவை துண்டு துண்டாக்கப்படும். சிலவேளை புதைக்கப்படும் அவித்து உண்ணப்பட்டால்சூட அடுத்த காட்சியில் வந்துவிடும்.)

இது ரஜனிகாந்துக்குச் சரியாகப் பொருந்தும். எந்தக் காட்சியில் எது நடந்தாலும் அவர் அடுத்த காட்சியில் வந்துவிடுவார். அப்படியில்லாவிடபால் சூட இறுதிக் காட்சியில் உயிர்பெற்று வந்துவிடுவார்.)

10. ஒவ்வொரு தண்டனைக்கும் பதிலான பழிவாங்கல் எப்போதும் உண்டு. (இதுதான் மிகப்பொதுவாகக் கார்டூனுக்கும் வெளி உலகுக்கும் உள்ள இயல்பு. எனவே தான் கார்டூனில் ஒரு எலியோ அல்லது வாத்தோ அடிவாங்கப்பட்டுக் கொல்லப்படுவதை மகிழ்வுடன் பார்க்கிறோம்) (இதேதான் தமிழர்களுக்கும் தமிழ்ச் சமூகத்துக்கும். எனவே ரஜனிகாந்த் எத்தனைபேரைக் கொன்றாலும் பார்க்கிறோம் பார்க்கிறோம் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கின்றோம்.)2

படிக்கும் போது கொஞ்சம் சிரிப்பு வந்தாலும்கூட- ரஜனிகாந்த் என்பது எப்படி ஒரு கார்டூனாக தமிழ்ச் சமூகத்தின் குழந்தைகளிடையே இடம்பெற்றிருக்கின்றது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இப்படி இடம்பிடித்துவிடும் ரஜனிகாந்த், பின்னர் அந்தக் குழந்தைகள் வளரும்போதும் அவர்கள் மூளையில் இருந்துவிடுகின்றார். மூளை வளர்ச்சியடையும் குழந்தைகள்/ அதாவது பெரியவர்கள்,

குழந்தைகள் காலப்போக்கில் கார்ட்டுகளை விட்டுவிடுவதுபோல ரஜனிகாந்தையும் விட்டுவிடுகின்றார்கள். ஆனால் சிலருக்கு மனதில் கார்ட்டின் பதிந்துவிடுகின்றது. அதனால் அவர்கள் பெரியவர்கள் ஆனபின்னாலும் அந்தக் கார்ட்டுகளை/ரஜனிகாந்தை விட முடியாது இருக்கிறார்கள்.

இடைவெளியில் நுழைந்துவிட்ட இந்தக் கார்ட்டின் தொடர்ந்த, வளர்ந்த மனிதர்களிடம் அதே இடைவெளியைக் கண்டுபிடிக்க அவ்வப்போது முயற்சிகளும் செய்தது. ஆனால் சமூகத்தில் அது புகுவதற்கு இடைவெளி இருக்குமாயின் அது தன் இடத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளும்.

குறிப்புக்கள்:

1. பம்பரமும் அதில் தனக்குரிய இடத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. பம்பரம் கிட்டத்தட்ட தனிப்பெரும்பான்மை மிக்கதாக இன்று விளையாட்டுப் பொருட்களின் நடுவே ஆகிவிட்டது. அதற்கு அது மல்வாகக் கிடைப்பதும் காரணம். இது இன்று 'பிளே பிளேடாக' (Ble Blade) வெளிநாடுகளில் நல்ல வரவேற்புடன் பெரும் விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இதில் குறிப்பிடவேண்டிய இன்னுமொன்று, நகரப்பகுதிகளுக்கு இது எதுவும் பொருந்தாது. அதுமட்டுமல்லாது அந்தக் குழந்தைகளும் இவற்றினை வேறுவகைகளில் கடைகளில் கிடைக்கும் பொம்மைகளில் தீர்த்துக் கொள்கின்றார்கள்.

2. இதற்குச் சில உப விதிகளைப் பின்னால் ஒரு இணையத்தளத்தில் சேர்த்து விட்டிருக்கிறார்கள்.

அ. புவியீர்ப்புவியை அலைபோன்று அங்குமிங்குமாக ஆடியாடி அசைந்து இறங்குவதால் தவிர்ந்துவிடலாம். (இதற்கு விளக்கம் அவர்கள் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் ரஜனிகாந்தின் படங்களில் அவர் எப்படிப் புவியீர்ப்பு விசையை எதிர்த்துப் புறந்து புறந்து அடிக்கின்றார் என்று நினைப்பவர்களுக்கு 'ஸ்லோமோசன்' தான் பதில்)

ஆ. வெடிப்பனயாவும் எவ்விதத் தீங்கும் விளைவிக்காது. வெடிகுண்டுகள் டைனமைற் அந்தரத்தில் இருந்து உருவாக்கலாம். உருவாகும். (மனிதன் படத்தின் இறுதிக் காட்சியில் எறியப்படும் குண்டுகள் அனைத்தையும் அவர் வாங்கித் திருப்பி எறிவார். படையப்பா படத்தில் இறுதிக் காட்சியில் வரும் குண்டுகளை லேசாக வளைந்து நெளிந்து கொடுத்தே புறமுதுகிட்டு ஓடச்செய்வார். அடுத்த படத்தில் குண்டுகளைக் கையால் பிடித்து பையில் போடுவதாகக் காட்சியிருக்கிறதாம்.)

3. Elementary Education: An Easy Alternative to Actual Learning, Mark O'Donnell, October 1985

4. நிறைய உதாரணங்கள் சேர்ப்பதற்கு இடம் இருப்பினும் சுருக்கம் கருதி அவை விடப்பட்டிருக்கிறது.

5. கார்ட்டுகளின் வெளிநாட்டிலிருக்கும் பெயர்களையும் உதாரணங்களையும் சொல்லி எழுதுவது நோக்கத்துடன் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

58 ம்றது

முலைகள்

குட்டி ரேவதியின் கவிதைத் தொகுப்பான முலைகள் குருதியின் பிசுபிசுப்பில் ஊறிய வார்த்தைகளைக் கொண்ட பெண்ணுடல் மொழி பேசும் கதைகளாய்ப் பரவுகிறது. பெண்ணுடல் தனது மொழியில் காதலையும் காமத்தையும் பேசத்தொடங்கியிருக்கிறது. தனக்குள் மெல்ல நகரும் புறச்சூழலின் கொடுமையான விளைவுகளைப் புறந்தள்ளித் தொடங்கியிருக்கிறது. பெண்ணுடலின் வலிகளையும் ஆனந்தங்களையும் பேசக்கிளம்பியுள்ளது. ஆணின் மொழி தவறிய கவிதைகள் நமக்கு முன் வருகிறது. இப்படி வரும் போது பழம் தின்று கொட்டை போட்ட ஆண் கவிஞர்கள் கொஞ்சம் அடக்கி வாசிக்க வேண்டும். அதைவிட்டு தமது புழுங்கிப் போன சிந்தனைகளை வார்த்தைகளாய்க் கொட்டும் போது பெண் கவிஞர்களின் கவிதை வரிகளில் மீண்டும் மீண்டும் கிடந்து செத்துப் போவீர்கள்.

முலைகள்

சதுப்பு நிலக் குமிழிகள்

பருவத்தின் வர்புகளில்

மெல்ல அவை பொங்கி மலர்வதை

அதிசயித்துக் காத்தேன்

எவரோடும் ஏதும் பேசாமல்

என்னோடே எப்போதும்

பாடுகின்றன

விம்மலை

காதலை

போதையை...

மாறிடும் பருவங்களின்

நாற்றங்கால்களில்

கிளர்ச்சியூட்ட அவை மறந்ததில்லை.

தவத்தில்

திமிறிய பாவனையும்

காமச் சுண்டுதலில்

இசையின் ஓர்மையும் கொண்டெழுகின்றன

ஆலிங்கனப் பிழிதலில் அன்பையும்

சிசு கண்ட அதிர்வில்

குருதியின் பாலையும்

சாறெடுக்கின்றன

ஒரு நிறைவேறாத காதலில்

துடைத்தகற்ற முடியாத

இரு கண்ணீர்த் துளிகளாய்த் தேங்கித்

தளும்புகின்றன.

மற்றது

MATRATHU

இது- 1

யூலை 2004

ஆசிரியர்கள்:
கற்சுறா- ஜெபா

தொடர்புகளுக்கு:
matrathu@hotmail.com
yahoo.com

நமக்கு
இதுவரை கற்பிக்கப்பட்ட அனைத்தும்
பொய்.
உண்மை என்பதுவும்.

தனது என்பதற்குள் மென்மையாகப் பதிந்து இருக்கின்ற வன்முறையின் உச்சக்கட்டத்தை கட்டவிழ்த்து, தனதின் எதிர் நிலையில் மற்றதின் இருப்பினது அவசியத்தைப் பகிரங்கப்படுத்தும் ஒரு எழுத்துச் செயற்பாடாக 'மற்றது' என்னும் இந்த இதழ் வெளிவருகிறது.

வன்முறை அரசியலைக் காவி நிற்கிறது ஈழத்து இலக்கியம்.
இந்தியப் பார்ப்பனீய அரசியலுடன் மெல்ல மெல்லக் கரைகிறது புலம் பெயர் இலக்கியம்.
எழுதப்படும் வரலாறுகளோ எழுதப்படுவோரது வரலாறாக மட்டும் நிரப்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.
வார்த்தைகள் எங்கிலும் மிக நுணுக்கமாய்ப் புதைந்து கிடக்கிறது யாழ்ப்பாண மையவாதம்.
அதன் தொடரோட்டமாய் புகலிடத்திலும் கொண்டோடப்படுகிறது சமயமும் சாதீயமும்.

இதன் காவலர்களால் இதுவரையான இலக்கியம் பொய்களால் நிரவப்பட்டு தமக்கான இலக்கியமாக மட்டும் கட்டமைக்கப்பட்டு வந்ததை மறுதலித்து அதீதமான பொய் உரையாடல்களைக் கொண்டு எழுதப்படும் நமது புனைவுகள் மூலமும் எதிர் விமர்சனங்கள் மூலமும் அவற்றை அம்பலப்படுத்தி மற்ற இலக்கியத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்த வேண்டும்.

எழுதப்பட்ட வரலாறுகள் எமக்கானதல்ல.
புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்குள் நாங்கள் இல்லை.
ஈழத்து வன்முறை அரசியல் கொண்ட இலக்கியத்திற்கும் எமக்கும் உடன்பாடில்லை.

மற்றது

லொள்ளு...

பறையும் பெண்ணும் அடி வாங்கப் பிறந்தவைகள் என்று சொன்ன சாதிமான் ஆறுமுகநாவலனின் ஆலய ஆகம நெறி ஆலயத்திலிருந்து நூறு யார் சுற்றளவில் யாரும் மலசலம் கழிக்கக் கூடாது என்று சொல்கிறது. அப்படியாயின் இப்போ நல்லூரில் இருக்கும் ஒருவருக்கு சல உபாதை வந்தால் அவர் ஆனையிறவுக்கு அப்பால் போய்த்தான் அதைக் கழிக்கமுடியும்.

